

IX 9Semne ZIDIND BISERICI SĂNĂTOASE

CONVERTIREA

DUMNEZEU
CREEAZĂ
UN POPOR

MICHAEL LAWRENCE

RECOMANDĂRI

„Convertirea este esențială, dar înțelegeaș greșit. Lawrence înțelege acest lucru și explică ceea ce Biblia ne învață, într-un fel simplu și convingător. Această carte este un dar special.”

*Mark Dever, păstor, capitol Hill Baptist Church,
Washington DC; președinte, 9Marks*

„Această resursă de ucenicizare are totul în ea – claritate pastorală, relevanță urgentă, curaj practic și credincioșie față de Scripturi. Rând cu rând, fiecare capitol conține hrană pentru discuții profunde asupra a ceea ce Cuvântul spune despre evanghelizare, convertire și biserică. Sunt atât de mulțumitoare pentru că Michael Lawrence a scris această carte – voi face adesea apel la ea.”

*Gloria Furman, autoarea cărților The Pastor's Wife,
Missional Motherhood și Alive in Him*

„O analiză cu picioarele pe pământ, clară, practică, directă, și competentă biblic a naturii și necesității convertirii. Aceasta este o carte excelentă.”

David F. Wells, profesor emerit și cercetător senior, Gordon-Conwell Theological Seminary; autor al cărții The Courage to Be Protestant: Truth-Lovers, Marketers, and Emergents in the Post-modern World

CONVERTIREA

„Aceasta este o carte documentată biblic și extrem de folositoare pentru păstori și pentru turme deopotrivă. Michael Lawrence pune punctul pe i când vine vorba de experiența convertirii. A fi născut din nou nu este rezultatul vreunei rugăciuni superficiale, emoționale sau motivate de om. Aceasta este o chemare la a reexamina Scriptura pentru a vedea că lucrarea convertirii este o lucrare divină de la început până la sfârșit, lucru care ar trebui să fie, din punct de vedere exterior, dovedit prin felul în care ucenicii adevărați trăiesc în ascultarea motivată de dragoste față de Hristos, prin interesul pe care aceștia îl arată în apartenența la un trup local de credincioși față de care dau socoteală, și prin felul în care trăiesc Evanghelia în sfințenie și practică evanghelizarea. Convertirea necesită pocăință, iar pocăința necesită o lucrare a Duhului Sfânt. Sunt încântat să văd această carte publicată într-o astfel de vreme.”

*Miguel Núñez, păstor senior, International Baptist Church,
Santo Domingo, Republica Dominicană; președinte, Wisdom &
Integrity Ministries*

„În această importantă carte, Michael Lawrence creionează cu claritate teologia biblică a convertirii. Scopul de aici nu este să sugereze că lucrarea convertirii îi face pe oameni plăcuți, pentru că este posibil să fii simpatic, și totuși să nu fii

RECOMANDĂRI

convertit. Pe de altă parte, convertirea nu este o chestiune subiectivă, căci este posibil să te simți convertit, și totuși să nu fii. Lawrence argumentează că lucrarea de convertire este un act care începe cu Dumnezeu (regenerarea) și aduce roadă în oameni (pocăința și credința). Această revărsare a harului lui Dumnezeu nu doar că ne permite să ne pocăim și să credem, ci ne și face capabili să ne alăturăm unui popor pe care Dumnezeu l-a creat în Hristos Isus. Pe scurt, convertirea culminează cu adăugarea ca membru în biserica locală. Recomand din toată inima această carte.”

*Jonas Madureira, păstor senior,
Reformed Baptist Church, São Paulo*

„Convertirea adevărată nu este o fațadă a unui om „simpatic”, și nici nu depinde de o decizie luată cândva, cu ani în urmă. Adevărata convertire nu este cu nimic mai prejos decât nașterea din nou, creația nouă și viața nouă în Hristos. Această carte oferă o analiză clară și convingătoare a convertirii, conform Scripturilor. Mai mult, ea arată cât de esențială este o înțelegere corectă pentru viața fiecărui credincios și a fiecărei biserici. O recomand cu căldură.”

*Constantine R. Campbell, profesor asociat de Noul Testament,
Trinity Evangelical Divinity School*

CONVERTIREA

„Cu precizie teologică, dar și cu un limbaj clar și accesibil, Michael Lawrence ne ghidează prin Scriptură pentru a ne ajuta să înțelegem ce este adevărata convertire și care sunt roadele care oferă dovada ei. Aceasta este o carte pe care mi-aș dori să o punem în mâinile tuturor membrilor bisericii noastre.”

*Sugel Michelen, păstor, Iglesia Bíblica del Señor Jesucristo,
Santo Domingo, Republica Dominicană*

„Dacă există un subiect asupra căruia Satana să fi încercat să aducă mai multă confuzie în mințile oamenilor, este cel legat de natura convertirii adevărate. Ce cale ar fi mai nimerită pentru a-i face pe oamenii religioși să ajungă în Iad, dacă nu aceea de a-i convinge să creadă că ei sunt convertiți, când, în fapt, nu sunt? Michael Lawrence a clarificat această chestiune pentru noi, prin a-și construi argumentația plecând de la adevărul adesea ignorat al regenerării, care este temelia convertirii. El sfârșește prin a face referire la implicațiile practice ale acestui adevăr, atunci când este păstrat în proporții biblice. Penița lui este aceea a unui scriitor priceput, și cuvintele lui trădează înțelepciunea sfatului pastoral. Recomand cu căldură ca aceia dintre noi care știu că sunt convertiți cu adevărat să citească și această carte încântătoare, așa încât să evite să îi îndrepte pe alții pe căi greșite.”

Conrad Mbewe, păstor, Kabwata Baptist Church, Lusaka, Zambia; rector, African Christian University, Lusaka, Zambia

**9Semne:
Zidind Biserici Sănătoase**

ZIDIND BISERICI SĂNĂTOASE

CONVERTIREA

DUMNEZEU
CREEAZĂ
UN POPOR

MICHAEL LAWRENCE

IX 9Semne

*Lui Adrienne,
a cărei dragoste pentru
mine îmi reamintește de
Evanghelie în fiecare zi*

CONVERTIREA. DUMNEZEU CREEAZĂ UN POPOR

Copyright © 2017 Michael Lawrence

Publicat de 9Semne

525 A Street NE

Washington, DC 20002

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată în vreun fel sau transmisă în orice formă ori prin orice mijloace, electronice, mecanice, prin fotocopiere, înregistrare etc., fără permisiunea prealabilă din partea editorului, cu excepția situațiilor prevăzute în legislația SUA privind drepturile de autor.

Design copertă: Darren Welch Design

Ilustrațiile pe copertă: Wayne Brezinka

Prima ediție, 2017

Traducere și editare pentru limba română: Asociația MAGNA GRATIA (www.magnagratia.org)

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

Toate sublinierile făcute textului biblic aparțin autorului.

Amazon ISBN: 978-1987652871

CUPRINS

PREFAȚA SERIEI 15

INTRODUCERE..... 17

CAPITOLUL 1

Nou, nu bun 23

CAPITOLUL 2

Mântuit, nu sincer..... 43

CAPITOLUL 3

Ucenici, nu decizii..... 63

CAPITOLUL 4

Sfânt, nu vindecat 87

CAPITOLUL 5

Deosebiți, nu de marcă..... 105

CAPITOLUL 6

Cheamă, nu vinde 117

CAPITOLUL 7

Evaluează înainte de a da asigurări 129

CAPITOLUL 8

Iubitori, nu ipocriți 143

ÎNCHEIERE 157

NOTE BIBLIOGRAFICE ȘI EXPLICATIVE 167

*„odinioară nu erăți un popor,
dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu;
pe voi, care nu căpătaserăți îndurare,
dar acum ați căpătat îndurare”*

(1 Petru 2:10)

PREFAȚA SERIEI

Crezi că este responsabilitatea ta să ajuți la zidirea unei biserici sănătoase? Dacă ești creștin, credem că da.

Isus îți poruncește să faci ucenici (Matei 28:18-20). Iuda spune să ne zidim unii pe alții în credință (Iuda 20-21). Petru te cheamă să îți folosești darurile, slujind pe alții (1 Petru 4:10). Pavel te îndeamnă să spui adevărul în dragoste, astfel încât biserica ta să se maturizeze (Efeseni 4:13, 15). Poți vedea direcția către care se îndreaptă aceste lucruri?

Indiferent dacă ești un simplu membru în biserică sau un lider al ei, seria de cărți „Zidind Biserici Sănătoase” are ca scop să te ajute să împlinești astfel de porunci biblice și, în felul acesta, să joci rolul pe care-l ai de jucat în zidirea unei biserici sănătoase. Dacă ar fi să exprimăm acest deziderat în alt fel, sperăm că aceste

cărți te vor ajuta să crești în dragoste față de biserica ta, iubind-o așa cum Isus o iubește.

9Marks și-a planificat să publice câte o carte scurtă, ușor de citit, pentru fiecare din ceea ce Mark a denumit *Cele 9 Semne ale Unei Biserici Sănătoase*, plus încă una pe tema doctrinei sănătoase. Urmărește apariția cărților pe teme predicării pozitive, a teologiei biblice, a Evangheliei, convertirii, membralității în biserică, disciplinei bisericii, ucenicizării și creșterii spirituale, și conducerii bisericii.

Bisericile locale există pentru a arăta slava lui Dumnezeu înaintea popoarelor. Noi facem acest lucru așintindu-ne ochii asupra Evangheliei lui Isus Hristos, punându-ne credința în El în ce privește mântuirea și apoi iubindu-ne unii pe alții în sfințenia lui Dumnezeu, în unitate și dragoste. Ne rugăm ca această carte să te ajute în acest sens.

Cu speranță,

Mark Dever și Jonathan Leeman

Editorii seriei.

INTRODUCERE

Vorbeam recent cu unul dintre prietenii mei despre cei doi copii adulți ai lui. El era cumva îngrijorat cu privire la ei. Aceștia nu se ocupau cu drogurile și nici nu se țineau de petreceri. Amândoi erau sănătoși. Amândoi aveau relații sănătoase și calde cu părinții și prietenii lor. Amândoi au mers la universități excelente și au avut rezultate foarte bune. Amândoi erau atletici, ambițioși, frumoși, niște proaspeți adulți încântători. Dacă ar fi fost copiii voștri, ați fi fost la fel de mândri de ei cum este prietenul meu. Totuși, v-ați fi îngrijorat, pentru că niciunul dintre ei nu pare să manifeste cel mai mic interes pentru Isus Hristos. Și, pentru a face lucrurile și mai dificile, amândoi se identifică drept creștini.

Acești doi copii au fost crescuți în biserică. Ei și-au învățat lecțiile biblice la școala duminicală. Au fost activi în grupurile

de tineret. Niciodată n-au fost răzvrățiți în exterior. Amândoi s-au rugat „rugăciunea păcătosului”. Amândoi au fost botezați. Atunci când au plecat la facultate, ei și-au păstrat comportamentul politicos și moral, pe care l-au învățat la biserică, doar dacă...

În esență, ei l-au lăsat pe Isus în urmă. Ei nu au abandonat niciodată numele de „creștin”, ci pur și simplu s-au oprit din a manifesta vreun interes față de viața creștină.

Înțelegeți acum de ce prietenul meu este îngrijorat. El are niște copii drăguți, care sunt convinși că n-au nevoie de Isus, pentru că, în mintea lor, deja Îl au. Totuși, cu cât tatăl lor privește mai mult la viețile lor cum se desfășoară, cu atât devine mai convins că aceștia nu Îl cunosc în niciun fel pe Isus.

Eu slujesc într-o biserică unde am avut conversații ca aceasta cu zeci de părinți. Sunt conversații care îți frâng inima, cu atât mai mult cu cât acești părinți se simt cumva trădați. Ei au făcut tot ce li se spusese să facă! Își crescuseră copiii cum trebuie. I-au condus în rugăciunea păcătosului. I-au dus la biserică și i-au înscris în toate programele corecte – cu toată așteptarea confidentă că, făcând astfel de lucruri, și copiii lor aveau să Îl iubească pe Isus.

Dar n-a funcționat.

În acest punct, v-ați putea aștepta să mă vedeți deschizând un capitol sau o carte despre rolul de părinți, dar las acest lucru în mâinile celor mai potriviți și mai experimentați. Mai mult, nu

îmi este în niciun fel clar că problema pe care o discutăm aici ar fi o problemă care să țină de creșterea copiilor. Mulți părinți minunați și conștiincioși din bisericile noastre se află în aceeași situație dificilă ca și prietenul meu.

Dimpotrivă, eu aș sugera să ne concentrăm pe alte două probleme. În primul rând, există o problemă de teologie, în mod specific teologia convertirii. În al doilea rând, există o problemă legată de felul cum aplicăm acea teologie în bisericile noastre. Cum folosim credințele noastre în modalități practice care să exprime acele adevăruri pe care pretindem că le credem?

Mult prea adesea, teologia noastră confesională spune un lucru, în timp ce teologia noastră practică spune cu totul altceva. Noi afirmăm că regenerarea ne face fapte noi în Hristos, dar apoi le predicăm copiilor noștri un moralism pe care și atei pot să îl replice.

Noi spunem că, în esență, creștinismul are de-a face cu relația de credință cu Domnul Isus, dar apoi tratăm acest lucru ca și cum ar trebui să bifăm o căsuță pe un buletin de decizii.

Noi spunem că doar Duhul Sfânt este Cel care transferă o persoană din împărăția întunericului în Împărăția luminii, dar apoi folosim instrumente de marketing, instrumente care sunt folosite pentru a convinge pe cineva să schimbe două mărci de pastă de dinți între ele.

Una după alta, pretențiile din afirmațiile noastre doctrinare cu privire la convertire nu se potrivesc cu ceea ce bisericile noastre practică sau cu modelele noastre de lucrare. Așadar, n-ar trebui să ne surprindă că până și copiii noștri ajung să fie orice, numai creștini nu.

Evident, aceasta nu este o problemă care să îi afecteze doar pe părinți și pe copii. Ea afectează și bisericile. Când convertiții noștri dintr-o campanie evanghelică nu se regăsesc nicăieri până începe următoarea campanie, când membrii noștri tratează biserica drept opțională, punând-o pe picior de egalitate cu ligile sportive și cu casele de vacanță; când dărnicia și participarea la serviciile bisericii nu se potrivesc cu numărul membrilor; când este greu să găsești voluntari, cu excepția unor evenimente sociale, probabil că problema nu ține de tehnica evanghelizării pe care o folosim, de conducerea slabă, de închinarea neinteresantă ori de gestiunea nepotrivită a voluntarilor. Problema poate să stea foarte bine în teologia practică a convertirii pe care ne-o însușim. Mult prea adesea noi tratăm simptomele, când ceea ce ar trebui să facem cu adevărat ar fi să căutăm boala care stă dincolo de ele.

Și tocmai acesta este subiectul cărții mele.

În capitolele care urmează, aș vrea să ne gândim cu atenție la doctrina convertirii, așa cum este ea ilustrată în Scriptură. Dar aș vrea să nu ne oprim acolo. Aș vrea să ne gândim la

diferența pe care doctrina ar trebui să o facă în viața unei biserici – de la felul în care tratăm evanghelizarea, la practicile de ucenicizare și membralitate, și la felul în care ne gândim la biserică, în întregul ei.

Cu alte cuvinte, aceasta este o carte despre doctrină, dar este în același timp o carte despre practică. Este o carte despre convertire, dar și o carte despre biserică. Dincolo de orice, prin convertire, Dumnezeu creează un popor. Arătați-mi doctrina convertirii cuiva, și aș putea să vă spun o mie de lucruri despre biserica lui. Sau altfel: arătați-mi biserica lui, și vă voi descrie doctrina *funcțională* a convertirii din acea biserică, indiferent de ceea ce ar putea afirma acea persoană cu un creion și o hârtie în mână. Bisericile noastre întruchipează doctrinele noastre.

Așadar, căpătarea teologiei convertirii într-un fel corect înseamnă mai mult decât a avea o teologie corectă. Înseamnă să dezvoltăm practici de lucrare care deopotrivă reflectă și împodobesc convingerile noastre teologice.

Teologia bună are un caracter intens practic și, dacă lucrurile nu stau așa, atunci acea teologie nu își merită numele.

CAPITOLUL 1

NOU, NU BUN

Necesitatea regenerării

Am menționat în introducere de prietenul meu care era îngrijorat de copiii lui care, ajunși acum adulți și, deși bine manierați, nu erau cu adevăr creștini. Ați putea spune că aceștia erau *buni*, dar nu *noi* – nu făpturi noi.

Experiența lui ridică întrebări legate de doctrina convertirii, ca și de felul cum această doctrină ar trebui să arate în viața unei biserici. Este crucial să avem atât doctrina cât și practicile noastre corecte. Bisericile ar trebui să creadă că Dumnezeu creează oameni noi, radical de noi, nu doar buni. Dar nu doar că ele ar trebui să fie capabile să scrie acest lucru pe o foaie de hârtie, ci ar trebui să și trăiască aceste adevăruri. Cum arată în practică aceste lucruri?

În două dintre cele mai importante pasaje din Scriptură legate de înțelegerea convertirii, atât profetul Ezechiel cât și Domnul Isus ne ajută să răspundem la acea întrebare. Haideți să începem cu Domnul Isus. El spune că trebuie să fim „născuți din nou”, pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Vorbind unui fariseu pe nume Nicodim, Isus a observat:

„Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” Nicodim I-a zis: „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale, și să se nască?” Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh. Nu te mira că îți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou. Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul”. (Ioan 3:3-8)

ATRACTIVITATEA BUNĂȚĂȚII

Merită să recunoaștem atractivitatea puternică a ideii de a fi un om bun.

Nicodim și fariseii asemenea lui credeau că oamenii intrau în Împărăția lui Dumnezeu prin a fi buni, ceea ce, pentru ei, în-

semna să fii un bun iudeu: să păzești Legea lui Moise, să mergi la templu, să aduci toate jertfele corect, și să stai cât mai departe de Neamuri. Nu sugerez faptul că Nicodim se credea perfect. Probabil că el știa că ar fi trebuit să fie un om mai bun. Poate că acesta fusese și motivul pentru care s-a și dus la Isus. Dar, în esență, neprihănirea morală era standardul la care el aspira. Oamenii buni ajungeau în Împărăție.

În zilele noastre există o mulțime de feluri de a fi bun. Există acea bunătate tolerantă și politicoasă, dar detașată, potrivită expresiei „nu te deranjez, nu mă deranja”. Există apoi bunătatea caracterizată de conștiințiozitate socială și de implicare politică. Există bunătatea religioasă în multele ei forme denominaționale și ale comunității de credință. Există bunătatea „spirituală, dar nu religioasă”. Există chiar ceea ce este denumit în orașul nostru „bunul cetățean din Portland”, un fel de om bun care nu confruntă pe nimeni, care tratează lucrurile după formula „hai să nu te simți deranjat, chiar dacă, pe ascuns, noi te judecăm și te condamnăm în gândurile noastre”.

Dar, cu toate aceste feluri diferite de bunătate, atractivitatea bunătații n-a schimbat multe lucruri în ultimii 2000 de ani. A fi o persoană bună, o persoană drăguță, ba chiar care devine și mai bună, este înțeles prin a te simți bine cu privire la propria persoană. Este acea atractivitate a auto-condamnării morale care leagă împreună variațiile noastre moderne de bunătate într-un program

religios comun pe care Nicodim l-ar fi recunoscut de la o poștă (v. Luca 10:25-29). A fi bun îți permite să te lauzi înaintea altora, poate chiar înaintea lui Dumnezeu. A fi bun îți dă mijloacele de justificare de sine și abilitatea de a-ți justifica viața în fața oricărui om care o pune sub semnul întrebării. Iar acest lucru este, fără îndoială, atrăgător.

PREZUMȚIILE BUNĂȚĂȚII

Atractivitatea bunățătii este întotdeauna bazată pe trei idei: o perspectivă optimistă cu privire la ființele omenești, o gândire domesticită cu privire la Dumnezeu și o perspectivă a religiei în care aceasta este văzută ca un mijlocul pentru reformarea morală de sine. În esență, Nicodim prezumă că el este *capabil* să facă orice are nevoie pentru a se dezvinovăți înaintea lui Dumnezeu. El prezumă că *Dumnezeu* este acel fel de Dumnezeu care va fi impresionat de cele mai bune eforturi ale lui, și că esența *religiei* este să-l ajute să devină o persoană mai bună. Iată felul în care funcționează bunățatea de sine. Dumnezeu vrea să fiu bun. Eu sunt capabil să fiu bun. Religia mă va ajuta.

Nicio biserică nu predică vreodată în mod explicit religia aceasta a bunățătii. În fapt, în general, ele predică exact opusul. Dar tocmai aceleași biserici sunt pline de oameni care cred că Dumnezeu îi va accepta pe baza a cât de buni sunt ei. Am auzit acest lucru în prea multe sufragerii sau de pe prea multe

paturi din aziluri de bătrâni. Nu perfect – nimeni nu spune vreodată acest lucru – dar suficient de bun.

Poți să îl înțelegi pe Nicodim? Eu da. Pe când eram un tânăr student la facultate, am început să mă îngrijorez de ideea că Dumnezeu ar putea să nu mă accepte. Așadar, am început o scurtă conversație cu Dumnezeu: „Doamne, voi înceta să mai beau. Doamne, voi începe să citesc Biblia și voi merge mai des la biserică. Așadar, Te rog, nu mă trimite în Iad, ci primește-mă în ceruri”. Eu și Nicodim aveam același prezumții. Pot să fiu bun. Dumnezeu va fi impresionat. Religia mă va ajuta. Aceasta nu era rugăciunea unui păgân. Era rugăciunea unuia care crescuse în biserică, care auzise Evanghelia de nenumărate ori, și care crezuse că era creștin. Totuși, religia bunătății de sine corespundea cu ceea ce inima mea dorea, asemenea oricărei inimi decăzute. Doream să fiu capabil să mă justific. Și felul în care făceam asta era pe calea bunătății de sine.

Rolul religiei în proiectul justificării de sine este bine ilustrat într-un proiect dezvoltat de organizația World Weavers, cu susținerea The Blood Foundation, o organizație neguvernamentală din Tailanda. Programul acesta îi introduce pe oameni în diferite tradiții religioase vreme de o lună, contra unei taxe neînsemnate. Ei oferă programe de genul „Fii călugăr budist pentru o lună”, „Fii musulman pentru o lună” sau „Experiența rădăcinilor spirituale Rasta”.¹ Prezumpția este că nu există

nicio obligație de a te converti sau de a deveni un credincios adevărat potrivit acelei religii. Dimpotrivă, religiile îi ajută pe oameni să devină oameni mai buni, mai politicoși, și orice religie poate rezolva această chestiune.

Această prezumție că toate religiile sunt, în esența lor, asemănătoare, dincolo carcasa lor culturală este motivul pentru care atât de mulți oameni din Occident au abandonat religia cu totul. Dacă ideea este doar să fiu o persoană mai bună astăzi decât am fost ieri, atunci de ce aș avea nevoie de religie, la urma urmei? Evident, întrebarea reală care trebuie să-și găsească răspuns este aceasta: Pe baza căror standarde va fi măsurat proiectul meu de auto-neprihănire? Pe baza standardelor mele? Ale societății? Care societate? Pe baza standardelor lui Dumnezeu? Dacă religia nu este nimic mai mult decât un instrument de ajutor pentru îmbunătățirea eului, noi toți ne-am descurca mult mai bine emoțional dacă am abandona proiectul moral și religios al justificării de sine și dacă, în locul lui, am adopta proiectul psihologic al creșterii personale și acceptării de sine. Experții terapeuți ne-au spus acest lucru încontinuu în ultimul secol.

Ideea mea este următoarea: atractivitatea bunătații de sine nu ține doar de faptul că ea alimentează dorința noastră mândră de a ne justifica pe noi înșine, ci ea umblă și la nevoia de a ne justifica înaintea lui Dumnezeu. Ea substituie percepția bună despre propria persoană cu a fi într-o relație dreaptă cu Dumnezeu și cu aproapele meu. Ea mă dezbracă de simțământul vinovăției mele,

îmi alină simțul anxios al insecurității, și promovează iluzia că mă voi afla în controlul destinului meu în Ziua Judecării.

PRACTICA BUNĂȚĂII DE SINE

Ceea ce face ca programul moralist al bunățătii de sine să fie dificil de identificat în bisericile noastre evanghelice este faptul că el nu e predicat aproape niciodată în mod explicit. Dimpotrivă, ține de starea naturală a eului nostru neregenerat. El ne însoțește în biserică. Este ca și cum ai intra într-o biserică cu aroma din exterior: este greu să-ți simți propriul miros, pentru că ești atât de obișnuit cu el. Dar acest miros se manifestă într-o mulțime de modalități:

- când condamnăm păcatul lumii mai mult decât păcatul propriu.
- când punem păcatele într-o ierarhie și tolerăm anumite păcate (în special păcatele noastre) mai mult decât păcatele altora.
- când, în biserică, cântăm anumite cântece și rostim rugăciuni de laudă, nu și cântece și rugăciuni de mărturisire.
- când descriem păcatele noastre ca fiind „greșeli”.
- când folosim relatările Bibliei pentru a-i învăța pe copii cum să fie buni, în loc să îi îndreptăm către Mântuitorul: „Fii la fel ca David”, nu „Ai nevoie de un nou David, mai bun, care este Hristos”.

Probabil că principala modalitate în care predicăm bunătatea de sine este felul în care Îl prezentăm pe Hristos. Noi vorbim despre Hristos și despre Evanghelie ca fiind o metodă de îmbunătățire a sinelui. Chestiunea nu ține de faptul că am rata cu totul să vorbim despre Cruce sau chiar despre păcat, ci de faptul că păcatul este prezentat ca o problemă care, în principal, ne deranjează în viețile și relațiile noastre și se pune în calea obiectivelor noastre. Apoi Isus Hristos este prezentat ca Acela care va schimba toate aceste lucruri. Noi le spunem oamenilor că Isus va face diferența în căsnicia lor și în rolul lor de părinți. Că Isus va duce dragoste, bucurie și pace în căminul lor. Că Isus le va da un scop nou la locul de muncă. Vino la Isus, și El va schimba viața ta!

Evident, Isus schimbă viețile credincioșilor. Doar că nu avem de-a face cu schimbarea în sensul unei vieți mai bune aici și acum, în toate modalitățile pe care ni le-am dori noi. Dincolo de toate acestea, ce a spus Domnul Isus? „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze” (Matei 16:24). Asta înseamnă că Domnul Isus ar putea aduce schimbarea în căsnicia ta prin a-ți da harul de a persevera în cazul în care ai un soț care nu te mai iubește. El ar putea aduce dragoste, bucurie și pace în căminul tău prin a te face mai degrabă un agent decât un recipient al acestor lucruri. El ar putea să-ți dea un scop nou la locul de muncă prin a-ți schimba atitudinea, în loc să-ți schimbe fișa postului.

Când Îl prezentăm pe Isus ca soluția la problemele diagnosticate de noi, mulți oameni din afara bisericii ar putea să nu fie convinși. Ei nu se opresc din a juca acest meci al bunătății de sine. Ei pur și simplu nu văd nevoia de a juca meciul la *biserică* sau dovada că noi îl jucăm mai bine decât ei.

Între timp, oamenii din interiorul bisericii sunt confuzi cu privire la ce este, până la urmă, creștinismul biblic. Atât de mulți dintre noi am învățat mesajul bunătății de sine în biserici care ne-au făcut cunoștință cu un Isus care promitea să ne îmbunătățească performanțele, nu cu un Isus care îi cheamă pe ucenicii Lui să moară față de ei înșiși; aceste biserici ne-au învățat să fim buni, fără a se asigura că suntem făpturi noi. Mă tem că acesta este motivul pentru care atât de mulți dintre copiii prietenilor mei s-au îndepărtat de creștinism. Ei n-au renunțat la această bunătate de sine. Ei au descoperit pur și simplu că n-au nevoie de Isus pentru a fi buni.

NEVOIA NOULUI

Atractivitatea bunătății de sine este puternică. Ea joacă înaintea vanității și a mândriei noastre. Totuși, în Ioan 3, Isus ne confruntă de trei ori cu nevoia de a fi făcuți făpturi noi:

- „dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3).

CONVERTIREA

- „dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:5).
- „Trebuie să vă nașteți din nou” (Ioan 3:7).
- Dacă vrem să fim dreți înaintea lui Dumnezeu, nu trebuie să ne îmbunătățim pe noi înșine. Avem nevoie de un restart total. În fapt, Biblia folosește mai multe concepte teologice pentru a descrie ceea ce Domnul Isus voia să spună:
 - *Regenerarea*, care înseamnă a fi născut din nou, cu accent pe sursa divină a acelei vieți noi (1 Petru 1:3).
 - *Re-crearea*, care înseamnă a fi făcut nou ca parte a noii creații de la sfârșitul lumii (2 Corinteni 5:17; Galateni 6:15).
 - *Transformarea*, care înseamnă a primi o nouă natură (Coloseni 3:10).

O schimbare radicală trebuie să se petreacă în noi. Dar termenul pe care Biblia nu îl folosește niciodată pentru a descrie lucrul despre care Isus vorbește este *reformare*. Ai putea să reformezi o biserică, dar nu o inimă moartă. Schimbarea personală de care Isus spune că avem nevoie este mult mai profundă. Ea ajunge până în însăși natura noastră.

Conform Scripturii, Dumnezeu ne-a creat pentru a ne închina Lui, pentru a-L iubi și pentru a găsi în El satisfacția noastră cea

mai profundă. Aceasta era natura noastră, așa cum a creat-o El la început. Dar, când primii noștri părinți au hotărât să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu, ei nu doar că au încălcat o regulă, ci ei și-au corupt natura. Teologii denumesc aceasta „păcatul original”, și noi toți l-am moștenit. Deși am fost creați cu o natură pentru a-L iubi pe Dumnezeu, avem acum o natură care este înclinată către iubirea de sine. Pavel spune că, de la naștere, noi suntem morți în păcatele noastre și umblăm în patimile firii noastre pământești. Noi suntem ca niște oameni morți ambulanți. Iată de ce această bunătate de sine nu funcționează. Trebuie să fim făcuți făpturi noi.

Problema bunătății de sine și promisiunea făpturii noi

Necesitatea de a fi născut din nou decurge din cinci adevăruri biblice: inabilitatea ființelor omenești, sfințenia lui Dumnezeu, harul Evangheliei, puterea Duhului lui Dumnezeu, și creația unui popor.

1. Inabilitatea noastră. Isus face o distincție radicală între firea pământească și Duhul, adică între noi și Dumnezeu: „Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh” (Ioan 3:6). Indiferent cât de bună este firea noastră pământească, ea nu poate produce viața spirituală de care e

nevoie pentru a fi drepti (*nevinovați* sau *neprihăniți*, n.trad.) înaintea lui Dumnezeu (v. și Romani 8:5-8). Chestiunea nu este că noi am încercat din greu, ci că am ratat ținta. Altfel spus, am fost bine intenționați, dar am ajuns pe o cale greșită. La mijloc este faptul că natura noastră păcătoasă dorește să facă pe plac mai degrabă firii pământești decât lui Dumnezeu. Chiar și atunci când facem un lucru corect moral, noi îl facem din motivații greșite – pentru a ne justifica pe noi înșine și pentru a ne aduce glorie. Acesta este un motiv pentru care Biblia ne descrie ca fiind morți, nu doar bolnavi (Efeseni 2:1-3). Asemenea unui om mort, suntem incapabili să-L iubim pe Dumnezeu de dragul Lui.

2. *Sfințenia lui Dumnezeu.* Mai mult, Dumnezeu nu este asemenea nouă. Biblia este neobosită în prezentarea sfințeniei lui Dumnezeu. Sfințenia lui Dumnezeu înseamnă că El este dintr-o categorie de ființe cu totul diferită. El este complet separat de păcat și consacrat propriei Sale glorie. El nu face niciun compromis în bunătatea Lui. El refuză să tolereze răul. El nu este impresionat de cât de buni suntem noi – cât de drăguți – pentru că noi căutăm bunătatea de sine spre propria noastră glorie, în loc să fie spre gloria lui Dumnezeu (v. Isaia 64:6). Așadar, noi ne aflăm sub judecata lui Dumnezeu, un alt motiv pentru care Biblia se referă la noi folosind termenul *morți*. Și este o judecată pe care o merităm.

3. *Harul lui Dumnezeu.* Totuși, există o veste bună: Dumnezeu este plin de har! Dumnezeu Însuși a luat inițiativa față de noi. În timp ce noi eram încă vrăjmașii Lui, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său să ia trup omenesc și să trăiască viața pentru care noi fusesem creați la început. El n-a trăit o viață drăguță, nici o viață bună, ci o viață perfectă și fără păcat, o viață dedicată în întregime gloriei lui Dumnezeu. Apoi Isus Și-a dat viața pe cruce ca jertfă, luând asupra Lui mânia lui Dumnezeu, ca un substitut, pentru oricine se va întoarce de la păcatele sale și își va pune credința în El. Pentru a dovedi faptul că Dumnezeu a acceptat jertfa Lui, Isus a înviat dintre cei morți la trei zile de la moartea Lui.

4. *Duhul lui Dumnezeu.* Dar aceasta este doar începutul inițiativei lui Dumnezeu față de noi. Isus vorbește despre lucrarea Duhului Sfânt în Ioan 3, pe care Îl compară cu vântul asupra căruia noi nu avem niciun control. Când Dumnezeu ne regenerează, Duhul Sfânt al lui Dumnezeu ne unește instantaneu cu Hristos. În acea unire, Duhul preia toate beneficiile a ceea ce Fiul a făcut – viața Lui înviată, neprihănirea Lui, harul Lui – și le aplică pe toate ființelor noastre. Aceasta schimbă natura noastră, ne dă nașterea din nou, ne face făpturi noi. Astfel, noi ne întoarcem la Hristos cu pocăință și credință, suntem justificați prin harul Lui și suntem înfiați în familia Lui pentru a-L urma într-o relație de dragoste și încredere.

5. *Creația unui popor.* Cu sute de ani înainte de conversația Domnului Isus cu Nicodim, Dumnezeu a promis harul Lui și Duhul Sfânt prin profetul Ezechiel. De asemenea, El a promis că ne va face un popor.

„Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele. Veți locui în țara, pe care am dat-o părinților voștri; voi veți fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeul vostru. Vă voi izbăvi de toate necurățiile voastre” (Ezechiel 36:26-29).

Dumnezeu a împlinit această promisiune prin lucrarea lui Hristos. El ne face fapte noi. El ne dă Duhul Lui. El ne face un popor. Și ne iartă păcatele noastre.

Motivul pentru care doctrina regenerării contează pentru creștin

Adevărul că Dumnezeu ne face în realitate fapte noi are implicații enorme în viața bisericii, atât la nivel colectiv, cât și individual.

Haideti să începem cu nivelul individual. Creștinul are o nouă natură, una care este înclinată către Dumnezeu, mai degrabă de-

cât să se îndepărteze de Dumnezeu. Jonathan Edwards a descris persoana regenerată ca fiind aceea care a primit un gust pentru Dumnezeu, ca un om care a gustat mierea și acum are un simț al dulceații ei. Asta nu înseamnă că un creștin nu mai păcătuiește deloc. Totuși, vechea lui natură nu mai este în control. Hristos este în control, iar noua natură are un set nou de dorințe după Dumnezeu. Noua creație poate fi doar de dimensiunea unei semințe, dar acea sămânță va crește.

Ce înseamnă acest lucru pentru copiii prietenului meu, pe care vi i-am prezentat în introducere? Pentru început, înseamnă că ei au nevoie să fie învățați că un creștin nu este cineva care se roagă o rugăciune după dictare și care încearcă din greu să fie un om bun. Dimpotrivă, un creștin este un om a cărui inimă a fost transformată de harul lui Dumnezeu, care este caracterizat prin pocăință și credință, care dorește să fie în prezența lui Dumnezeu și să-L cunoască mai mult. Asta înseamnă că bisericile n-ar trebui să ofere siguranța mântuirii atât de repede prin botez, ci să-i încurajeze pe copii să se cerceteze pe ei înșiși pentru a vedea dacă sunt în credință (2 Corinteni 13:5); să caute roada pe care Duhul Sfânt o produce (Galateni 5:22-23); să Îl urmeze pe Isus cu o dragoste jertfitoare de sine în locul moralității auto-neprihănite (1 Ioan 4:7); să caute o relație de dragoste cu Dumnezeu prin a-i iubi pe frații și surorile în Hristos (1 Ioan 3:10; 4:21). Acești copii au nevoie să fie învățați că regenerarea este lucrarea lui Dumnezeu, nu a lor.

Dacă acești doi copii drăguți ar fi fost învățați aceste lucruri, ei ar fi crescut la fel de bine, ar fi mers la colegiu și poate ar fi abandonat orice umblare cu Hristos, păstrându-și în același timp moralitatea lor. Dar ei n-ar fi fost amăgiți să creadă că sunt creștini. Ei ar fi știut că fuseseră doar niște copii buni, și nimic mai mult. Pe de altă parte, această învățătură ar fi putut fi folosită de Duhul Sfânt pentru a străpunge conștiințele lor, pentru a-i trezi din complacerea în această gândire și pentru a-i duce la o mărturie dătătoare de viață a credinței în Hristos.

Motivul pentru care doctrina regenerării contează pentru biserici

Dar doctrina regenerării nu afectează doar felul în care înțelegem convertirea la nivel individual. Regenerarea are și o dimensiune colectivă.

Gândiți-vă din nou la Ezechiel 36:26-28. Versetele acestea vorbesc la plural. Rezultatul lucrării regeneratoare a Duhului Sfânt este un popor care trăiește sub domnia lui Dumnezeu. Duhul Sfânt nu mă face o făptură nouă doar la singular. El mă face parte din poporul nou creat de Dumnezeu. El scrie porunca lui Dumnezeu în inima mea, învățându-mă despre dragostea pentru aproapele meu și despre dragostea pentru frații și surorile mele în Hristos, într-un fel special. El mă învață că viața mea cu Dumnezeu include o viață cu poporul lui Dumnezeu, în închinare colectivă și viață comună a bisericii.

Iată de ce Ioan poate spune că ești un mincinos, dacă preținzi că Îl iubești pe Dumnezeu, dar nu-l iubești pe fratele tău (1 Ioan 4:20). Sau de ce Pavel poate spune că noi, Iudeii și Neamurile, am fost deja făcuți un singur om nou (Efeseni 2:13-16). Regenerarea ne dă o inimă nouă nu doar pentru Dumnezeu, ci și pentru poporul lui Dumnezeu.

O biserică locală ar trebui să fie o comunitate de făpturi noi. Prin dragostea și ascultarea noastră, noi oferim o mărturie puternică a adevărului radical al Evangheliei. Lumea poate atribui ideii de creștin izolat termenul de *aberație*. Pune doi sau trei creștini alături, și este mult mai dificil să scrii acest lucru despre ei. Pune cinci, zece, cincizeci, sau o sută de creștini să trăiască împreună într-o comunitate a harului, o comunitate iubitoare, și vei avea un mesaj care nu poate fi ignorat.

Din nefericire, și opusul acestei caracterizări este adevărat. Când bisericile arată mai mult ca lumea decât ca Hristos, ajungem în fapt să predicăm o altă evanghelie. Cel mai probabil, va fi evanghelia bunătații de sine.

Așadar, ce putem face pentru a ne asigura că, în ceea ce ne privește, comunitatea noastră este o comunitate regenerată, una care ne face ca, împreună, să proclamăm puterea Evangheliei lui Isus Hristos de a-i face pe oameni făpturi noi? Iată câteva sugestii:

CONVERTIREA

- *Acordați atenție calității de membru în biserică.* Noi nu ne dorim ca oamenii să vină la biserică de dragul ideii în sine. În fapt, noi dorim ca la serviciile bisericilor noastre să participe pe cât de mulți necreștini este posibil. Cu toate acestea, ne dorim ca cei regenerați să fie membri ai bisericii, pentru că doar membrii noștri pot vorbi oficial în numele bisericii înaintea lumii.
- *Discutați cu candidații care vor să fie membri ai bisericii.* Prezbiterii bisericii ar trebui să îi intervieveze pe cei ce vor să devină membri, nu pentru a stabili cât de bun este cineva, ci pentru a primi dovada nașterii din nou a acestora.
- *Celebrați exemple de pocăință, nu pe cele de moralitate.* Când membrii au o șansă de a asculta mărturiile altora aduse în public – când este normal să-și mărturisească păcatul și să primească iertarea – modelul de ucenicizare trece de la neprihănirea de sine la asemănarea cu Hristos.
- *Practicați disciplina bisericii.* Obiectivul disciplinei corective a bisericii nu este acela de a-i exclude pe oamenii răi. Nimeni n-ar trebui exclus pur și simplu pentru faptul că a păcătuit. Disciplina bisericii are loc când un pretins creștin este confruntat cu păcatul și refuză să se pocăiască. Acesta nu dovedește natura unui om care să fi fost înnoit.
- *Păstrați conectate botezul, calitatea de membru în biserică și Cina Domnului.* Acestea nu sunt trei practici separa-

te, independente, ci trei unghiuri diferite din care privim aceeași realitate a regenerării. Criteriile pentru acceptarea la toate acestea sunt aceleași – nu să fii un om bun, ci pocăința și credința.

Trebuie să fim făcuți fapte noi. Și suntem făcuți fapte noi, prin Duhul Sfânt și prin Evanghelie.

CAPITOLUL 2

MÂNTUIT, NU SINCER

Lucrarea lui Dumnezeu, nu a noastră

Locuiam în Washington DC în anul 2009, când Arlen Specter, longevivul senator republican de Pennsylvania, s-a alăturat Partidului Democrat. Acest lucru s-a întâmplat tocmai înainte ca el să se fi confruntat cu o provocare dificilă în partidul republican, în alegerile primare, și nu era prima dată când Specter schimba partidul pentru a câștiga alegerile.

Doi ani mai devreme, și de cealaltă parte a atlanticului, Tony Blair anunța că se convertește la romano-catolicism, imediat ce a părăsit funcția de prim-ministru al Marii Britanii. Era un moment potrivit să facă acest lucru, întrucât un prim-ministru este responsabil pentru alegerea arhiepiscopului de Canterbury (care conduce Biserica Angliei). Iar alegerea capului unei biserici la care

nu aparții nu este doar o treabă neplăcută, ci ridică și chestiuni de natură constituțională.

Este dificil să nu fii cinic legătură cu astfel de convertiri. Amândouă păreau calibrate la cerințele politice ale momentului.

Când vine vorba de povești ale convertirii, mai ales cele religioase, cinismul este răspunsul tipic în aceste vremuri. Acestea devin adesea asemănătoare schimbărilor rapide de tabere politice, în loc să fie schimbări adevărate ale inimii. Europa s-a convertit sub imboldul unei săbii romane. Așa numiții „creștini de orez” din Asia s-au convertit pentru beneficii materiale. Islamul a crescut într-o manieră asemănătoare. Hinduismul și budismul au avansat în peninsula indiană prin mijloace politice și militare.

Drept răspuns, creștinii evanghelici, cel puțin începând de la cea de-a Doua Mare Trezire (1790-1850), au accentuat nu doar „mărturia de credință”, ci și sinceritatea credinței mărturisite. Dincolo de orice, sinceritatea ar părea să facă diferența între ipocrit și cel convertit cu adevărat. Așa cum scria atât de memorabil Fanny Crosby, „Cel mai mare ofensator care crede cu adevărat, primește iertarea de la Isus chiar în acel moment”.² Și, în general, credința sinceră a fost demonstrată printr-o anume emoție sau acțiune vizibilă – ridicarea unei mâini sau ieșirea în față, combinată cu lacrimi de bucurie și pocăință.

CÂT DE SINCER TREBUIE SĂ FII CA SINCERITATEA TA SĂ FIE SUFICIENTĂ?

Aceasta era propria experiență a convertirii, atunci când am crescut. Am fost crescut în biserici care predicau Evanghelia, în partea de sud a Americii, unde convertirea avea loc aproape întotdeauna la finalul unui serviciu de biserică, ca răspuns la chemarea la altar. Așa cum făcea Billy Graham la sfârșitul cruciadelor lui televizate, predicatorul avea să cheme audiența la un răspuns, ne conducea într-un imn de încheiere, poate de mai multe ori, și aștepta ca oamenii să răspundă. Răspunsul meu a venit la un serviciu de duminică seara, pe când eram în clasa a doua. Totul fusese aranjat dinainte. Cu toate acestea, am simțit o frică teribilă dar și o bucurie deosebită să ies în față, să strâng mâna predicatorului, și să-l aud pronunțând cu certitudine că eram de acum un copil al lui Dumnezeu.

Un rezultat al unei astfel de experiențe a convertirii este un simț al incertitudinii cu privire la realitatea ei. Așadar, m-am descoperit și eu martor în mod regulat al unui alt ritual. Corul de tineret al bisericii noastre vizita adesea diferite biserici. În majoritatea serilor aveam să cântăm imnul de final în mod repetat, pe când păstorul bisericii respective aștepta un răspuns din partea celor prezenți. Totuși, aproape fără excepție, la chemarea finală la altar din acele seri aveau să iasă în față mai mulți membri ai corului de tineri decât oricine altcineva. Copiii ceva mai crescuți aveau să fie primii care ieșeau înainte pentru a-și rededica viețile lui Isus.

În cazul în care nu fusesem sinceri pe vremea când abia ieșisem din grădiniță, sau în cazul în care păcatele noastre de adolescenți puneau sub semnul întrebării pretențiile noastre din copilărie, colegii mei coriști și cu mine voiam să ne asigurăm că nimeni, cel puțin dintre noi, nu aveam vreun motiv să punem sub semnul îndoielii zelul credinței noastre. Așadar, cu lacrimi și îmbrățișări, ne înghesuiam pe acel podium, reînnoindu-ne convertirea.

Totuși, o accentuare a sincerității poate răspunde oare acuzației că convertirile religioase nu sunt altceva decât o schimbare de loialități convenabile social? Nu există oare nimic care să facă distincție între convertirea creștină și convertirea la un partid politic, la vegetarianism sau la un alt stil de viață?

Primul cuvânt al Bibliei cu privire la convertire n-are nimic de-a face cu sinceritatea credincioșilor, chiar dacă trebuie să fim sinceri. Primul ei cuvânt are de-a face cu acțiunea lui Dumnezeu, care intervine în viețile noastre. Noi devenim făpturi noi cu naturi noi atunci când Dumnezeu acționează în noi. Biblia nu spune, „fiți sinceri”, ci spune, „fiți mântuiți” (ex. Faptele Apostolilor 2:21).

Dar mântuiți de la ce? Cum? Și de ce? Mântuiți la ce anume și pentru ce scop? În acest capitol vom răspunde acestor întrebări. Dar, din nou, n-ar trebui să fim interesați doar în a înțelege corect doctrina, ci și în a ne însuși practici corecte în bisericile noastre. Biserica este compania celor mântuiți, nu doar a celor sinceri.

MÂNTUIȚI DE LA MÂNIA LUI DUMNEZEU

Pavel ne spune în Efeseni 2 că noi suntem morți în păcatele și greșelile noastre. Iată de ce trebuie să fim făcuți noi, și nu doar buni, așa cum am văzut în capitolul anterior. Dar noi nu suntem doar morți în sensul în care suntem incapabili să ne schimbăm, ci ne aflăm și sub condamnarea lui Dumnezeu. Noi suntem „din fire copii ai mâniei”, mânia lui Dumnezeu.

Amintiți-vă că Dumnezeu a creat în noi chipul Său pentru a trăi ca niște fii – „os din oasele Lui”, așa cum se spunea. Dar noi ne-am întors, punându-ne baza în noi înșine, și am căutat propria noastră glorie. În loc să acționăm ca fii ai Regelui, am încercat să-L detronăm pe Rege și, astfel, am devenit copii ai mâniei.

Este un lucru destul de răspândit să ne gândim la judecata păcătoșilor de către Dumnezeu, în Iad, ca și cum Dumnezeu ne-ar da ceea ce noi cerem – viața fără El. Este adevărat că Iadul înseamnă absența dragostei lui Dumnezeu, dar Iadul înseamnă în același timp și prezența lui Dumnezeu în dreptatea Lui, dându-i păcatului ceea ce merită. Și tocmai acest lucru, mânia lui Dumnezeu, este lucrul de la care noi trebuie să fim mântuiți.

- „și-i vei face ca un cuptor aprins, în ziua când te vei arăta; Domnul îi va nimici în mânia Lui, și-i va mânca focul” (Psalmii 21:9).

CONVERTIREA

- „El va răsplăti fiecăruia după faptele lui, va da protivnicilor Săi mânia, va întoarce la fel vrăjmașilor săi, și va da ostroavelor plata cuvenită!” (Isaia 59:18).
- „De aceea, omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea, și lăcomia, care este o închinare la idoli. Din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării” (Coloseni 3:5-6).

Întrucât Dumnezeu este bun, El va răsplăti nedreptatea și păcatul cu ceea ce acestea merită. Și noi toți am păcătuit.

Acest lucru are implicații enorme în predicarea noastră. Pentru ca Evanghelia să aibă sens, trebuie să predicăm dreptatea și mânia lui Dumnezeu. Totuși, mult prea ușor, bisericile diluează aceste adevăruri de bază și, astfel, schimbă Evanghelia. Este dificil să vorbești despre Iad și despre mânia lui Dumnezeu. E mult mai ușor să vorbești despre a fi mântuit de la niște vieți fără scop, de la o stimă slabă de sine sau de la nefericire. Așadar, noi Îl tratăm pe Isus ca și cum ar fi soluția la o problemă internă, subiectivă. Vino la Isus – El îți va da scop și sens vieții. Necazul este că problemele subiective pot fi rezolvate prin soluții subiective. Eu aș putea să-L aleg pe Isus pentru a căpăta un scop în viață, pe când prietenul meu de peste stradă își dorește cu sinceritate o carieră. Cine este acela care ar putea să spună care dintre cele două dorințe este mai bună? Totul este subiectiv.

Atunci când ratăm să predicăm dreptatea lui Dumnezeu și când diluăm mânia Lui, vorbim despre o altă evanghelie. Am schimbat-o din a fi soluția *obiectivă* de salvare, transformând-o într-o cale *subiectivă* către împlinire personală.

Propovăduirea credincioasă a mâniei lui Dumnezeu nu este o sarcină ușoară. Dar bisericile de astăzi ar trebui să se gândească cum să facă așa încât împotrivirea bună, justițiară a lui Dumnezeu față de păcat să aibă sens în urechile oamenilor moderni. În evanghelizarea pe care o facem, am putea începe cu orice simțământ al dezgustului moral care există deja în cultura noastră, și să trecem de acolo la mânia lui Dumnezeu față de păcatul nostru. În clasele de școală duminicală și grupurile de tineret, trebuie să accentuăm lecția că mânia lui Dumnezeu, nu nefericirea noastră subiectivă, reprezintă cea mai mare problemă pe care o avem. În relațiile de ucenicizare, trebuie să căutăm oportunitățile de a-i învăța pe ceilalți să capete o înțelegere biblică a autorității. În general, în învățătura pe care o dăm, trebuie să observăm că judecata lui Dumnezeu afirmă și pecetluiește valoarea ultimă a omului. Așa cum observa Bruce Waltke, „oamenii resping doctrina judecății finale pentru că ei nu vor să atribuie vieții o astfel de demnitate încât deciziile de acum să afecteze un viitor veșnic într-o manieră decisivă și definitivă”.³ Dar aceasta este mai precis demnitatea pe care Dumnezeu ne-o dă și asta este ceea ce mânia Lui reflectă.

Pe scurt, mânia lui Dumnezeu nu este preocupare marginală a câtorva versete. Ea este centrală pentru formarea perspectivei creștine. Dacă nu ne dedicăm slujbei de a face ca vestea rea să aibă sens, atunci Vestea Bună nu va avea nici ea vreun sens.

MÂNTUIȚI PRIN HARUL LUI DUMNEZEU

Dacă vrem să fim mântuiți de la mânia lui Dumnezeu, atunci va trebui să fim mântuiți prin harul lui Dumnezeu. Din nou, Pavel spune în Efeseni 2: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu” (Efeseni 2:8).

Noi vorbim despre „a da har” înaintea unei mese. Dar, în realitate, nimeni nu poate da „har”. Noi doar putem primi har, pentru că harul este un dar. Prin definiție, darurile nu sunt meritate, ca în cazul în care le-am denumi *plată*, și nici nu pot fi cerute, situație în care le denumim *drepturi*. Ele doar pot fi oferite sau primite. Darul incredibil al harului pe care Pavel îl avea în minte este darul iertării păcatelor de către Dumnezeu, obținut prin jertfa substitutivă a lui Hristos de pe cruce. Întrucât Hristos a stins mânia lui Dumnezeu față de păcatele acelor pe care El îi reprezintă, Tatăl dă mântuirea, prin har, celor tuturor celor care se pocăiesc și cred.

Realitatea harului lui Dumnezeu se află în contradicție cu moralismul, care sugerează că ne putem curăța pe noi înșine înaintea lui Dumnezeu. Ea atacă mândria care gândește că Dumnezeu n-ar

putea să mă ierte vreodată, sau, altfel, care n-are nevoie să mă ierte. De asemenea, ea pune credința la locul ei.

Haideți să ne gândim un pic la ultimul aspect. Pavel spune că noi suntem mântuiți prin har, prin credință. Harul este ceea ce mântuiește. Credința este instrumentul, ceea ce înseamnă că noi nu suntem mântuiți prin credință [autorul se referă la faptul că, în esență, credința este doar instrumentul mântuirii, obiectul credinței fiind jertfa Domnului Hristos, n.tr.]. Mai degrabă, suntem mântuiți prin har, iar credința primește acel har. Credința își pune nădejdea în acel dar. Iată de ce Martin Luther a subliniat faptul că noi suntem mântuiți doar *prin intermediul* credinței. Biserica romano-catolică învăța că harul lui Dumnezeu e primit doar atunci când noi cooperăm cu Dumnezeu prin a face fapte bune, în particular prin a primi Mesa sau maslul. Dar Luther a subliniat că harul lui Dumnezeu este primit doar prin credință, fără cooperarea faptelor bune. Așadar, ca să fie clar, nu credința mântuiește. Harul o face.

Dar ce anume se petrece când noi gândim că ne mântuiește credința? Sinceritatea devine cheia. Începem să ne gândim la credință ca la un act singular – o rugăciune rostită, o decizie făcută, o hârtie semnată, o mână ridicată – în loc să o vedem ca o reorientare completă a întregii vieți. Necazul este că noi nu putem fi niciodată siguri că de faptul că am fost suficient de sinceri. De aceea, după aceasta urmează sentimentul de nesigu-

ranță, și se dezvoltă o cultură a re-dedicării. Copiii anxioși se roagă „rugăciunea păcătosului” în mod repetat. Tinerii se re-dedică la fiecare tabără de tineret. Adulții fac același lucru. Și toți speră ca, de data aceasta, expresia credinței să fie suficient de sinceră.

Vom discuta mai mult despre credință în următorul capitol, dar merită să subliniem acum faptul că aceasta nu este o emoție pe care Dumnezeu să o evalueze după intensitatea ei. Credința înseamnă încredere, și ea este la fel de bună pe cât este obiectul asupra căruia ea își pune încrederea. Așadar, întrebarea nu este „crezi tu cu adevărat?”, așa cum sugera Fanny Crosby. Întrebarea reală este: „În cine ți-ai pus credința?”

Mă tem că multe dintre bisericile noastre evanghelice au creat o generație de creștini anxioși, care își inspectează constant credința. Acestea ar trebui mai degrabă să îi îndrepte constant către Dumnezeu, în Hristos, care este bun, generos, și plin de un har uimitor. Noi ne punem încrederea în El și în harul Lui spre mântuirea noastră, nu în tăria emoțiilor noastre.

MÂNTUIȚI DATORITĂ DRAGOSTEI LUI DUMNEZEU

De ce îi mântuiește Dumnezeu pe păcătoși? Pentru că îi iubeste. Auziți din nou ce spune Efeseni 2: „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a

iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți)” (Efeseni 2:4-5; v. și Tit 3:4-5).

Aceasta este modalitatea în care mântuirea este prezentată întotdeauna în Scriptură. Dragostea lui Dumnezeu este revelată în ciuda păcatelor și a răzvrătirii noastre. În altă parte, Pavel spune: „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5:8). Nu se pune problema că „și astfel, Dumnezeu te iubește”, ci întotdeauna realitatea este aceasta: „Dar Dumnezeu te iubește”.

Limbajul dragostei lui Dumnezeu este limbajul alegerii lui Dumnezeu, a alegerii făcută de El. Dumnezeu alege să iubească. El nu trebuia, nu era nevoit să ne iubească. De fapt, El nici n-ar trebui să ne iubească. Totuși, El face acest lucru.

Dragostea lui Dumnezeu pentru noi nu este un simplu moft. Ea nu este o dragoste de ultim moment, scoasă dintr-un joben, ca și cum un soț își amintește dintr-o dată de aniversarea imediată a căsniciei: „O, vai de mine, vine aniversarea căsniciei noastre. Ce să mă fac?” Dragostea lui Dumnezeu este o dragoste cu mult mai bună decât aceasta. Încă dinainte de întemeierea lumii, Dumnezeu a ales să-și iubească copiii. El a plănuit cum să Își exprime această dragoste prin harul bogat al Evangheliei. El n-a lăsat nimic la voia întâmplării. Apoi, El a pus în aplicare planul dragostei Lui cu prețul incredibil al propriei Persoane.

Dacă vreunul dintre copiii mei ar veni la mine și mi-ar spune: „Tati, aș vrea să mă iubești, așa că vreau ca astăzi să fiu bun într-un fel special”, m-aș simți rănit. Aș spune, „Nu mă înțelegi nici pe mine, și nici dragostea mea pentru tine. Nu te iubesc pentru că ești bun. Te iubesc pentru că ești al meu”. În mod asemănător, Dumnezeu nu ne iubește pentru că noi Îl iubim și ascultăm de El. De fapt, noi nici nu facem asta! Dumnezeu ne iubește pentru că El le iubește (v. Deuteronom 7:7-8). El ne iubește pentru că ne-a ales și pentru că suntem ai Lui.

Dacă am întoarce acest lucru pe partea cealaltă, așa încât Dumnezeu să ne iubească pentru că noi Îl alegem și Îl iubim, creștinismul ar deveni o religie a mântuirii prin propriile eforturi. Mesajul ar fi că Dumnezeu este obligat să ne mântuiască doar datorită dragostei noastre, a alegerii noastre, a sincerității noastre. Ceea ce devine factorul decisiv este credința noastră, nu dragostea Lui. Astfel, noi introducem mândria în inima și sufletul bisericilor noastre. Evanghelia este întoarsă cu totul pe dos.

Dumnezeu ne mântuiește nu datorită a ceea ce suntem noi, ci în ciuda acestui fapt. De ce? Pentru că El ne iubește.

MÂNTUIȚI ÎN POPORUL LUI DUMNEZEU

Când Dumnezeu ne mântuiește, El ne aduce într-o relație cu El. Dar nu se petrece doar asta, ci El ne și introduce într-o comunitate.

- „Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor” (Ioan 10:16).
- „El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului, și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui” (Coloseni 1:13).
- „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întunecare la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9).
- „pe voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare” (1 Petru 2:10).

Noi suntem supuși ai unei Împărății, membri ai unei preoții, cetățeni ai unei națiuni, un popor, parte a unei turme – iată imagini diferite, dar aceeași idee. Dumnezeu ne mântuiește unul câte unul, dar ne aduce în relații unii cu alții. Acesta este parte din ceea ce înseamnă să fii mântuit. A fi împăcat cu Dumnezeu înseamnă să fii împăcat cu poporul Său, așa cum un copil înfiat se descoperă pe sine nu doar alături de părinți noi, ci și de frați și surori noi. De exemplu, observați structura paralelă a propoziției din 1 Petru 2:10 de mai sus: a *deveni* un popor vine alături cu a *căpăta* îndurare.

De la grădina Edenului, la Avraam și descendenții lui, la Israel, la biserică și până la noul Ierusalim, Dumnezeu a lucrat întotdeauna pentru a mântui un popor pentru Fiul Său.

Natura colectivă a mântuirii noastre este demonstrată minunat în Efeseni 2. După ce a prezentat actul plin de har al lui Dumnezeu în mântuirea personală, în versetele 1-10, Pavel explică apoi semnificația colectivă a mântuirii noastre în versetele 11-22. Hristos „a făcut unul” atât din Iudei cât și din Neamuri. Observați timpul trecut al verbului. Totul a fost făcut la cruce. Hristos „a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea” (Efeseni 2:14). El i-a creat în Sine „pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace” (Efeseni 2:15). El a făcut acest lucru pentru că El „a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia” (Efeseni 2:16). Ca rezultat, credincioșii care cândva aparțineau unor grupuri situate pe poziții antagonice, „nu mai sunt străini”, ci „împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu” (Efeseni 2:19). Acum, biserica „bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul” (Efeseni 2:21-22).

Aceeași lucrare a Crucii care ne-a împăcat cu Dumnezeu, ne-a împăcat simultan și unii cu alții. Hristos a unit în Sine cazurile noastre înaintea tribunalului dreptății lui Dumnezeu. O jertfă reprezentativă, substitutivă, pentru „ca să facă pe cei

doi să fie în El însuși un singur om nou” (Efeseni 2:15). De cealaltă parte a Crucii, acea reconciliere continuă. Pacea domnește pentru că amândouă rasele „avem intrare la Tatăl, într-un Duh” (Efeseni 2:18). Iată cât de profundă este mântuirea noastră colectivă. Noi suntem „un om nou”, făcând referire aici la rasa cea nouă a lui Adam și Eva. Noi suntem „oameni din casa lui Dumnezeu” (Efeseni 2:19), versetul acesta extrăgându-și simbolismul din imaginea familiei avraamice din Geneza 12. Noi suntem „împreună cetățeni cu sfinții” (Efeseni 2:19), de data aceasta imaginea fiind cea a împărăției Israelului din Exodul 19. Suntem un „templu sfânt în Domnul” și un „locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul Sfânt” (vv. 21-22), elemente extrase din promisiunea lui Dumnezeu prezentată de-a lungul Scripturii de a locui cu poporul Său.

Acestea nu sunt simple lucruri la care aspirăm. Pavel nu ne instruește să *devenim* acest fel de comunitate. El declară că aceasta este ceea ce Dumnezeu a *împlinit deja* prin lucrarea lui Hristos. Singura poruncă din întreaga secțiune este porunca de a ne „aminti” ceea ce Dumnezeu a făcut deja. El ne-a mântuit, aducându-ne în comunitatea legământului Său.

Porunca urmează după două capitole. În Efeseni 4, Pavel ne poruncește să ne susținem unii pe alții în dragoste și să menținem unirea Duhului în legătura păcii (v. 2-3). Dincolo de orice, spune el, există un singur trup, un singur Duh, un

singur Domn, o singură credință, un singur botez, și un singur Dumnezeu, care este peste toate, prin toate și în toate (v. 4-6).

Dumnezeu ne-a făcut una, așa că trebuie să acționăm ca atare.

Ce implicații practice are natura colectivă a convertirii noastre? La nivel minimal, acesta conectează convertirea cu membralitatea în biserică. Voi fi întotdeauna recunoscător unei biserici din New England și lucrării ei de tineret de care Dumnezeu s-a folosit în mântuirea soției mele. Ei i-au mărturisit Evanghelia cu răbdare, au ucenicizat-o și au botezat-o. Totuși, lucru regretabil, ei nu i-au vorbit niciodată despre a se alătura bisericii.

Nu calitatea noastră de membri în biserică ne mântuiește, dar nu putem rata faptul că, atunci când oamenii din Noul Testament au crezut, ei au fost adăugați bisericilor (Faptele Apostolilor 2:41, 47; 5:14; 11:21-26; 14:21-23). Acest lucru n-a fost opțional, ci era inevitabil. Apostolii au predicat că, prin biserica locală, noi experimentăm realitatea Bisericii universale la care creștinii au fost adăugați în Hristos. Observați progresia din Efeseni 2:19-22. Pavel observă în versetele 19 și 21 că noi suntem cu *toți* cetățeni și un templu sfânt în Domnul. Apoi, în versetul 22, el se întoarce și se referă specific la biserica locală din Efes: „Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul” (Efeseni 2:22). Este ca și cum Pavel ar spune: ceea ce Dumnezeu a făcut în noi toți, El face acum *în voi* în mod specific și concret. Universalul se arată – se întrupează – în local.

O logică familiară este la lucru aici. Noi predicăm din Noul Testament că aceia care au fost *declarați* neprihăniți în Hristos trebuie să *caute* neprihănirea în viețile lor zilnice. În mod asemănător, cei care au fost *declarați* membri ai Trupului lui Hristos trebuie să *caute* să fie membri într-un trup real de credincioși, o biserică locală vizibilă. Dacă nu cauți calitatea de membru (local și vizibil), ești oare cu adevărat un membru (universal și invizibil)? Cine poate spune asta?

Ar trebui să fie clar deja faptul următor: atâta vreme cât mântuirea noastră implică o dimensiune colectivă, o carte pe tema doctrinei convertirii trebuie să fie și o carte pe tema bisericii.

MÂNTUIȚI SPRE GLORIA LUI DUMNEZEU

La urma urmei, mântuirea noastră nu este un scop în sine. Scopul ei este gloria lui Dumnezeu. „Din dragoste pentru Mine, din dragoste pentru Mine vreau să lucrez”, spune Dumnezeu despre planul Său de mântuire, prin profetul Isaia. „Căci cum ar putea fi hulit Numele Meu? Nu voi da altuia slava Mea” (Isaia 48:11). El spune același lucru și prin profetul Ezechiel. Vorbind despre noul legământ promis, Dumnezeu declară: „Nu din pricina voastră fac aceste lucruri, casa lui Israel, ci din pricina numelui Meu celui sfânt” (Ezechiel 36:22).

Iată de ce Dumnezeu a acționat prin Fiul Său. Efeseni 2 ne arată lucrarea individuală și colectivă de mântuire a lui Dumnezeu, așa cum am analizat-o de-a lungul acestui capitol. Totuși, Efeseni 1 ne arată motivația: „spre lauda slavei Sale” (v. 12, 14). Apoi Efeseni 3 ne arată că nu doar mântuirea noastră, la nivel individual, este ceea ce aduce slavă lui Dumnezeu. Nu, ci este vorba despre mântuirea *noastră*. Intenția Lui este ca acum, „domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu” (Efeseni 3:10). Acesta a fost „scopul veșnic” al lui Dumnezeu (v. 11).

Acest om nou, Biserica, este diferit de orice a văzut lumea vreodată. Unitatea ei nu este bazată pe etnie, cultură, clasă socială, ci pe o Persoană – Isus Hristos, care este descoperirea înțelepciunii lui Dumnezeu (1 Corinteni 1:22-30; Coloseni 2:2-3). În Hristos, Biserica devine acum descoperirea înțelepciunii lui Dumnezeu înaintea universului.

Prin noi înșine, tu și eu nu putem revela înțelepciunea felului în care Dumnezeu a împăcat oamenii cu Sine și unul cu altul. Este nevoie de o biserică locală, unde cei ce erau odată vrăjmași să practice dragostea și iertarea reciprocă, chiar și atunci când găsesc o mulțime de motive să nu procedeze astfel.

Dar când înțelegem greșit scopul mântuirii noastre, dăm de greu. Dacă credem că Isus ne-a mântuit pentru a ne face fericiți, împliniți sau prosperi, vom fi ispitiți să-L abandonăm pe

Isus atunci când acele lucruri nu se arată imediat în pragul casei noastre. În loc să ne gândim că mântuirea are de-a face cu gloria lui Dumnezeu, noi vom presupune că totul are de-a face cu viața creștină, cu darurile noastre, cu chemarea noastră și cu felul în care putem să fim împliniți. Biserica locală va deveni o scenă pentru potențialul nostru, o arenă a darurilor noastre, o audiență a vanității noastre.

Totuși, atunci când înțelegem că mântuirea noastră are de-a face cu gloria lui Dumnezeu, totul se schimbă. Viața creștină nu mai are de-a face cu susținerea „drepturilor mele” creștine, ci are de-a face cu lepădarea vieții mele pentru a sluji altora. Biserica nu mai este o scenă unde să-mi desfășor chemarea și darurile, ci o comunitate unde harul lui Dumnezeu se manifestă. Taina este că „viața fericită și împlinită” vine atunci când ne oprim din a o căuta, și, în loc, Îl căutăm pe *Dumnezeu* și găsim în gloria Lui satisfacția pentru care am fost creați.

Noi nu suntem mântuiți prin sinceritate. Nici prin sentimente intense. Nu suntem mântuiți prin a-L iubi pe Dumnezeu sau prin a face vreo faptă bună. Noi suntem mântuiți prin lucrarea plină de har a lui Dumnezeu, în Hristos Isus. Când bisericile noastre înțeleg și trăiesc acest lucru în practică, împreună, noi arătăm întregii lumi faptul că, în creștinism, convertirea nu este asemenea schimbării partidelor politice sau a trecerii de la o denotație la alta. Ea nu este o simplă schimbare de păreri sau

sentimente. Convertirea creștină este o salvare. Este o salvare de la moarte la viață, de la mânie la iertare, de la sclavie la libertate. Și este operațiunea de salvare a lui Dumnezeu. Doar El o poate împlini.

Charles Wesley, autorul celebru de imnuri, ilustra atât de bine acest lucru: „Duhul meu întemnițat a stat îndelung, strâns legat în păcat și în noaptea firii. Ochiul Tău a trimis o rază dătătoare de viață. M-am trezit, și groapa era plină de lumină. Cătușele mele au căzut. Inima era liberă. M-am ridicat, am mers înainte și Te-am urmat.”⁴

Convertirea este în primul rând actul lui Dumnezeu, înainte de a fi vreodată acțiunea noastră. Noi trebuie să *fim mântuiți*, și suntem, prin Hristos.

Totuși, convertirea este în același timp și acțiunea noastră. Ne ridicăm, mergem înainte și Îl urmăm. Și către această responsabilitate a noastră ne vom îndrepta acum atenția.

CAPITOLUL 3

UCENICI, NU DECIZII

Caracterul răspunsului nostru

Pe când eram la vârsta de 18 ani, m-am făcut fan al echipei Boston Red Sox. Întrucât crescusem într-un stat care nu avea o echipă în liga națională de baseball, nu îmi dezvoltasem o loialitate locală, ci doar urmăream jocurile, în general. Mi s-a părut la un moment dat că m-aș bucura mai mult de acestea dacă aș deveni fanul unei echipe. Așa că m-am așezat cu un ziar sportiv în față, am studiat rubricile de scoruri, și m-am decis să fiu fan al echipei Red Sox. Și, e adevărat, a fost o alegere de stil de viață.

După 30 de ani, am rămas încă fan al Red Sox. Totuși, nu sunt sigur că toți prietenii mei fani ar fi de acord cu ce spun eu aici. Nu se pune problema că aș urmări alte echipe. Pur și simplu ideea este că viața este plină și aglomerată, și nu mai am timp să mă uit

la meciurile de la televizor, să mai petrec timpul cu tabelele de scoruri, sau să țin pasul cu transferurile și perspectivele echipelor. Dacă ajung până în calificări, probabil că mă mai uit la câteva meciuri, dar asta doar dacă nu cumva am vreo întâlnire pe agendă, vreunul dintre copii are nevoie de ajutor cu temele, ori dacă soția mea nu cumva are nevoie de ajutor la ceva în gospodărie.

Decizia pe care am luat-o rămâne, dar nu cred că am ceva mai mult de arătat azi în această privință decât decizia mea inițială.

Pentru mulți oameni din zilele noastre, în special din Occident, convertirea religioasă este asemenea deciziei mele de a deveni fan al echipei Red Sox. Nu vreau să spun prin asta că o convertire religioasă este un lucru la fel de banal pe cât este alegerea unei echipe de baseball. Totuși, în cultura noastră, alegerea personală stă în centrul ambelor decizii. Este o decizie cu privire la stilul de viață.

În interiorul majorității mișcărilor creștine evanghelice, această decizie este atașată doctrinei siguranței mântuirii. Oamenii zic, „odată mântuit, ești mântuit pentru totdeauna”. Ceea ce este important e să te hotărăști. Așadar, trebuie să iei acea decizie, indiferent ce vei face cu restul vieții tale.

Recent, în biroul meu a venit un bărbat care dorea să vorbească cu mine. Am aflat că el luase o decizie pentru Hristos cu ani în urmă, pe când era tânăr. Fusese sincer și decizia părea să fi fost luată din inimă. Dar, asemenea situației mele cu echipa Red Sox, viața devenise aglomerată. Căsnicia, serviciul, copiii și

casa îl țineau toate departe de biserică și de disciplinele spirituale personale. Nimeni nu avea să știe că era creștin, dacă el nu le spunea. Acesta a recunoscut că era alcoolic și s-a gândit că, chiar dacă fusese un om serios vreme de câțiva ani, recent se luase din nou de alcool.

El a venit să vorbească cu mine pentru că auzise o predică la o înmormântare, unde explicasem că iertarea dată de Hristos aparține tuturor celor care se întorc de la păcatele lor și își pun credința în Hristos, urmându-L. Așa cum a făcut Isus în Marcu 1, eu am oferit nădejdea Evangheliei tuturor celor care se „pocăiesc și cred” (Marcu 1:15). Ceea ce l-a tulburat a fost ideea că a fi creștin înseamnă pocăința și ucenicia față de Hristos. Decizia lui, luată cu mulți ani înainte, fusese sinceră, dar probabil că el nu fusese creștin niciodată. El nu-L urmase cu adevărat pe Hristos. Aș fi putut spune oare ceva care să-l ajute?

Este rolul nostru în convertire doar acela de a „lua o decizie”? Este același lucru cu ceea ce Isus numește pocăință și credință? Având în vedere că în joc este veșnicia, vrem să înțelegem corect convertirea, și să înțelegem bine ce înseamnă să ne pocăim și să credem.

O CONVERTIRE MODEL

În capitolele 1 și 2 am arătat faptul că, în esență și în primul rând, convertirea este o lucrare divină. Trebuie ca Dumnezeu să ne facă făpturi noi. El trebuie să ne regenereze. El trebuie să

acționeze pentru a ne mântui. El trebuie să ne justifice, să ne ierte și să ne unească cu Sine și cu poporul Său.

Dar, în același timp, Biblia ne învață clar că aceasta – convertirea – este și lucrarea noastră. Avem un rol de jucat. Dumnezeu nu face pe nimeni creștin împotriva voinței lui. Noi trebuie să răspundem la mesajul Evangheliei și să devenim creștini. Limbajul biblic care caracterizează răspunsul nostru este exact ceea ce eu am spus în acea predică de înmormântare: fiecare om trebuie să se pocăiască de păcatele lui și să creadă Vestea Bună a lui Isus Hristos.

Dacă dorim să știm cum devenim creștini, Pavel ne spune să privim la tesaloniceni. Ei au înțeles bine. Modelul lor poate fi copiat de alții. Pavel nu folosește cuvintele *pocăință* și *credință*, dar aceasta este precis ceea ce tesalonicenii au făcut. Pavel le spune tesalonicenilor:

„În adevăr, Evanghelia noastră v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere, cu Duhul Sfânt și cu o mare îndrăzneală. Căci știți că, din dragoste pentru voi am fost așa printre voi. Și voi înșivă ați călcat pe urmele mele și pe urmele Domnului, întrucât ați primit Cuvântul în multe necazuri, cu bucuria care vine de la Duhul Sfânt; așa că ați ajuns o pildă pentru toți credincioșii din Macedonia și din Ahaia” (1 Tesaloniceni 1:5-7).

Pavel a predicat cuvântul Evangheliei lui Dumnezeu în puterea Duhului Sfânt. Tesalonicenii au fost convinși de păcatele lor. În ciuda suferinței, ei s-au întors și l-au imitat pe Pavel, pentru că au cunoscut bucuria lui Dumnezeu. Atât de evidentă a fost schimbarea din viețile lor, încât au devenit un model pentru bisericile din alte națiuni.

CONVERTIREA NECESITĂ POCĂINȚĂ

Pentru a deveni creștin, trebuie să te pocăiești de păcatele tale. Ideea de bază a pocăinței este aceea a *întoarcerii*. Observați felul în care cartea Faptelor Apostolilor folosește în paralel termenul *pocăință* și ideea de întoarcere:

- „Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele” (Faptele Apostolilor 3:19).
- „Să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu, și să facă fapte vrednice de pocăința lor” (Faptele Apostolilor 26:20).

În mod asemănător, când Pavel descrie convertirea tesalonicenilor, el descrie o întoarcere sau o reorientare radicală: „de la idoli v-ați întors la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat” (1 Tesaloniceni 1:9). Dar întoarcerea lor n-a fost o simplă schimbare morală sau de comportament.

A fost o reorientare a închinării. Inimile lor s-au întors de la închinarea față de idoli la închinarea față de Dumnezeu.

Un ideal este ceva sau cineva fără de care nu poți fi fericit sau împlinit. Putem să ne facem un idol din aproape orice: sex, bani, opiniile altor oameni despre noi, siguranță, control, confort. Cu toate acestea, idolul nostru favorit din orice moment este eul. Eu sunt idolul meu favorit. Tu ești idolul tău favorit. Și vrem și ca alții să se închine idolului nostru favorit.

Noi am fost creați pentru închinare, și dacă nu ne închinăm lui Dumnezeu, ne vom închina în mod sigur unui alt lucru.

Așadar, a-i chema pe oameni la pocăință înseamnă a-i chema la o reorientare a închinării. Așadar, la ce sau la cine ne închinăm noi, dacă nu ne închinăm la Dumnezeu? Ce anume este acel lucru care captivează timpul și energia noastră, banii și preocupările noastre? Ce anume ne face mândri? Care sunt lucrurile care ne dau nădejde și mângâiere? Care sunt aspirațiile noastre pentru copiii noștri?

Idolii fac o mulțime de promisiuni, chiar dacă ei nu le pot împlini.

POCĂINȚA FALSĂ

Pocăința înseamnă schimbarea idolilor și înlocuirea lor cu Dumnezeu. Înainte de a exista o schimbare în comportament, trebuie să existe o schimbare în închinare. Cât de diferit este acest lucru de ceea ce noi denumim adesea pocăință!

Foarte adesea, noi tratăm pocăința drept o chemare la a ne curăța viețile. Noi facem lucruri bune pentru a le balansa pe cele rele. Încercăm să echilibrăm balanța, ba chiar să o contrabalansăm spre partea pozitivă. Uneori, vorbim despre pocăință ca și cum am avea de-a face cu o hotărâre în religioasă de Anul Nou, de data asta una serioasă:

- N-o să mă mai răstesc la copiii mei de acum înainte.
- Nu mă voi mai uita vreodată la pornografie de aici încolo.
- N-o să mai trișez cu folosirea timpului la serviciu.
- N-o să mai vorbesc pe la spate despre șeful meu.

Totuși, chiar dacă ne putem corecta comportamentul exterior într-un fel sau altul, inimile noastre pot să rămână devotate idoloilor noștri.

Fariseii ilustrau acest lucru foarte bine. Ei erau oamenii care se comportau cel mai bine în Palestina, acel fel de oameni pe care ți-ai fi dorit să îi ai drept vecini. Ei niciodată nu le permiteau copiilor lor să-și lase bicicletele pe iarba din fața casei tale. Ei nu dădeau chefuri zgomotoase și nu aruncau mcurile de țigară peste stratul tău de flori. Ei strângeau întotdeauna resturile după câinii lor. Erau pur și simplu niște oameni model. Doar că Isus i-a caracterizat drept morminte văruite: curați pe dinafară, corupți pe interior (Matei 23:27). Ideea este că nu doar oamenii răi sunt idolatri. Și oamenii buni, morali, chiar

oamenii religioși sunt idolatri. Pocăința nu este totuna cu hotărârea de reformare morală.

Uneori noi vorbim despre pocăință ca și cum ar fi un sentiment de vinovăție sau părere de rău cu privire la comportamentul nostru. Ne simțim vinovați că suntem prinși asupra faptei. Ne simțim vinovați și dacă nu suntem prinși. Ne simțim vinovați dacă cineva ne-a înșelat așteptările, și ne simțim vinovați când înșelăm așteptările altora. Nu este niciun semn de îndoială asupra faptului că pocăința ne cere să fim convinși de vinovăția noastră. Dar poți să te simți vinovat și totuși să iubești păcatul de care ești vinovat. Oricine este datat poftei ochilor poate să-ți spună că acest lucru este adevărat. „Cum se întoarce câinele la ce a vărsat, așa se întoarce nebunul la nebunia lui” (Proverbe 26:11). Pocăința nu este un simplu sentiment.

POCĂINȚA ADEVĂRATĂ

Adevărata pocăință constă dintr-o închinare nouă. Ea arată ca o viață schimbată, dar acel comportament schimbat este rezultatul schimbării închinării, nu invers.

Pocăința înseamnă să fii convins de Duhul Sfânt asupra păcătoșeniei păcatului tău – nu asupra a cât de rele sunt faptele tale, ci asupra naturii înșelătoare a inimii tale față de Dumnezeu.

Pocăința înseamnă să urăști ceea ce iubeai și slujeai anterior – idolii tăi – și să te întorci de la aceștia.

Pocăința înseamnă să te întorci la Dumnezeu, iubindu-L, după ce anterior L-ai urât, și să-L slujești, în loc să slujești idolilor. Ea constă dintr-o loialitate a inimii, una nouă și cea mai profundă.

Dacă pocăința este cu adevărat o schimbare a închinării, atunci bisericile noastre nu ar trebui să mai facă presiuni asupra oamenilor pentru ca aceștia să ia „decizii pentru Hristos” grăbite, fără a fi bine cântărite. Dimpotrivă, ar trebui să-i chemăm pe oameni să se pocăiască. Atunci când separăm pocăința de convertire, fie pentru că ne gândim că aceasta ar trebui să survină mai târziu, fie pentru că ne temem ca nu cumva oamenii să fugă de noi, reducem convertirea la niște simțăminte de vinovăție sau la o hotărâre de reformare morală exterioară. Mai rău, riscăm să asigurăm un „convertit” de faptul că el este într-o relație dreaptă cu Dumnezeu, când nu așa stau lucrurile în realitate. Este aproape ca atunci când îi dăm cuiva un vaccin împotriva Evangheliei.

Știți cum funcționează un vaccin. El folosește un agent rău pentru a amăgi trupul, făcându-l să creadă că a fost infectat, așa încât produce anticorpi. Apoi, când își face apariția infecția reală, trupul este pregătit să lupte cu ea. În mod asemănător, când îi chemăm pe oameni „să ia o decizie” fără a-i chema să se pocăiască, nu doar că riscăm să creăm un fals convertit, ci și să vaccinăm acea persoană împotriva Evangheliei adevărate. Acei oameni cred că ei sunt deja creștini! După care dublăm greșeala, insistând pe sloganul „odată mântuit, ești mântuit pentru totdeauna”.

Așadar, cum arată un fals convertit? Adesea, un fals convertit este un om care:

- este încântat cu privire la Rai, dar plictisit de creștini și de biserica locală;
- se gândește că Raiul va fi minunat, indiferent dacă Dumnezeu va fi acolo sau nu;
- Îl place pe Isus, dar nu subscrie la cerințele creștine, precum ascultarea, sfințenia, ucenicia, suferința;
- nu poate să-ți spună care e diferența dintre ascultarea motivată de dragoste și legalism;
- este deranjat de păcatele altora mai mult decât de propriile păcate;
- vede harul ca fiind foarte accesibil, pe când confortul lui este costisitor.
- Dar cum îl descrie Noul Testament pe creștinul adevărat? Conform cu 1 Ioan, adevăratul creștin este cineva care:
- îi iubește pe ceilalți creștini și biserica locală, pentru că el sau ea Îl iubește pe Dumnezeu (5:1);
- dorește părtășia cu Dumnezeu, și nu doar viața ușoară în ceruri (1:6-7; 5:1);
- înțelege că a-L urma pe Isus înseamnă ucenicie (1:6);
- ascultă de Dumnezeu motivat de dragoste pentru Dumnezeu (5:2-3);

- este nerăbdător să-și mărturisească păcatele și să se întoarcă de la ele (1:9);
- consideră că harul este căpătat cu un preț mare, și nu face mare caz din dorințele proprii (1:7, 10).

A deveni creștin înseamnă să îți asumi o viață de pocăință. Isus descrie acest lucru comparându-l cu luarea unei cruci și umblarea după El. Acest lucru începe cu un moment din timp, dar continuă într-o viață de slujire și dragoste pentru Dumnezeu. Dietrich Bonhoeffer descria foarte bine acest lucru când a spus: „când Hristos îl cheamă pe un om, îl cheamă să vină la El și să moară”.⁵

CONVERTIREA NECESITĂ CREDINȚĂ

Dacă pocăința este o fațetă a monedei, cealaltă fațetă este credința. Pentru a deveni creștin, trebuie nu doar să te pocăiești, ci trebuie și să crezi Vestea Bună despre Isus. El a spus: „Pocăiți-vă, și credeți în Evanghelie” (Marcu 1:15).

În modelul de convertire pe care l-am văzut anterior, Pavel i-a caracterizat pe tesaloniceni ca „așteptând din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat din morți: pe Isus, care ne izbăvește de mânia viitoare” (1 Tesaloniceni 1:20). Observați că Pavel sumarizează Vestea Bună a Evangheliei în acest verset: Isus, după ce a înviat dintre cei morți, promite să ne elibereze de mânia care vine. Drept răspuns, tesalonicenii „Îl așteaptă” pe Isus din ceruri. Ar putea să

nu existe o descriere mai bună a ceea ce înseamnă să crezi decât să spunem că un om Îl *așteaptă* pe Isus să vină din ceruri.

CE NU ESTE CREDINȚA

Credința este mai mult decât acceptarea mentală a unui set de idei. Da, ea include acceptarea mentală a adevărului Evangheliei, dar Iacov ne avertizează că și dracii cred adevărul despre Dumnezeu, și tremură în fața acestuia (Iacov 2:19).

Credința nu înseamnă recitarea unei formule verbale magice. Da, trebuie să „mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și să crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți” (Romani 10:9), așa cum spune Pavel. Totuși, aceea nu este o incantație verbală magică. Recită cuvintele și „presto”, ești mântuit. Din nefericire, evanghelicii le-au cerut oamenilor să se roage după dictare cuvinte precum, „Isuse Hristoase, sunt un păcătos. Te rog, iartă-mă de păcatele mele”, după care i-au asigurat de mântuire, ca și cum acele cuvinte au avut putere în ele însele. Romano-catolicii au spus că persoana potrivită care spune cuvintele potrivite poate să transforme vinul în sânge și să facă apa de botez să regenereze un prunc. Și musulmanii îți vor spune să reciți de trei ori în limba arabă, înaintea martorilor, sloganul „Nu este niciun alt Dumnezeu decât Allah, iar Mohamed este profetul lui”, și astfel vei deveni musulman. Dar cum ar putea o formulă verbală să transforme o inimă care se închină idolilor într-o inimă care să se închine lui Dumnezeu?

Credința nu înseamnă să fii spiritual sau să aparții unei comunități a credinței ori să cauți direcția spirituală. Ea poate implica aceste lucruri, dar mulți oameni din zilele noastre se consideră spirituali sau pretind că se află într-o astfel de călătorie, și totuși nu-L cunosc niciun fel pe Dumnezeu așa cum Se descoperă El în Isus Hristos.

CE ESTE CREDINȚA

Credința creștină constă dintr-o încredere completă, din toată inima, în faptul că Dumnezeu Își împlinește promisiunile făcute în Evanghelie. Tesalonicenii nu au recitat nicio rugăciune după dictare și nici n-au semnat pe vreun cartonaș în semn că se convertesc. Ei au început să-L aștepte pe Isus, iar acest lucru s-a arătat în viețile lor. Evreii dintre ei s-au oprit din a depinde de Moise și de Lege în ce privește justificarea lor. Grecii s-au oprit din a depinde de idolii lor. Toți dintre ei s-au oprit din a depinde de bogățiile lor. În loc, ei au început să depindă de Evanghelia lui Dumnezeu și de promisiunile ei. Nu-i mai aștepta judecata și condamnarea, ci viața veșnică alături de Dumnezeu. Așadar, ei au început să trăiască diferit și toți oamenii puteau vedea asta. Credința le-a schimbat viețile, întrucât credința nu doar că repetă promisiunile lui Dumnezeu, în rugăciune, ci se și *bazează* pe acele promisiuni.

Recent, unul dintre copiii mei s-a îmbolnăvit destul de grav. Știam dinainte că boala avea să-l facă destul de dezorientat, chiar

să delireze pentru o vreme. Așa că, în timp ce fiul meu era conștient de boala lui, l-am privit în ochi și i-am spus: „Indiferent ce se întâmplă, ține minte două lucruri: te iubesc, și poți avea încredere în mine”. Atunci când a intrat în delir, fiul meu a fost incapabil să își mai dea seama ce se petrece în jurul lui. Dar s-a uitat la mine și aveam să-i repet: „Te iubesc. Poți avea încredere în mine”. El știa că se poate baza pe acele promisiuni.

Asta înseamnă credința. Ea își pune încrederea în Dumnezeu, în caracterul Lui, în dragostea Lui și, astfel, se bazează pe promisiunile Evangheliei și pe nimic altceva. Iată de ce Iacov spune că, fără fapte, credința este moartă (Iacov 2:17). Credința adevărată se bazează, depinde, urmează și lucrează.

CE CREDINȚĂ PREDICĂM NOI?

Ce implicații are această înțelegere asupra credinței în viața bisericii? În primul rând, ea afectează conținutul învățăturii noastre și felul în care oferim siguranța mântuirii. Ea afectează lucrurile de care depindem. Predicarea moralismului ne face să depindem de faptele noastre bune. Predicarea sincerității ne face să depindem de experiențele emoționale și de o cultură a re-dedicării. Predicarea spiritualismului ne face să depindem de o călătorie, și nu de nădejdea destinației. Predicarea „decizionismului” ne face să depindem de rugăciunea pe care am repetat-o la tabăra de vară pentru copii, cu mulți ani în urmă, sau la întâlnirea de familie.

„Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință” (2 Corinteni 13:5). Pavel nu ne spune să cercetăm deciziile din trecut sau să vedem dacă ne simțim spirituali. El îi învață pe creștini să se uite la viața lor de astăzi. Credința mântuitoare se agață de Hristos și nu-I dă drumul. Asemenea pocăinței, ea lasă dovezi de-a lungul vieții credinciosului. Ca biserici, noi vrem să privim la dovezile actuale ale harului lui Dumnezeu în viața fiecăruia și să le identificăm reciproc în viețile noastre.

CE CREDINȚĂ OFERIM NOI?

În al doilea rând, înțelegerea corectă a credinței biblice afectează practica evanghelizării noastre. Dacă evanghelizarea fără pocăință produce falși convertiți, tot așa se întâmplă și cu evanghelizarea fără o înțelegere corectă a credinței. Tratarea credinței drept un accept mental sau un crez verbal creează doar niște prețiși credincioși, niște oameni formali, așa cum îi denumeau puritanii. Acești oameni pot să explice Evanghelia. Ei pot fi de acord cu ea. Ei au repetat o rugăciune. Ei ar putea să fi fost mișcați emoțional când au făcut acest lucru, dar ei nu-L cunosc pe Isus și nu se bazează pe promisiunile Lui, așa cum este dovedit în viețile lor, în relațiile lor cu alți oameni și în caracterul lor. De exemplu, este ca atunci când spunea Ioan: „Dacă zice cineva: „Eu iubesc pe Dumnezeu”, și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?” (1 Ioan 4:20).

După cea de-a doua Mare Trezire din America, evanghelicii au descris convertirea drept o decizie. Ridică-ți mâna! Vino în față! Vino la altar! Care este roada transformării convertirii într-o decizie? Bisericile s-au umplut de preținși creștini, ale căror vieți nu arată în niciun fel diferit de viețile celor din lume. Ratele divorțului printre creștini sunt comparabile cu cele din lume. Materialismul e răspândit. Rata folosirii materialelor pornografice este imensă. Avem „membri” ai bisericii care participă rareori la programele acestea, dacă o fac și atunci. Problema nu este că am avea creștini în bisericile noastre care mai păcătuiesc. Evident că mai păcătuim. Problema este că avem „creștini” în bisericile noastre, oameni care de fapt nu sunt creștini. Iar acestora le-am dat siguranța și le-am spus să nu permită nimănui să pună la îndoială această siguranță a mântuirii lor.

Spre rușinea noastră, noi ne lăudăm cu aceste „decizii” și socotim evanghelizarea noastră drept un succes. Cu toate acestea, unde este majoritatea vastă a acestor „converțiți” la doar un an de la momentul pretinsei lor întoarceri? De ce suntem noi atât de încântați? Mă tem că suntem încântați pentru că aceștia sunt converțiții *noștri*. Am putea să ne gândim la relatarea lui Charles Spurgeon legată de păstorul Roland Hill. Un bețiv l-a acostat într-o zi pe păstorul Hill și i-a spus: „Bună ziua, dle Hill. Sunt unul dintre converțiții dumitale”. La aceasta, Hill a replicat: „Cu siguranță ești un convertit al meu, căci în mod sigur nu ești un convertit al Domnului!”⁶

Când birourile, școlile și terenurile noastre de joacă sunt pline de convertiții *noștri*, lumea replică: „Dacă acesta este un creștin, atunci de ce să mă complic cu Isus al vostru?”

Putem foarte ușor să secerăm, să manipulăm și să colectăm decizii. Cu toate acestea, Isus ne-a spus să mergem și să facem ucenici. Nu decizii, nu prozeșiți, ci ucenici – oameni care Îl urmează toată viața, care îndură greutăți, care își iau crucea și merg după Isus.

CARE ESTE CREDINȚA PE CARE O OFERIM CA MODEL ALTORA?

În final, înțelegerea biblică a credinței afectează gândirea pe care o avem cu privire la ideea de membru în biserică.

N-ar trebui să punem ștacheta pentru a deveni un ucenic mai sus decât a pus-o Isus, dar nici n-ar trebui să o așezăm mai jos. Cum i-a chemat Isus pe oameni să răspundă la Evanghelie? „Pocăiți-vă, și credeți în Evanghelie” (Marcu 1:14-15). Ei bine, exact acest lucru au făcut primii ucenici. Ei și-au abandonat viețile anterioare și L-au urmat pe Isus cu pocăință și credință.

Apoi cum i-au chemat apostolii pe oameni să răspundă la Evanghelie? În Ziua Cincizecimii, Petru a predicat mulțimii adunate în Ierusalim astfel: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh” (Faptele Apostolilor 2:38).

Ați observat schimbarea în limbaj? „Pocăiți-vă și credeți” a devenit „Pocăiți-vă și fiți botezați”. Petru nu spunea că botezul mântuiește. Dimpotrivă, el spunea că modalitatea în care credința se manifestă este prin botez. Este felul în care credința răspunde și se manifestă public.

Dați-mi voie să folosesc un al doilea pasaj. În Matei 16 și 18, Isus dă bisericilor locale autoritatea cheilor Împărăției, pentru a confirma din punct de vedere formal atât mărturiile adevărate ale Evangheliei cât și pe cei ce mărturisesc cu adevărat Evanghelia. Apoi, în Matei 26 și 28, Isus înființează Cina Domnului și botezul, adică rânduielele prin care bisericile folosesc cheile Împărăției și dau siguranța celor ce mărturisesc Evanghelia. Botezul este primul cuvânt de asigurare publică a mântuirii prin care ceilalți oameni își exprimă acordul cu privire la mărturia pe care tu o aduci. Iată de ce o biserică te botează în „Numele” Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt (28:19). Aceasta este, dacă vreți, sigla echipei! Cina Domnului oferă apoi asigurarea credinței mântuirii în mod continuu. „Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine” (1 Corinteni 10:17). Luând parte la acea pâine se afirmă și se descoperă cine face parte din acel singur trup. O biserică poate, de asemenea, să-și retragă confirmarea cu privire la pretenția cuiva de credință prin disciplina bisericii sau excomunicare, practică prin

care o persoană este îndepărtată de la Cina Domnului și din calitatea de membru al bisericii.

Cu alte cuvinte, Isus n-a lăsat în urma Lui o mulțime de indivizi care s-au afirmat pe ei înșiși și oameni care au luat o decizie de moment. Dimpotrivă, El a lăsat în urmă o biserică, și i-a dat autoritatea de a boteza și de a da Cina Domnului, ceea ce este un alt fel de a spune că a lăsat în urmă ceva ce noi denumim „calitatea de membru” în biserică. Membralitatea în biserică, în esența ei biblică, constă din confirmarea din partea noastră și supravegherea reciprocă a mărturiilor credinței și a uceniciei față de Hristos, lucruri pe care le facem prin botez și Cina Domnului.

De aceea, atunci când botezăm oameni, norma ar trebui să fie ca aceștia să devină membri în biserica locală. Cu alte cuvinte, ar trebui să păstrăm împreună botezul și Cina Domnului. Una este ușa din față a casei, iar cealaltă hrana continuă a familiei. Păstrarea lor împreună este felul în care faceți mai mult decât a afirma decizii de moment; este felul în care noi confirmăm viețile transformate prin pocăința continuă. Este felul în care ne asigurăm de faptul că aceste confirmări colective pe care le dăm au integritate; și este felul în care luptăm împotriva falșilor convertiți și a nominalismului creștin.

Evident, vor exista excepții. Vizitatorii din alte biserici pot să participe la Cină, presupunând că există o altă biserică ce predică Evanghelia și care confirmă mărturia lor ca membri. Biserica ta nu

este singura biserică din lume. Uneori, putem boteza pe cineva și la scurt timp să ne luăm rămas bun de la acea persoană, pentru că se mută într-un alt oraș sau într-o altă țară. Dar acele excepții n-ar trebui să definească practica noastră normală.

Imaginea de ansamblu este că o credință care se identifică cu moartea și învierea Domnului Isus nu poate fi separată de o credință care se identifică cu poporul lui Isus. Așa cum spunea Gordon Smith: „Convertirea nu este o simplă convertire la Hristos, ci este și un act de introducere în comunitatea creștină. Credința creștină este în mod clar una *socială*.”⁷ De aceea, adevărata credință se unește într-o biserică locală în același fel în care se unește cu Dumnezeu. După ce Petru le-a poruncit oamenilor să se pocăiască și să fie botezați, citim următorul lucru: „Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete” (Faptele Apostolilor 2:41). La ce au fost adăugați? La biserica din Ierusalim.

OFERIREA SIGURANȚEI MÂNTUIRII

O înțelegere biblică a pocăinței și credinței ne conduce la faptul că bisericile sunt chemate să facă ucenici, nu decizii. Necazul este că inimile noastre autosuficiente și fricoase față de oameni vor fi întotdeauna ispitite să le ofere prea repede oamenilor siguranța mântuirii. Dar trebuie să ne gândim mai mult la felul în care dăm oamenilor siguranța.

Am avut odată oportunitatea de a ajuta la o importantă cruciadă evanghelică. În programul nostru de pregătire, ni s-a spus să le transmitem oamenilor că, dacă aceștia repetau rugăciunea imprimată pe cartonașul pe care li-l ofeream, ei putea fi asigurați că erau născuți din nou și că aveau să-și petreacă veșnicia cu Dumnezeu, fiind îndemnați în același timp să nu se mai îndoiască de acel adevăr. Îngrijorarea mea legată de această strategie comportă două lucruri. În primul rând, aceasta îi încuraja pe oameni să-și întemeieze siguranța pe decizia lor și pe rugăciunea din acea zi. Totuși, Biblia nu ne învață să ne uităm înapoi, la vreo decizie pe care am făcut-o cândva. Ea ne învață să ne cercetăm viețile astăzi, pentru a vedea dacă suntem în credință (2 Corinteni 13:5). Există în viața aceluia om pocăință și credință continuă? Pentru a-l parafraza pe John Piper, eu nu știu că sunt viu datorită faptului că am un certificat de naștere. Știu că sunt viu pentru că respir.⁸

În al doilea rând, siguranța mântuirii ar trebui să fie oferită de o biserică prin botez și calitatea de membru în acea biserică. Acesta este felul în care Isus a rânduit lucrurile. Haideți să facem campanii evanghelice, dar, în același timp, să îi și îndreptăm imediat pe oameni către biserici. În viața unei biserici, siguranța vine de la oameni care te cunosc și care umblă cu tine de-a lungul timpului. Asta nu înseamnă că bisericile nu vor face niciodată greșeli. Dar conferirea siguranței, prin rânduielile bisericii, ar trebui să fie legată la o comunitate de oameni care trăiesc o viață împreună.

Evident, bisericile nu trebuie să plece de la prezumția că ele pot vedea ce se află în inima cuiva. Totuși, Isus a confirmat în mod repetat abilitatea noastră de a face evaluări bazate pe viața observabilă, exterioară:

- „Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini, sau smochine din măcăciuni? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele” (Matei 7:16-17).
- „Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui” (Matei 12:35).
- „Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele” (Matei 15:19).

Noi nu putem vedea rădăcinile unui copac doar privind la acel copac. Totuși, putem vedea dacă el aduce ca roadă mere sau portocale. Nu putem observa măsura în care mândria stăpânește o inimă sau pofta domină dorințele cuiva. Nu putem să ne dăm seama dacă lăcomia este ceea ce guvernează voința unui om, dar putem vedea felul cum își tratează copiii și dacă își iubește soția. Putem ști dacă cineva fură sau comite evaziune. Acestea sunt roade vizibile ale unei inimi invizibile.

Lucrarea bisericii este să asculte pretențiile de credință, să ia în considerare roadele și, în consecință, să ofere siguranța celui care se pocăiește. Nu înseamnă prin aceasta că o biserică nu este o comunitate de păcătoși. Evident că e. Ideea este că biserica este o comunitate formată dintr-un anume fel de păcătoși – păcătoșii care se pocăiesc.

Un alt fel de termen pentru aceasta este cel de *ucenici*.

SFÂNT, NU VINDECAT

Implicații pentru viața creștină

M-am născut cu un an înainte ca Phil Donahue să se lanseze în cariera sa TV, și am crescut având emisiunea lui pe fundalul copilăriei mele. Dacă ai auzit de Donahue, știi că el a fost un fel de primul Oprah. Oprah însăși a spus că, „Dacă n-ar fi existat niciun show Donahue, n-ar mai fi existat niciun show Oprah Winfrey”.⁹ El a fost un fel de pionier, dar mai mult decât atât. El, Oprah, Dr. Phil și alții ca ei au înțeles ceva despre societatea noastră. Ca națiune, noi am trecut de la o perspectivă morală la una terapeutică, iar aceste show-uri de televiziune au reflectat acest fapt și au condus națiunea pe această cale.

Atitudinea terapeutică stă în convingerea că cea mai mare nevoie a noastră, ca indivizi, este să învățăm să ne iubim și să ne

acceptăm pe noi înșine, să ajungem să ne simțim confortabil în propria piele. Când căutăm validarea din partea altora, rezultă tot felul de boli personale și sociale: obiceiuri nesănătoase de hrană, relații de co-dependență, abuzul de droguri, căsniciile abuzive... și lista este nesfârșită. Dar toate aceste lucruri nu sunt decât o alergare nerealistă către a găsi ceva ce, în final, doar noi putem să aducem în viețile noastre: acceptarea necondiționată.

Acesta este elementul în care emisiuni de televiziune precum cele ale lui Donahue ajung să intre în peisaj. El invita oaspeți în emisiune care ațișau comportamente care, în mod obișnuit, erau considerate deviante. Dar scopul acestor mărturii în direct nu era acela de a obține iertarea sau scutirea de vinovăție. Scopul era de a facilita acceptarea, acceptarea de către invitatul care participa și – în mod obișnuit – de către audiența din studio. „Ieșirea la lumină”, în direct, a unui invitat demonstra o acceptare de sine radicală. Totuși, lucrarea acestor sesiuni de terapie de grup a trecut dincolo de studiourile de televiziune, intrând în sufrageriile oricăror persoane care se uitau la ele. Dacă acea persoană de la televizor, care are o viață mult mai dezordonată decât mine, poate să se accepte pe sine, atunci și eu pot face asta. Extremele prezentate în show-urile lui Donahue și Oprah ne-au dat permisiunea să aruncăm la coșul de gunoi rușinea și vinovăția și, în final, să începem să ne iubim pe noi înșine.

Vindecarea venea în viața celui zdrobit și rănit prin a se elibera de standardele altor oameni, așa încât să se accepte pe sine așa cum era. Și nu doar asta, gândirea terapeutică ne și învață să îi acceptăm pe alții așa cum sunt. Vindecarea terapeutică conduce la oameni fericiți, bine conectați, care pot spune: „Eu sunt ok. Tu ești ok”.

Începând din anii 1960, creștinii au recunoscut faptul că acest mesaj Îl scoate pe Isus din ecuație. Noi n-avem nevoie doar să ne acceptăm pe noi înșine. Avem nevoie ca Dumnezeu să ne accepte. Iar vestea bună a Evangheliei, spunem noi, este că Dumnezeu nu doar că ne acceptă și spune, „ești ok”, ci El ne și iubește necondiționat. Schimbând imaginea, cultura terapeutică ar putea spune că inimile noastre sunt ca niște vase goale pe care doar noi le putem umple. Dar noi, creștinii, știm că nu putem face asta. Doar Isus poate umple vasele noastre cu dragostea Lui infinită, care nu seacă niciodată. Pentru mulți creștini din zilele noastre, asta înseamnă vestea bună a creștinismului. Isus umple golul din inimile noastre. El aduce vindecare ființelor noastre zdrobite.

VINDECAREA REALĂ ÎNSEAMNĂ SĂ FII FĂCUT SFÂNT

În primele trei capitole, am argumentat asupra faptului că, în primul rând și într-un sens fundamental, convertirea este lucrarea lui Dumnezeu în noi, dar și că noi avem un rol și o

responsabilitate. Noi n-avem nevoie doar de o simplă decizie, ci de o reorientare completă a inimii în închinare, prin pocăință și credință. În restul acestei cărți, voi analiza implicațiile convertirii pentru viețile noastre, la nivel individual, pentru bisericile noastre și pentru evanghelizarea pe care o facem. Dacă convertirea înseamnă că suntem făcuți ființe noi prin lucrarea suverană, mântuitoare, a lui Dumnezeu, care este schimbarea pe care ar trebui ca aceasta să o producă în noi?

Pentru început, din această afirmație rezultă faptul că noi nu suntem vindecați terapeutic. Dimpotrivă, noi devenim de fapt sfinți.

Acum, înainte de a renunța la limbajul vindecării, dați-mi voie să spun pe scurt că vindecarea este o imagine biblică ce ne îndreptă către ideea de mântuire. Isaia a afirmat: „prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:5). Iar Isus a venit pentru a-i vindeca pe cei bolnavi, o ilustrație fizică a unei realități mult mai mari. De aceea, ceea ce Biblia vrea să spună prin vindecare este ceva diferit de ceea ce ne spune societatea noastră modernă, terapeutică. În Biblie, boala este o consecință a păcatului și a blestemului. Ea este în același timp o imagine a naturii noastre spirituale nesfinte și a incapacității noastre de a fi plăcuți lui Dumnezeu. Așadar, atunci când suntem vindecați, acest lucru nu înseamnă deloc că ajungem să facem pace cu noi înșine, ci are de-a face cu faptul ca vinovăția, rușinea, și, în ultimă instanță, blestemul, sunt înlăturate, noi fiind

astfel restaurați într-o relație dreaptă cu Dumnezeu. Cu alte cuvinte, în Scriptură, a fi vindecat înseamnă a fi făcut sfânt.

Ce înseamnă că cei creștini sunt sfinți? Nu înseamnă că ei sunt mai buni decât alții. Nu înseamnă că putem adopta o atitudine de genul „sunt mai sfânt ca tine”. Nu înseamnă că noi suntem oameni care păzesc toate regulile, indiferent dacă acele reguli vin din dreapta fundamentalistă sau din stânga progresistă. Nu, dimpotrivă, un creștin este sfânt pentru că el sau ea a fost (1) pus deoparte pentru (2) un Stăpân nou și (3) pentru că are o dragoste nouă.

Haideți să ne îndreptăm atenția către fiecare dintre aceste lucruri.

A FI SFÂNT ÎNSEAMNĂ SĂ FII PUS DEOPARTE

A fi sfânt înseamnă să fii pus deoparte.

Pentru a demonstra acest lucru, Pavel folosește o imagine în Epistola sa către Coloseni, imagine cu care majoritatea dintre noi nu suntem obișnuiți: circumcizia. Pavel scria:

„În El ați fost tăiați împrejur, nu cu o tăiere împrejur, făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești, fiind îngropați împreună cu El, prin botez, și înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din

morți. Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile. A șters zăpăsul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce” (Coloseni 2:11-14).

Pavel folosește circumcizia pentru a descrie convertirea noastră: noi eram morți în păcatele noastre, dar Dumnezeu ne-a înviat prin credință. Ceea ce este ușor de trecut cu vederea aici este această imagine a circumciziei. Majoritatea dintre noi știm ce presupune această procedură medicală. Probabil că știm faptul că israeliții practicau această procedură a circumciziei. Dar eu suspectez că mulți dintre noi trec pe lângă acest text, ocolind gândirea despre convertirile noastre în asociere cu imaginea circumciziei.

Dar Pavel nu a făcut acest lucru, și iată de ce.

În Vechiul Testament, Dumnezeu i-a pus deoparte pe Avraam și pe descendenții lui pentru o relație specială cu Sine, printr-un legământ. De asemenea, El le-a dat un semn al legământului: circumcizia (Geneza 17:11). Circumcizia i-a însemnat pe Avraam și pe descendenții lui ca sfinți – spre a fi folosiți pentru Dumnezeu și sub binecuvântarea lui Dumnezeu. A rămâne necircumcis însemna să fii despărțit de relația legământului (Geneza 17:14).

În Epistola lui către Coloseni, Pavel preia imaginea circumciziei și o aplică bisericii. Evident, el nu vorbește despre tăierea împrejur cu un cuțit. El doar face o analogie. Așa cum urmașii lui Avraam fuseseră puși deoparte de Dumnezeu ca sfinți, tot așa, oricine este unit cu Hristos a fost pus deoparte sau consacrat de către Hristos.

Consacrarea – un alt termen care vorbește despre a fi pus deoparte – nu este ceva care îi caracterizează doar pe creștinii cu adevărat spirituali. Nu există două clase de creștini: cei cu adevărat sfinți, și noi, ceilalți. Toți creștinii sunt sfinți. Noi toți am fost tăiați împrejur și consacrați în Hristos.

Dar ce înseamnă să fii pus deoparte? Pentru Israelul din Vechiul Testament, circumcizia era doar începutul. De asemenea, trebuia să porți haine diferite de ale celorlalți, să mănânci o hrană diferită, să-ți organizezi câmpurile diferit, să pui diferite decorații pe pereții casei tale. Chiar trebuia să ai o tunsoare diferită. Imaginează-te mergând la frizer și cerându-i să te tundă după frizura sfințeniei! Cu alte cuvinte, Dumnezeu a intenționat această punere deoparte a israelitului, care începea cu circumcizia din ziua a opta, pentru ca ea să se manifeste pentru tot restul vieții lui, în toată viața, așa încât toți oamenii să vadă că este consacrat lui Dumnezeu.

Pentru creștinul Noului Testament, punerea noastră deoparte nu este în primul rând una fizică, dar se presupune că trebuie

să fie vizibilă, și asta într-un fel crescând, în toată viața, pentru întreaga viață, așa încât toți oamenii să vadă. Oamenii ar trebui să vadă sfințenia din felul nostru de a trăi. Pavel trece lent de la Evanghelie și de la circumcizia noastră spirituală în Coloseni 2, pentru a ne arăta cum să trăim, în Coloseni 3:

„Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ... De aceea, omorâți mădulele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea, și lăcomia, care este o închinare la idoli... și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut... Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare... Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii” (Coloseni 3:1-2, 5, 10, 12, 14).

Bănuiesc că am putea spune că Pavel este preocupat de ceea ce purtăm. Noi suntem chemați să ne dezbrăcăm de felul vechi de viață și să ne îmbrăcăm cu haina și calea lui Hristos. Pavel nu alunecă înapoi în moralism, ca și cum ar spune „dacă trăiești

o viață bună, Dumnezeu te va accepta”. El extrage implicații ale convertirii noastre, ale circumciziei noastre spirituale.

Aceste semne vizibile ale sfințeniei sunt felul în care se presupune că recunoști o făptură nouă în Hristos, atunci când trece pe lângă tine sau când se mută lângă tine, peste drum. Ea nu are de-a face cu hainele cu care se îmbracă sau cu dieta deosebită. Nu, ci are de-a face cu trăsăturile vieții sale. Iar un creștin trăiește în acest fel nu pentru că el a învățat în final să se iubească pe sine, ci pentru că Dumnezeu i-a schimbat natura și, schimbându-i natura, l-a pus deoparte pentru Sine. Dumnezeu îi face sfinți pe creștini.

Așadar, care este diferența dintre versiunea culturală a terapiei sau vindecării și sfințenia biblică? Una spune, „ești ok”, pe când cealaltă spune „ai fost ales și pus deoparte”. Una îmi spune să mă iubesc pe mine și să îmi păstrez păcatul, pentru că totul este în regulă, pe când cealaltă îmi spune că destinul meu final și noua mea ființă nu trebuie identificate cu păcatul meu, așa încât trebuie să spun *nu* păcatului. Una încearcă să mă facă să mă simt bine cu privire la propria persoană, pe când cealaltă îmi îndreaptă viața către Dumnezeu. Una are de-a face cu mine și cu felul în care mă simt, pe când cealaltă are de-a face cu Dumnezeu și cu lucrarea Lui în viața mea.

Când bisericile noastre alunecă într-o evanghelie terapeutică, noi tratăm în viața creștină mai puțin ca pe o luptă împotriva

păcatului și mai mult ca pe o luptă către a ne simți acceptați. Ne oprim din a cânta imnurile vechi cu privire la sfințire și perseverență, și cântăm în schimb versurile romantice care au din greu de-a face cu imagini ale apropierii de Isus, ale atingerii Lui tandre și ale îmbrățișărilor Lui. Privim orice îndemn împotriva păcatului dintr-o predică, considerându-l legalist, sau ca ascultare stimulată de sentimentul vinovăției. Noi definim relația noastră în totalitate în termenii acceptării. Ba chiar regândim ascultarea prin intermediul imperativelor terapeutice. De exemplu, dacă nu pot discerne rațional sau emoțional felul în care puritatea sexuală sau rămânerea într-o căsnicie dificilă este un lucru bun pentru *mine*, atunci aș putea afirma că astfel de porunci sunt bune pentru alții, dar că Dumnezeu n-a intenționat ca eu să fiu nefericit și neîmplinit. Punând aceste lucruri în termeni teologici, evanghelia terapeutică ne învață să iubim aspectele indicative ale Evangheliei, dar să evităm imperativele ei, și să citim atât indicativele cât și imperativele prin lentilele propriei noastre fericiri.

Sfințenia nu înseamnă simpla păzire a regulilor sau împlinirea unor coduri externe de moralitate. Ea are de-a face cu libertatea unei naturi noi.

Da, firea pământească se află în război cu Duhul din fiecare dintre noi (1 Petru 2:11), iar acest război va continua până când Domnul ne va chema acasă. Cu toate acestea, dacă ai natura nouă, nu va fi ceva împovărător să trăiești conform ei. Ceea ce este îm-

povărător e să trăiești conform unei naturi pe care nu o ai. În fapt, este mai rău decât împovărător. Este imposibil. Te-ai putea afla oare în situația în care nu trăiești ca și cum ai fi fost pus deoparte pentru că nici n-ai fost pus deoparte? Așa cum observa un recent autor cu privire la sfințenie:

„Anumite sondaje de opinie și anumiți oameni văd lumescul bisericii și concluzionează că a fi născut din nou nu produce schimbări în felul în care oamenii trăiesc. Ar trebui să ajungem la concluzia opusă, anume că mulți dintre cei care merg la biserică nu sunt de fapt născuți din nou.”¹⁰

A FI NĂSCUT DIN NOU ÎNSEAMNĂ SĂ FII PUS DEOPARTE PENTRU UN NOU STĂPÂN

De ce contează sfințenia, până la urmă?

Cineva de la biserica mea mi-a pus recent această întrebare. El Îl iubește pe Isus și pare să trăiască o viață sfântă. Dar vine dintr-un context legalist și, descoperind foarte recent eliberarea că mântuirea este doar prin har, n-a vrut să vorbească despre sfințenie și ascultare de frica de a nu submina Evanghelia. Abordarea lui era să își pună încrederea în faptul că harul lui Dumnezeu va lucra ascultarea în viața Lui.

Sfințenia contează pentru că a fi pus deoparte înseamnă să fii pus deoparte pentru un nou Stăpân. Aceasta este una dintre lecțiile din Romani 6.

Pavel deschide capitolul cu o versiune mai blândă a întrebării acestui om: „Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul?” (Romani 6:1). Dacă fost complet iertați și acceptați de Dumnezeu datorită a ceea ce Hristos a făcut, de ce să nu continuăm să păcătuim?

Pavel își începe răspunsul prin a ne îndrepta către botezul nostru: noi am fost îngropați cu Hristos în botez și am înviat cu El din mormânt (v. 2-5). După care explică ce înseamnă acest lucru. Anterior, noi eram „robi păcatului” (v. 6), întrucât natura noastră ne stăpânește, iar natura noastră este coruptă de păcat. De aceea, păcatul era stăpânul nostru.

Totuși, firea noastră veche este moartă acum. Dumnezeu ne-a dat viață nouă în Hristos, viață care a fost cumpărată cu un preț. Asta înseamnă că avem acum un Stăpân nou, iar viețile noastre urmează modelul pe care El îl stabilește.

În viața Sa pământească, Isus n-a slujit păcatului, ci lui Dumnezeu. El „a murit față de păcat” de dragul nostru și „trăiește pentru Dumnezeu” (v. 10). Prin unirea noastră cu Hristos, prin botezul în moartea și învierea Lui, loialitatea noastră s-a îndreptat către un Stăpân nou. Noi obișnuiam să aducem trupurile noastre în slujba păcatului, ca instrumente ale „necurăției”, dar acum, ca niște oameni care „am fost aduși de la moarte la viață”, noi aducem viețile noastre în slujba lui Dumnezeu, ca instrumente în mâinile Sale, spre „neprihănire” (v. 13).

Așadar, sfințenia contează pentru că ea scoate la iveală cine este stăpânul nostru. Creștinii urmează un Stăpân diferit. Noi răspundem la porunci diferite. Iar lumea observă acest lucru. Lumea ne-a denumit „creștini” – mici hristoși – ca pe o insultă. Dar acesta a fost un nume pe care noi am fost foarte fericiți să îl primim, întrucât demonstrează către cine este îndreptată loialitatea noastră. Aceste loialități diferite explică de ce creștinii au avut întotdeauna de înfruntat persecuția. Noi nu umblăm după aceleași scopuri și nu urmăm aceleași porunci ca oricine din jurul nostru. Viețile noastre nu validează lumea, ci o contrazic. Iar lumea n-a tolerat niciodată să fie contrazisă.

Încă odată, care este diferența dintre evanghelia terapeutică și Evanghelia biblică? În evanghelia terapeutică, Isus a venit să umple golul din inima ta. În cea biblică, El a venit să pună domnia Lui peste viața ta.

Evanghelia terapeutică nu respinge ideea că Isus este Domnul. Ea doar o ignoră. Dar efectul este același, pentru că nevoia inimii mele suverane după dragoste și acceptare este lăsată neprovocată. Aș putea să mărturisesc că Isus este Domnul, dar domnia Lui nu mă va conduce niciodată la a tolera suferința sau persecuția în viața mea. Nu îmi va confrunța niciodată păcatul, în special prin corectarea de către alți creștini. Ea nu îmi va cere niciodată să-mi las copiii în slujba Lui, în loc să îi conduc către o carieră respectabilă. Eu rămân domn, iar nevoia mea de a mă simți sigur și iubit rămâne principiul care mă conduce.

Loialitățile se demonstrează. Isus a spus acest lucru destul de direct: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul, și va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Matei 6:24).

Dacă ești creștin, loialitatea ta față de Hristos se va demonstra prin felul în care îți folosești banii, timpul, trupul, cariera, familia. Se va arăta prin felul în care îți iubești soția și copiii. Se va demonstra prin felul în care tratezi Biserica lui Hristos.

Nu spun că ar trebui să învățăm într-o singură zi să-L urmăm pe Hristos. Eu mi-am pus credința în Hristos într-un mod autentic pe când eram copil. Dar, pe măsură ce am crescut, au intervenit alte lucruri care s-au luptat pentru loialitatea mea: fetele, succesul academic, cariera în medicină, ca să enumăr doar câteva. La vremea când am mers la facultate, știam că aveam de ales. Sunt veșnic recunoscător lui Dumnezeu că El m-a ținut în mâna Lui în decursul primului an de facultate și că nu m-a lăsat să mă îndepărtez de El. Acum, la 30 de ani după aceea, îmi doresc să pot spune că ultimele trei decade au demonstrat o dedicare neîntreruptă și neclintită față de Hristos. Din nefericire, am continuat să simt atracția altor stăpâni. În mod repetat, a trebuit să mă întorc la Romani 6, să mă pocăiesc de atitudinea mea duplicitară și să iau aminte la îndemnul lui Pavel de a mă considera „mort față de păcat” și să mă dedic lui Dumnezeu.

Loialitatea față de un nou Stăpân nu este un act făcut o singură dată. Ea este testată și înnoită continuu. La fel cum un soldat înrolat jură loialitate când semnează hârtiile, dar își înnoiește acea loialitate de fiecare dată când îl salută pe ofițerul care trece pe lângă el, la fel este și cu creștinii. Noi am semnat loialitatea noastră prin botez, iar Romani 6 ne spune să luăm aminte zilnic la semnificația botezului nostru: suntem morți față de păcat și vii față de Dumnezeu în Hristos.

O DRAGOSTE NOUĂ

În final, creștinii sunt sfinți pentru că ei sunt puși deoparte pentru o dragoste nouă.

„Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește, este născut din Dumnezeu, și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste. Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi, și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi” (1 Ioan 4:7-12).

Cum poți fi sigur că ai fost născut din nou? Poți spune asta prin a descoperi pe cine iubești. Un lucru fundamental pentru ceea ce înseamnă a fi creaturi căzute, păcătoase, este că ne iubim pe noi înșine mai degrabă decât pe Dumnezeu și pe aproapele nostru. Inimile noastre nu sunt niște vase pasive, nevoiașe în privința dragostei, căutând-o în toate locurile greșite, așa cum ne învață gândirea terapeutică. Inimile noastre sunt corupte. Noi ne iubim pe noi înșine mai degrabă decât pe Dumnezeu. Ne iubim mai mult pe noi decât pe aproapele nostru. Când mergem în căutarea dragostei, preferăm dragostea oamenilor mai degrabă decât pe Dumnezeu, întrucât oamenii ne susțin în păcatele noastre. Dumnezeu ar putea să ne promită să ne iubească, în ciuda a cine suntem, dar aceasta nu este suficient.

Când suntem convertiți, consacrați, circumciși și botezați în însăși viața lui Dumnezeu prin Hristos, Dumnezeu „rămâne în noi, și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi”. Viețile noastre se schimbă. Dumnezeu ne dă o natură nouă care Îl iubește pe Dumnezeu și îi iubește pe alții. Dragostea lui Dumnezeu ne schimbă, și dovada se regăsește în dragostea noastră, care se sacrifică pe sine.

Poți observa problema legată de transformarea dragostei lui Dumnezeu pentru mine într-o cură terapeutică pentru starea mea zdrobită? Este adevărat că dragostea lui Isus ne umple într-o modalitate în care nimic altceva nu poate să ne umple. Dar evanghelia terapeutică mă păstrează în centrul plăcerilor mele, și îi voi

iubi pe alții doar dacă eu mă simt împlinit. Apostolul Ioan spune că dragostea este diferă: nu că Isus s-a simțit împlinit, afirmat și deplin, ci că El S-a golit de Sine, a fost rănit, zdrobit și în final pedepsit prin mânia lui Dumnezeu pentru păcatul nostru. Acolo, exact în acel loc, Hristos ne-a iubit cel mai mult. Creștinii, fiind îngropați și înviați cu Hristos, sunt și ei chemați să-L iubească pe Dumnezeu și pe aproapele lor chiar și atunci când nu se simt plini de dragostea lui Dumnezeu.

În ciuda suferințelor și persecuției, noi iubim. Când Îl simt absent pe Dumnezeu, creștinii încă iubesc. Când se păcătuiește împotriva lor, creștinii iubesc. Noi nu iubim pentru că ne simțim iubiți. Noi iubim pentru că am fost iubiți și pentru că acea dragoste ne-a schimbat.

Evangelia terapeutică este o evanghelie care conține doar o jumătate de adevăr. Ea ne spune că suntem iubiți de Dumnezeu prin Hristos, și astfel am fost vindecați de goliciunea noastră. Dar adevărul deplin este cu mult mai bun. El ne ridică din regatul nostru mărunț al inimilor noastre nevoiașe, ne schimbă și ne pune deoparte, în slujirea Împăratului dragostei.

Prin Hristos, tu ai fost socotit sfânt. Iar prin harul lui Dumnezeu, exact asta vei fi.

CAPITOLUL 5

DEOSEBIȚI, NU DE MARCĂ

Implicațiile pentru viața colectivă a bisericii

Vă amintiți cum era înainte să apară blugii de firmă? Te duceai la magazin și îți cumpărai o pereche de blugi oarecare, pentru că toți erau la fel.

Lucrurile s-au schimbat pe la mijlocul anilor 1970. Îmi amintesc că, pentru copiii de la școală, conta destul de mult ce marcă era scrisă pe spatele blugilor tăi. Mărcile deveneau o modalitate esențială de a spune cine erai și din ce grup de oameni făceai parte.

Totuși, dorința de a aparține unui grup n-a fost inventată în anii 1970. Apariția brandurilor pur și simplu ne-a oferit un instrument nou pentru a face ceea ce oamenii făcuseră vreme de mii de ani. Oamenii se împărțiseră în categorii de un fel sau altul cel puțin de pe vremea turnului Babel. Atunci când suntem alături

de oameni care sunt „ca noi” ne simțim siguri, înțelegi și apreciați. Când toți suntem la fel, există mai puține conflicte. Așadar, societatea se împarte în clase. Clasele se împart în funcție de stilurile de viață. Foarte repede, concertele, sălile de popice, zonele unde se practică vânătoarea și bisericile au devenit pline de „tipi ca noi”.

Plecând de la teorii de creștere a bisericii elaborate de misionari precum Donald McGavran, liderii bisericilor din secolul al 20-lea au descoperit că ar putea să-și crească bisericile mai rapid prin a abandona abordarea de tipul „mărime universală”. Așa a început ceea ce noi am putea denumi mișcarea bisericilor de marcă. În zilele noastre, există biserici ale celor din generația „boomer”, biserici gen-X și biserici de „mileniali” [trei etichete pentru trei generații distincte din sec. XX în SUA, n.tr.]. Avem biserici suburbane care au scaune așezate ca la sala de cinema și care au inclusiv suport pentru cana de cafea, dar avem și biserici urbane pentru hipsteri, care arată asemenea unui club de la colțul străzii. În majoritatea cazurilor, obiectivul este acela de a face biserica să se simtă mai puțin „bisericoasă” și de a fi mai atractivă unei anumite nișe din piață. Astfel, programele oglindesc interesele naturale ale audienței țintă. Personalul se îmbracă asemenea celor din cultura respectivă. Și, după toate aparențele, strategia funcționează. Cele mai mari biserici din America urmează acest principiu. Dincolo de orice, lucrurile care sunt asemănătoare se atrag. Păsările de același fel se adună împreună.

Dar este oare acest lucru creștinesc?

Doctrina biblică a convertirii ne învață ceva cu adevărat diferit. Ea ne învață că bisericile și creștinii ar trebui să fie deosebiți, nu de marcă. Noi ar trebui să fim puși deoparte din această lume, nu conformați ei. Tocmai caracterul distinct al bisericii este ceea ce dă credibilitate adevărului mesajului nostru.

Fiind un copil al fundamentalismului, vreau să recunosc de la bun început faptul că acest caracter distinctiv a fost adesea căutat în modalități greșite. Am îmbrăcat haine diferite, am evitat să jucăm cărți și să ne uităm la filme, am privit de sus la cei necreștini, și apoi ne-am însușit o mândrie nebunească în faptul că acele lucruri erau semne ale sfințeniei noastre. Totuși, Scriptura nu este atât de interesată de stilurile și preferințele noastre, pe cât este interesată de calitatea vieților noastre și a lucrurilor pe care le iubim. Doctrina convertirii ne arată că o biserică trebuie să fie o comunitate distinctă, separată.

O COMUNITATE DISTINCTĂ

De-a lungul Bibliei, Dumnezeu Își cheamă poporul să fie deosebit. De la grădina Edenului, la Arca lui în Noe, la poporul lui Dumnezeu din Egipt și din pustie, la Israelul din țara promisă și până la Petru, care descrie biserica drept „străini și călători” (1 Petru 2:11), Scriptura cheamă poporul lui Dumnezeu la a trăi vieți deosebite, chiar atunci când acesta invită noroadele să i se alăture.

Necazul este că, mult prea adesea, noi vrem să fim asemănători lumii. Israelul din Vechiul Testament și-a dorit un împărat așa încât să fie asemenea altor națiuni. Biserica din Corint dorea să arate cât de relevantă cultural era, folosindu-se de oratoria lor elaborată. Evanghelicii de astăzi se întreabă dacă lumea gândește că ei sunt suficient de isteți, suficient de pricepuți politic și suficient de sofisticăți din punct de vedere cultural.

Dar Pavel avea o agendă diferită:

„Nu vă înjuțați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.” De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.” Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, preaiubiților, să ne curățim de orice înținăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu” (2 Corinteni 6:14-7:1).

Pavel adună aici anumite imagini care servesc toate la trasarea clară a liniei de demarcație dintre biserică și lume. Biserica locală este o „părtașie”, un „jug împreună” al oamenilor care trăiesc în „lumină”, nu în „întuneric”, în „Hristos”, nu în „Belial”, „credincioși”, nu „necredincioși”, caracterizați de „neprihănire”, nu de „nelegiuire”.

Pavel nu vorbește despre cine ar putea veni la întâlnirile bisericii. El vorbește despre dedicarea bisericii din Corint, în legământul lor unul față de altul, și despre felul cum ei se identificau cu Hristos și unul cu altul. Împreună, ei erau „templul lui Dumnezeu”.

O biserică este un grup de creștini care sunt înjugați împreună în Hristos (Matei 11:29-30). Ei nu sunt chemați să iasă fizic din lumea necredincioșilor sau să fie ciudați de dragul de a fi ciudați. Dar membrii unei biserici trebuie să fie niște oameni vizibil separați, puși deoparte și distincți, în frica Domnului.

Totuși, cât de ușor este să ne amăgim, crezând că încercăm să fim relevanți și accesibili, când, de fapt, căutăm aprobarea celorlalți. Astfel, noi organizăm bisericile noastre în modalități care să atragă o mulțime dar, în acest proces, ajungem să contrazicem puterea și mesajul Evangheliei pe care o predicăm. Scoatem la iveală unde se află cu adevărat încrederea noastră și permitem lumii să modeleze biserica.

Cum ar trebui să arate comunitățile noastre distincte? Conform Scripturii, trăsăturile distinctive trebuie să constea din vieți sfinte și dragoste jertfitoare.

VIEȚI SFINTE

Apostolul Petru ne cheamă la sfințenie. El scrie: „Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târâți în poftete, pe care le aveați altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt" (1 Petru 1:14-16). Aceasta este ceea ce Dumnezeu cere de la cei care au fost „răscumpărați” cu „sângele prețios al lui Hristos” (v. 18-19).

Ce înseamnă aceasta la nivel colectiv, pentru o biserică locală? Înseamnă că întreaga noastră comunitate ar trebui să arate radical de diferit față de societatea înconjurătoare, nu doar pentru că noi Îl urmăm pe Hristos, în viața privată, a fiecăruia, ci pentru că noi considerăm foarte serioasă mărturia noastră, ca biserică. Noi înțelegem că viețile noastre nu mai sunt ale noastre, că aparținem cu toții lui Hristos. Evident, Petru continuă descriindu-ne drept un „popor sfânt”, străini și călători care „au o purtare bună în mijlocul Neamurilor, pentru ca în cei ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării” (1 Petru 2:9, 11-12).

A lua în seriozitate sfințenia ca biserică înseamnă în același timp să practicăm disciplina corectivă a bisericii. De exemplu, Pavel îi spune bisericii din Corint să îl scoată afară din părtașie pe unul dintre ei, care trăia într-o modalitate care până

și pentru lumea de afară era scandalosă (1 Corinteni 5). El dorea ca ei să-l îndepărteze pe acel om din biserică spre binele lui (așa încât acesta să se pocăiască), spre binele oilor mai slabe (așa încât ele să nu fie alungate), și spre binele lumii din afară, așa încât aceștia să aibă încredere în puterea de convertire a Evangheliei. El nu dorește ca vreun om să fie confuz cu privire la ce înseamnă să fii creștin. El știe că problema nu este păcatul. Și creștinii autentici păcătuiesc. Problema este păcatul din acei creștini care nu se pocăiesc ci, când sunt confrunțați cu păcatul lor, ei continuă în păcat. Continuarea în păcat este un lucru complet inconsecvent cu pretenția de a fi un ucenic al lui Hristos. Pavel știa că în joc era pusă însăși credibilitatea mesajului întregii biserici.

Uneori, dragostea trebuie să spună lucruri grele. Nu putem pretinde că știm inima cuiva, dar putem să ne ajutăm unii pe alții să luptăm pentru sfințenie, prin a corecta păcatul față de care nu există pocăință. În mod obișnuit, noi facem acest lucru prin corecția în spațiul privat, uneori prin muștrare publică, iar în cazuri mai rare prin excluderea cuiva de la Cina Domnului și din calitatea de membru, când acel om continuă într-un păcat anume. Disciplina biblică a bisericii nu este legalistă sau condamnatore. Ea este iubitoare, atât pentru cel confruntat cât și pentru lumea care privește, și care trebuie să înțeleagă că, prin Evanghelie, Domnul Isus Hristos schimbă cu adevărat viețile noastre.

DRAGOSTEA JERTFITOARE

În final, bisericile noastre trebuie să fie comunități distincte prin a fi comunități ale dragostei. Isus a spus: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34-35).

Domnul Isus spune că mărturia noastră depinde de dragostea noastră unul față de celălalt așa cum ne-a iubit El. Cum ne-a iubit El? Prin a merge la cruce. Cum ar trebui să ne iubim noi unii pe alții? Prin a ne ierta reciproc și prin a ne da viețile unii pentru alții.

Pe măsură ce istoria Evangheliei se desfășoară în Faptele Apostolilor, învățăm că această dragoste reciprocă în Hristos nu se manifestă doar față de ceilalți creștini evrei. Dragostea lui Hristos s-a extins și la Neamuri. Pavel observă mai târziu că, prin dragostea și unitatea dintre Iudei și Neamuri ca o singură umanitate nouă prin Evanghelie, înțelepciunea incredibilă a lui Dumnezeu, puterea și harul Lui sunt manifestate înaintea întregului univers (Efeseni 3:10).

La urma urmei, nu este nevoie de înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu pentru a-i iubi pe oamenii care sunt ca noi. Asta e ușor. Isus a subliniat că până și vameșii au prieteni (Matei 5:46), dar El ne-a iubit în timp ce noi eram vrăjmașii Lui. Iar a iubi

asemenea lui Hristos înseamnă să-i iubim pe cei care sunt radical de diferiți de noi, lucru care necesită puterea Evangheliei.

Biserica noastră a botezat recent un profesor de arte, un om sofisticat din punct de vedere estetic. Profesorii de artă nu prea fac parte din demografia noastră, care se limitează mai degrabă la oamenii simpli și la societatea de consum. În decursul discuției pentru admiterea în calitate de membru, l-am întrebat de ce a ales biserica noastră. El a recunoscut că se simțea străin în multe feluri, social vorbind. Dar pentru că tocmai devenise creștin, el știa că n-avea nevoie de oameni care erau asemenea lui. Avusese parte de astfel de oameni toată viața. El avea nevoie de oameni care erau părtași lui Hristos și care Îl iubeau doar pentru acest motiv.

Datorită lui Hristos, eu am mai multe în comun cu o văduvă pensionară din biserica mea decât am cu un tată necreștin care este de vârsta mea și căruia îi plac drumețiile la fel de mult ca și mie. Datorită lui Hristos, un om de afaceri alb, în floarea vârstei, are mai multe în comun cu un tânăr dintre nativii americani din biserica lui, decât are cu un membru creștin din clubul său de afaceri. Pentru lume, acest lucru poate părea nebunesc, dar este real. Și singura modalitate de a-l explica este Evanghelia lui Isus Hristos, care ne face una.

Unitatea dragostei pe care o împărtășim în Evanghelie este diferența crucială dintre un club și o biserică, și motivul pentru

care n-ar trebui să gândim bisericile noastre pentru a se asemăna cluburilor. Cluburile sau grupurile fondate pe afinități, ca și bisericile de tip „marcă”, sunt locuri unde „tipi ca noi” se adună pentru a se bucura de lucrurile pe care le au în comun. Dar o biserică reală este una unde nu trebuie să avem nimic în comun, nimic altceva decât pe Hristos, pentru a ne iubi unii pe alții într-un fel radical.

Cum ar trebui să arate acest lucru din punct de vedere practic? Este ca atunci când bisericile ies din modalitatea lor convențională și caută, găsesc și primesc cu căldură studenți internaționali și imigranți creștini din toată lumea. Este ca atunci când bisericile bogate de albi ajută bisericile mai sărace, formate din oameni de altă etnie, și învață de la ele. Este ca atunci când plantăm biserici pe cheltuiala proprie, în loc să înmulțim serviciile și să ne întindem pe mai multe campusuri pentru a contabiliza câștigul în dreptul nostru. Este ca atunci când un mic grup de tineri bărbați necăsătoriți vizitează o bătrână care a suferit de atac de cord, din biserica lor, într-o vineri seară, pentru a cânta imnuri și a o încuraja. Aceste lucruri s-au întâmplat cu adevărat în biserica mea. Asistenta medicală care a văzut aceste lucruri a întrebat dacă acea femeie în vârstă era cumva vreo celebritate, datorită mulțimii de vizitatori. Tinerii bărbați au răspuns: „nu, nu este vreo vedetă, ci este membră în biserica noastră.”

Comparativ, este ușor să atragi oameni din aceeași generație,

dacă ești o biserică unde se strâng oameni din aceeași generație, și este ușor să atragi hipsteri dacă ești o biserică de hipsteri. Sau poți să împarți biserica în multiple servicii cu multiple stiluri, așa încât fiecare să-și găsească locul alături de cei asemenea lui. Dar oare nu pentru asta există cluburile? Cine ar avea nevoie de puterea Evangheliei pentru oricare dintre aceste lucruri?

Puterea și adevărul Evangheliei sunt manifestate când bisericile trăiesc diferit (căutând sfințenia), iubesc diferit (iertându-ne vrăjmașii) și arată diferit (multi-etnic, multi-generațional, multi-economic). Noi Îl mărturisim pe Isus și vestea Lui bună când comunitatea noastră, a dragostei, trece dincolo de liniile de creștere pe care lumea le așteaptă, devenind o comunitate care poate fi explicată doar prin Evanghelia care schimbă vieți.

CAPITOLUL 6

CHEAMĂ, NU VINDE

Implicațiile pentru practica noastră evanghelică

În 1892 s-a deschis la Chicago un magazin general mare și elegant al firmei Marshall Field & Company. În fiecare dimineață, fondatorul magazinului făcea turul magazinului pentru a se asigura că afacerea se derula așa cum trebuie. Într-o dimineață, Field l-a văzut pe unul dintre managerii lui cerându-se cu un client. Imediat, l-a întrebat pe acel manager: „Ce faci aici?” Managerul a replicat: „Rezolv o reclamație”. Field l-a dat la o parte, spunând: „Nu, nu rezolvi nimic. Dă-i doamnei ce îți cere”.¹¹

În piața liberă capitalistă din America, Field era unul dintre primii care conștientizau că, în afaceri, clientul este regele. Anterior, expresia *caveat mentor* („atenție la client”) definea relația dintre

cumpărător și vânzător. Acum, un nou principiu a început să dirijeze expansiunea incredibilă a prosperității americane: „Clientul are întotdeauna dreptate”.

În secolul XX, marketingul s-a maturizat și vânzările s-au schimbat. Vânzările au început să se concentreze mai puțin pe produs (modelul T: „Calitate mare pentru o mașină cu preț mic”) și mai mult pe clienți, pe dorințele lor și chiar pe sentimentul identității lor („Nu îți vindem Oldsmobile-ul tatălui tău”). De exemplu, în anii 1960, Pepsi a început să exploateze așa-zisul vid generațional prin a pretinde că produsul lor era pentru „generația Pepsi”. Această abordare a ajuns să fie denumită ulterior marketingul concentrat pe stilul de viață.

Deloc surprinzător, n-a fost nevoie de prea mult timp pentru ca aceste strategii concentrate pe consumator să-și facă loc din piața comercială în „piața” religioasă. În ultima jumătate a secolului 20, oamenii s-au preocupat mai puțin de „mântuire” sau „iertare”. Ei au simțit că au alte nevoi: fericire, scop, împlinire, eliberare din adicții, o viață intimă satisfăcătoare. Astfel, bisericile au răspuns printr-o evanghelizare a „nevoilor aparente”. Nu schimbi Evanghelia, ci doar o vinzi ca și cum le-ai da oamenilor ceea ce își doresc, precum împlinirea și libertatea, în loc să te concentrezi pe ceea ce ei nu-și doresc, precum iertarea. Un evanghelist bine-cunoscut descria gândirea aceasta în felul următor: „Este convingerea mea profundă că orice om poate fi câștigat pentru Hristos dacă îi

descoperi cheia inimii... Acest lucru e uneori dificil, dar cel mai bun punct de plecare sunt nevoile aparente ale acelei persoane.”¹²

Și funcționează, cel puțin în America. Bisericele sunt pline de oameni „salvați” de la niște vieți neîmplinite, fără scop. Dar sunt ei oare mântuiți și înaintea lui Dumnezeu și de la judecata Lui?

Doctrina biblică a convertirii are implicații enorme în ce privește felul în care abordăm evanghelizarea. Dacă convertirea este rezultatul lucrării lui Dumnezeu prin faptul că ne dă inimi noi, care se pocăiesc și cred Evanghelia, atunci evanghelizarea nu este o metodă de vânzări. Ea nu are de-a face cu a identifica nevoile aparente și cu a modela produsul Evangheliei în consecință. Ce am crede despre un ambasador trimis de către un președinte să avertizeze o țară ostilă, dar care se concentrează pe ceea ce crede el că ar vrea să audă acea națiune ostilă? Evanghelizarea presupune comunicarea credincioasă a unui mesaj plin de autoritate din partea lui Dumnezeu, un mesaj care ne avertizează cu privire la nevoia noastră foarte reală, indiferent dacă o simțim sau nu. Este acel mesaj care necesită un răspuns foarte specific. Și este acel mesaj care, într-un mod remarcabil, îi convertește pe păcătoși ca mine și ca tine, prin puterea Duhului Sfânt.

Așadar, întrebarea pe care trebuie să o punem nu este – cum facem să vindem acest mesaj? Nu, ci întrebarea este – cum putem comunica mesajul? Provocarea nu ține de tehnică, ci de claritate și credincioșie. Puține locuri adresează mai bine aceste

chestiuni decât 2 Corinteni 4, unde Pavel descrie propria lucrare de evanghelizare.

FII CLAR

De la bun început, trebuie să comunicăm mesajul Evangheliei cu claritate. Pavel scrie:

„Ca unii, care am lepădat meșteșugirile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu vicleșug și nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4:2).

Evanghelia are un *conținut* clar. De aceea, pentru Pavel, evanghelizarea de succes presupune propovăduirea deschisă a adevărului, sau, așa cum traduce NIV, „prezentarea clară a adevărului”. Evanghelizarea de succes nu înseamnă să-i determinăm pe oameni să răspundă. Dacă ar fi fost așa, Pavel ar fi fost ispitit să apeleze la „meșteșugiri rușinoase și ascunse”. El ar fi putut folosi „vicleșuguri”, „stricând” predicarea lui pentru a le da oamenilor ceea ce ei doreau să audă și, astfel, pentru a-și îmbunătăți șansa de a avea succes. Dar Pavel spune că a renunțat la toate acestea.

De asemenea, dacă evanghelizarea de succes înseamnă să prezentăm clar adevărul, nu facem niciun bine să spunem, așa cum se

spune adeseori, „predică Evanghelia întotdeauna și, dacă este necesar, folosește cuvinte”. Se pare că atât Dumnezeu cât și Pavel au crezut că propovăduirea Veștii Bune necesită folosirea cuvintelor.

Dar asta nu înseamnă că există o singură formulă sau formă de cuvinte. Cred că este util să ținem minte cele patru teme principale: Dumnezeu, Omul, Hristos și Răspunsul. Dar există și alte modalități de a prezenta sumar conținutul Evangheliei. Totuși, indiferent cum este organizat, acel conținut trebuie comunicat.

Evanghelia nu este pur și simplu că „Dumnezeu te iubește” sau că „Isus îți va da un scop în viață”. Ea nu promite o căsnicie fericită, succes la muncă ori niște copii realizați. Ea poate ajuta în aceste domenii, dar nu ne oferă nicio garanție. Esența Evangheliei este că Isus a murit și a înviat ca substitut pentru păcătoși, stingând mânia dreaptă a lui Dumnezeu și împăcându-ne cu Sine.

Atunci când „vindem” beneficiile legate de nevoile aparente pe care le poate avea Evanghelia, dar neglijăm conținutul miezului Evangheliei, noi nu facem evanghelizare biblică, ci mult mai puțin de atât. Cine nu și-ar dori pace, mulțumire și o viață de familie mai bună? Nu este nevoie de lucrarea regeneratoare a Duhului Sfânt să spui da acelei oferte. Analizând generația „Baby Boomer” care merge la biserică, George Barna a observat ce le-a oferit acestor clienți evanghelizarea bazată pe nevoile aparente:

„Contra unei „recunoașteri de o clipă a imperfecțiunii și slăbiciunii”, ei au primit în schimb „pacea permanentă cu Dumnezeu”. Rezultatul a fost că „milioane de Boomeri care au repetat acea rugăciune, au cerut iertarea și și-au continuat viețile fără vreo schimbare...” Ei „au văzut aceasta ca pe o ofertă prin care ar putea să Îl exploateze pe Dumnezeu și să primească ceea ce își doreau, fără a renunța în schimb la ceva.”¹³

O doctrină corectă a convertirii ne învață să le spunem clar oamenilor Vestea Bună.

COMUNICĂ ONEST

Trebuie să comunicăm cu onestitate, lucru pe care îl facem atunci când le spunem oamenilor să socotească prețul. Pavel se referă la acest preț în următorul capitol din 2 Corinteni: „El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei” (2 Corinteni 5:15). Iar Pavel învățase acest lucru de la Domnul Isus: „Căci oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui” (Marcu 8:35; v. și Matei 16:24).

Atunci când nu le cerem oamenilor să socotească costul ci, dimpotrivă, le prezentăm beneficiile în sfera nevoilor aparente, noi îi trimitem clar pe calea eșecului, care vine atunci când suferințele și încercările își fac loc în viețile lor. Ce se va petrece

cu credința lor în Hristos când mamele mor de tinere, copiii se răzvrătesc sau când acești oameni își pierd slujbele?

Convertirile reale – convertirile caracterizate de pocăință și date de Dumnezeu – suportă suferința. Acestea Îl prețuiesc pe Hristos, și nu doar beneficiile venite de pe urma Lui în nevoile aparente. A regretat oare decizia David Brainerd, care a părăsit o viață promițătoare din colonia Boston pentru a duce Evanghelia la nativii americani, unde a și murit de tânăr, bolnav de tuberculoză? S-ar fi gândit Adoniram Judson că făcuse o greșală, când și-a pierdut soția și copiii pe când era misionar în Birmania? Și-a deplâns alegerea William Wilberforce, care și-a sacrificat șansa de a fi primul ministru al Marii Britanii prin faptul că s-a implicat în bătălia împotriva comerțului cu sclavi? Nu, niciunul dintre ei n-a gândit în felul acesta. Mărturia lor a fost aceea a lui Pavel: „Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă” (2 Corinteni 4:17).

Totuși, gândirea noastră bazată pe marketing are tendința de a nu include costul uceniciei în evanghelizarea pe care o facem. Ne este teamă să spunem întreg adevărul despre ce înseamnă să-L urmezi pe Isus. De aceea, vindem gloriile de jos. Adevărul este că Isus le dă celor care Îl urmează o viață împlinită, dar este acea împlinire care ține de cunoașterea faptului că viața nu îți mai aparține, ci este împlinirea trăirii pentru gloria lui Dumnezeu.

Trebuie să propovăduim Evanghelia cu *onestitate*.

COMUNICĂ CU URGENȚĂ

Mai apoi, evanghelizarea biblică transmite mesajul cu urgență. Priviți la urgența din mesajul lui Pavel: „Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5:20).

Evanghelia necesită un răspuns. Viața și moartea sunt în joc. De aceea, Pavel îi imploră pe oameni să „fie împăcați” [cf. orig., verbul este conjugat la diateza pasivă, „fiți împăcați”, n.tr.]. Aceasta nu este o formă de evanghelizare rece, detașată, de genul „ce părere ai despre asta?” Ea este urgentă, sinceră, transparentă, plină de zel, transmițând sentimentul vulnerabilității.

Prin asta nu vreau să spun că Pavel este necioplit, excesiv de presant sau manipulator. El a renunțat la modalitățile rușinoase, așa cum am observat. El s-a străduit să îndepărteze pricinile de poticnire (Romani 14:13; 1 Corinteni 8:9). El se gândise la felul în care să abordeze diferitele grupuri de oameni (1 Corinteni 9:20-23). Așadar, urgența și zelul nu trebuie să fie traduse prin a fi ofensatori sau excesiv de presanți. Aceste lucruri ne arată că el a predicat „ca un muribund adresându-se muribunzilor”, așa cum se exprima atât de celebrul puritan Richard Baxter.

Cât de diferit de modalitatea în care mulți dintre noi tratăm evanghelizarea în cultura noastră postmodernă! Noi încercăm

să facem mesajul nostru cât mai puțin ofensator, ca și cum ar fi vorba de o schimbare de stil de viață. Dar nu este oare adevărat că, dacă am vorbi despre o chestiune de viață și moarte ca și cum ar fi o alegere de stil de viață, le comunicăm celor ce ne aud faptul că noi nu credem cu adevărat că a-L urma pe Hristos este o chestiune de viață și moarte? La urma urmei, mijlocul este și el parte din mesaj.

Când proclamăm Evanghelia, trebuie să-i îndemnăm pe oameni să se pocăiască și să creadă astăzi. Viața este ca un abur, și nu știm când se va sfârși. Așadar, Biblia spune că „astăzi” este ziua întoarcerii la Dumnezeu, dacă auzi glasul lui Dumnezeu (Evrei 4:7).

Noi suntem ambasadori cu un mesaj din partea unui Rege, nu niște agenți de vânzări care încearcă să-i atragă pe clienți. Trebuie să apelăm cu urgență la oameni.

PROPOVĂDUIEȘTE CU ÎNCREDERE

În final, mesajul Evangheliei este puternic. El nu are nevoie de ajutorul nostru. De aceea, evanghelizarea noastră poate fi făcută cu încredere.

Pavel știe că nu oricine aude Evanghelia devine creștin. Dar unde intervine problema, în metoda sau în mesajul lui? Nu, problema ține de starea de orbire spirituală a celor necredincioșilor. Pavel scria:

„Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o Dumnezeu veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4:3-4).

Păcatul și inimile noastre corupte ne împiedică să vedem adevărul. Orbirea este intenționată.

Cum trece Pavel peste această orbire? Nu cu un mesaj mai bun sau o metodă îmbunătățită. El știe că Dumnezeu trebuie să facă acest lucru:

„Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus. Noi suntem robii voștri, pentru Isus. Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi” (2 Corinteni 4:5-7).

Același Dumnezeu care a creat lumina fizică printr-un cuvânt, face și ca lumina spirituală să strălucească în întunericul necredinței, cu un singur cuvânt. Acest lucru demonstrează că „puterea ține de Dumnezeu, nu de noi”. Pavel propovăduiește Evanghelia

cu încredere. El știe că Dumnezeu face propriul apel prin intermediul lui Pavel și că aceste cuvinte ale lui Dumnezeu vor crea viață și lumină acolo unde există moarte și întuneric.

De ce să nu propovăduim Evanghelia mai des? Pentru mulți, eu cred că la mijloc sunt frica și descurajarea. Ne este teamă că vom fi respinși și descurajați că oamenii nu răspund. Pe de altă parte, unii sunt mândri de evanghelizarea pe care o fac și de convertirii pe care îi au. Totuși, atât cel timid cât și cel mândru uită că doar Dumnezeu vorbește în univers cu puterea creației. Noi facem confuzie între cine este responsabil pentru evanghelizare și Cel ce este responsabil pentru roada evanghelizării. Când facem asta, noi greșim într-una dintre cele două direcții: fie renunțăm, fie devenim niște pragmatici care fac tot ce este nevoie pentru a ajunge la rezultate. Nu după mult timp, suntem implicați în șmecheriile și manipulările pe care Pavel le denunță, și vom produce falși convertiți.

Lucrarea noastră este aceea de a propovădui un mesaj cu claritate, onestitate, urgență și încredere. Lucrarea lui Dumnezeu este de a mântui și de a converti. Recunoașterea acestui lucru schimbă felul cum măsurăm succesul. Succesul, pentru noi, nu depinde de rezultate sau de numere. El depinde de credințioșia noastră. Tu și eu nu suntem responsabili pentru rezultate, așa că nu trebuie să simțim nevoia de a pune presiune pe oameni sau de a-i manipula. Noi nu încercăm să convingem pe cineva să cumpere

mesajul nostru, lucru care – trebuie să o spun din nou – creează falși convertiți. Nu, ci suntem liberi să iubim, să îndemnăm, chiar să implorăm folosind cuvinte de avertizare și cuvinte de pace.

Iată ce este evanghelizarea: chemarea de dragoste a lui Dumnezeu adresată păcătoșilor. Noi suntem ambasadorii, purtătorii de cuvânt, cei care răspândesc mesajul. Mesajul este clar: „Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:20-21). Creștine, cineva ți-a spus acel mesaj. Cui îl împărtășești?

EVALUEAZĂ ÎNAINTE DE A DA ASIGURĂRI

Implicații pentru lucrare

În urmă cu aproape 20 de ani, familia mea s-a mutat în Anglia pentru educația mea. Erau ani incredibil de importanți, dar totul s-a petrecut cu atât de mulți ani în urmă, și atât de multe s-au întâmplat de atunci, încât aproape că mă întreb câteodată: „Am făcut oare eu acel lucru?” Dar pot să privesc la acea bucată de hârtie înrămată, care stă agățată de perete, și să văd dovada – o diplomă. Cu adevărat am făcut acel lucru. Acea diplomă de absolvire înrămată funcționează foarte mult asemenea fotografiilor noastre, dovedind că ceva s-a întâmplat, un lucru pe care nu vrem să îl ștergem din memoriile noastre.

Uneori noi ne dorim siguranță nu pentru că ne este teamă că vom uita, ci pentru că o astfel de chestiune este prea importantă.

Biroul de Vamă și Imigrație nu mă crede pe cuvânt atunci când le spun că sunt cetățean american. Ei vor o dovadă – un pașaport. Oricine poate pretinde că este doctor sau avocat, dar mie-mi place să văd diploma agățată pe perete. Este o dovadă în plus că acea persoană este ceea ce pretinde că este.

Totuși, unele chestiuni sunt mai importante, dar mai dificil de dovedit. Sunt iubit? Contez oare? Pentru cel creștin, nu există o întrebare mai importantă decât aceasta: „Cred eu oare?” Destinul nostru veșnic ține de răspunsul la această întrebare. Unde găsim dovada?

DEFINIREA ÎNTREBĂRII

În capitolul 3, am menționat pe scurt subiectul siguranței și „convertirea model” a tesalonicenilor. Aș vrea să explorăm mai mult aceste lucruri, dar și să ofer câteva sfaturi practice despre cum ar fi posibil ca bisericile noastre să ofere siguranța biblică, cu atenție și înțelepciune.

Subiectul siguranței nu are de-a face cu întrebarea scepticului – „Este creștinismul adevărat?” El are de-a face cu întrebarea celui ce se consideră creștin: „Cred eu oare?” Nu are de-a face cu adevărul, ci cu autenticitatea și credibilitatea.

Aceasta este o întrebare legitimă pentru oricine pretinde că este creștin. În fiecare zi noi gândim și facem lucruri care pun sub semnul întrebării credibilitatea pretenției noastre de credință. Ne complăcem

uneori în dorințe păcătoase. Acționăm ca și cum Dumnezeu ar fi mândros pe noi. Facem cu mândrie fapte bune, gândindu-ne că ne vor îmbunătăți cu ceva starea înaintea lui Dumnezeu. În fața tuturor acestor dovezi contrare, unde ar trebui să găsim siguranța că suntem credincioși, și nu doar să ne înșelăm pe noi înșine?

Siguranța adevărată trebuie găsită în ultimă instanță prin a privi la Hristos, nu prin a privi la dovezile harului din viețile noastre. Totuși, Biblia ne învață să cercetăm dovezile. „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință” (2 Corinteni 13:5). Iar bisericile noastre ne ajută să facem acest lucru. Atunci când este făcută cu înțelepciune, cercetarea îl deranjează pe cel ce se amăgește și îl mângâie pe cel ce se îndoiește de sine. Dar așa vrea să citiți acest capitol împreună cu următorul, care prezintă cealaltă față a monedei: pe de o parte suntem chemați să ne cercetăm pe noi înșine, iar pe de altă parte să ne acordăm circumstanțe atenuante unul altuia.

Unde găsește un creștin siguranța? Haideți să explorăm două răspunsuri posibile.

ESTE CEVA CE AM SPUS CÂNDVA?

Am menționat în capitolul 3 că, într-o anumită perioadă, am lucrat cu o organizație în pregătirea unui eveniment evanghelic important. Ei ne-au învățat să-i conducem pe oameni printr-o simplă rugăciune de mărturisire și credință, și apoi să-i asigurăm

că erau mântuiți, dându-le un cartonaș cu o dată, ca dovadă a convertirii lor.

Creștinii de astăzi se uită la o singură sursă esențială în ce privește siguranța și autenticitatea credinței lor: cuvintele pe care le-au spus cândva. Te-ai rugat acea rugăciune? Ți-ai mărturisit păcatele? Atunci ești creștin! Asta am fost învățat de când eram copil. Și i-am auzit pe nenumărați alții spunând același lucru.

Motivul aparent biblic care stă în spatele găsirii siguranței în ceva ce am spus în trecut este ușor de descoperit. Apostolul Pavel scria: „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit” (Romani 10:9). Fără îndoială, faptele noastre bune nu ne mântuiesc, ci suntem mântuiți prin credință, o credință pe care o mărturisim cu buzele noastre.

Dar ce este credința? O rugăciune și o mărturisire? Iată locul în care cuvintele lui Pavel adresate tesalonicenilor sunt atât de utile. El spune că credința lor „a ajuns o pildă pentru toți credincioșii din Macedonia și din Ahaia” (1 Tesaloniceni 1:7). Apoi continuă, spunând că „vestea despre credința voastră în Dumnezeu s-a răspândit pretutindeni... Căci ei înșși istorisesc ... cum de la idoli v-ați întors la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat, și să așteptați din ceruri pe Fiul Său” (1 Tesaloniceni 1:8-10). Pavel nu arată cu degetul către o rugăciune pe care aceștia să o fi rostit-o, ci către încrederea vie pe care credincioșii o manifestau.

Credința autentică comportă trei aspecte. În primul rând, există *cunoaștere*. Nu poți crede ceva ce nu cunoști. În al doilea rând, există *acord*. Nu este suficient să cunoști ideea care pretinde că Isus a trăit, a murit ca substitut și apoi a înviat dintre cei morți. Trebuie să fii de acord cu ea. Dar, în al treilea rând, există și *încredere* personală. Nu este suficient să cunoști și să fii de acord cu faptul că scaunele se folosesc pentru a sta așezat pe ele. Credința înseamnă să te așezi și să ai încredere că acel scaun îți susține greutatea. Demonii cunosc și sunt de acord cu adevărul despre Isus, dar ei nu cred în Isus (Iacov 2:17-19).

Tesalonicenii nu au repetat o simplă rugăciune. Ei și-au pus încrederea în mod activ în Dumnezeu, prin Evanghelia. Pavel spune că credința lor i-a făcut să „se întoarcă la Dumnezeu de la idoli” (numim aceasta pocăință), „pentru a sluji Dumnezeului celui viu și adevărat, și să așteptați din ceruri pe Fiul Său” (numim asta credință). Credința lor era o nădejde vie, nu o credință istorică.

Când căutăm siguranța în ceva ce am spus odată în trecut, se întâmplă două lucruri: îi asigurăm pe oameni că sunt mântuiți când ei ar putea să nu fie mântuiți, și ne asigurăm că cei care sunt mântuiți nu vor găsi niciodată siguranța de care au nevoie. La urma urmei, ce s-ar întâmpla dacă eu n-am repetat acea rugăciune sau n-am fost suficient de sincer? Ce se întâmplă dacă doar m-am alăturat celorlalți, luându-mă după turmă? Ce se întâmplă dacă, dacă, dacă? Am trăit cu aceste îndoieli ani de zile. Departe de a fi

sigur de credința mea, am continuat să mă rog repetat, sperând că *de data aceasta* va funcționa.

Așadar, dacă siguranța nu este de găsit în ceva ce am spus odată, unde să o găsim?

ESTE OARE CEVA CE TU POȚI VEDEA?

În condițiile în care cineva pretinde că Îl mărturisește pe Hristos, siguranța poate fi găsită în ceea ce alții văd în tine. Pavel Îi mulțumește lui Dumnezeu pentru dovada harului care demonstrează faptul că tesalonicenii sunt credincioși adevărați. El este încrezător și vrea ca și ei să fie.

Putem organiza observațiile sale în trei categorii. În primul rând, el îndreaptă atenția către *dovada lucrării regeneratoare a Duhului Sfânt*:

„Mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți, pe care vă pomenim necurmat în rugăciunile noastre; căci ne aducem aminte fără încetare, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de lucrarea credinței voastre, de osteneala dragostei voastre și de tăria nădejzii în Domnul nostru Isus Hristos! Știm, frați preaiubiți de Dumnezeu alegerea voastră. În adevăr, Evanghelia noastră v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere, cu Duhul Sfânt și cu o mare îndrăzneală” (convingere de păcat, orig.) (1 Tesaloniceni 1:2-5).

Pavel subliniază credința, nădejdea și dragostea lor față de Dumnezeu, ca și puterea Duhului Sfânt și convingerea deplină de păcat a acestora. În versetul 6, el menționează bucuria Duhului Sfânt. Evident, și necreștinii pot să iubească și să acționeze cu bucurie. Dar Pavel observă ceva distinct aici, o asemănare familiară cu Tatăl lor ceresc. Este asemenea răspunsului pe care oamenii îl dau atunci când văd o fotografie cu copiii mei: „Incredibil! Acela este un Lawrence, evident!” În același fel, credința, nădejdea și dragostea tesalonicenilor demonstrează că ei fuseseră născuți din Dumnezeu.

În al doilea rând, Pavel observă încrederea lor *prezentă, activă*. El scrie următoarele:

Și voi înșivă ați călcat pe urmele mele și pe urmele Domnului, întrucât ați primit Cuvântul în multe ne cazuri, cu bucuria care vine de la Duhul Sfânt; ... În adevăr, nu numai că de la voi Cuvântul Domnului a răsunat...” (1 Tesaloniceni 1:6-8).

Aceștia primiseră cu bucurie mesajul, în ciuda suferințelor lor. Ei mărturiseau Evanghelia, iar versetul 3 face referire la „tăria nădejdi”, sugerând că împotrivirea de care aveau parte tesalonicenii nu a diminuat cu nimic această nădejde. Aceasta nu este o credință istorică, nici o rugăciune rostită anul trecut. Este ceva ce oamenii pot vedea în prezent.

În al treilea rând, Pavel vorbește despre un *model de creștere*. Ei îl imitau pe Pavel (1 Tesaloniceni 1:6), iar ceilalți vorbeau în mod asemănător despre ei (v. 9). Credința lor nu era doar ca un fulger pe cer. Ei „rămâneau și mai departe întemeiați și neclintiți în credință” (Coloseni 1:23).

Siguranța este un proiect colectiv. Pavel și alții puteau să raporteze ceea ce vedeau și, în consecință, îi puteau încuraja pe tesaloniceni.

Atunci când conștientizăm că siguranța mea nu depinde doar de ce am spus cândva, ci de a ceea ce tu vezi, se întâmplă lucruri uimitoare. Eu mă opresc din a mă holba pur și simplu la mine, și te invit ca să mă privești. La rândul meu, eu te privesc. Viața creștină și biserica se schimbă din a fi concentrate despre asigurarea mea în fi concentrate pe siguranța ta. Dintr-o dată, biserica locală devine un dar incredibil al lui Dumnezeu pentru încurajarea și ajutorarea noastră. Nu mai este un loc în care să ne concentrăm pe a fi atractivi pentru noi înșine, ci un loc în care evidențiem lucrarea Duhului în viețile celorlalți – o garanție a credinței care vine din comunitatea credinței.

CRED EU? SPUNEȚI-MI, VĂ ROG!

Iată opt modalități în care ne putem ajuta unul pe celălalt, în biserica locală, să răspundem la întrebarea „Cred eu?”.

În primul rând, încetiniți procesul de acceptare a membrilor

în biserică. N-ar trebui să fie un lucru dificil să te alături unei biserici, dar, spre deosebire de bisericile în care am crescut eu, n-ar fi normal să te poți alătura unei biserici din prima duminică în care ai vizitat-o. Puneți un proces în funcțiune. Asta poate include un prânz cu un nou venit, o lecție biblică pe tema calității de membru și o discuție cu un păstor. Dacă biserica ta are o pluralitate de prezbiteri, faceți cumva ca prezbiterii să analizeze și să recomande persoanele care au cerut să fie membre. Dacă biserica ta este congregațională, votați pentru admiterea de membri noi la întâlnirile bisericii, lucru care probabil că se întâmplă de 4 până la maximum 6 ori pe an. În felul acesta, nu doar că noii membri vor avea timp să cunoască biserica, dar și biserica va avea timp să-i cunoască pe potențialii membri și să vadă dovezi ale lucrării Duhului Sfânt în viețile lor. (Nu, nu sunt un fan al perioadelor deliberate de probă.)

În al doilea rând, faceți cumva ca păstorii sau prezbiterii să aibă discuții cu persoanele care vor să devină membri. Ei sunt păstorii care au slujba de a păzi poarta staulului. Esența unei discuții nu este să-i testeze pe oameni cu un fel de arcan al cunoașterii biblice sau cu vreo teologie ezoterică. Ideea este să rezervați timp pentru a auzi în liniște povestea convertirii acelei persoane. Există puține lucruri pe care le puteți afla pe holul bisericii, după un serviciu de închinare. Obiectivul este să înțelegeți ce s-a petrecut în viața acelei persoane, felul cum Isus

Hristos a schimbat-o și o schimbă, și să auziți care este nădejdea lor în Evanghelie. Apoi, când un prezbiter recomandă admiterea acelei persoane în biserică, acea recomandare are greutate.

În al treilea rând, reconsiderați practica botezului și a Cinei Domnului. Nu faceți botezuri spontane! Dimpotrivă, păstrați conectate botezul și calitatea de membru, în felul în care acestea se găsesc în Noul Testament. Cu excepția situației misiunilor la frontieră, așa cum s-a întâmplat cu famenul etiopian, apostolii n-au instituit o categorie de creștini botezați, care să nu fie parte dintr-o biserică locală. Dedicăți-vă timp în serviciul de dimineață pentru auzi mărturiile de botez – nu pentru auzi de rugăciunile pe care le-au rostit cândva, ci de vieți transformate. Când ajungeți la Cina Domnului, nu spuneți, „Masa este deschisă”. Luați-vă timp să vă explicați unul altuia cine ar trebui să participe la Cină: membrii botezați din biserici locale unde se predică Evanghelia. Asta înseamnă să „aperi masa”. Cu o săptămână înainte, încurajați-i pe membri să-și cerceteze inimile și relațiile. Chiar dacă este mai încet, nu luați Cina ca și cum ați trece cu mașina pe la McDonald's. Serviți-vă unul pe altul, și apoi luați Cina împreună. Nu luați Cina Domnului într-un fel egoist, personal, spre propria recunoaștere, ca și cum biserica ar fi un automat de cafea. Luați-o împreună, spunând: „pot vedea că tu crezi, și astfel aparții trupului acesta”. Sau, ca să folosim cuvintele lui Pavel: „Având în vedere că este o pâine, noi, care

suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine” (1 Corinteni 10:17).

În al patrulea rând, aveți mare grijă când oferiți copiilor siguranța credinței lor. O siguranță nepotrivită ca moment sau ca dovezi poate acționa ca un vaccin împotriva credinței adevărate. Chemați-i pe copii să creadă. Învățați-i și zidiți-i în credință. Când își exprimă verbal credința, celebrați acest lucru. Totuși, amintiți-vă că dovada adevărată a credinței este încrederea, iar încrederea are nevoie de timp și de oportunități pentru a fi demonstrată. Nu există o limită de vârstă pentru aceasta. Pentru unii, credința autentică poate să fie evidentă de timpuriu. Pentru alții, poate lua mai mult timp. Orice amânare nu are de-a face cu posibilitatea regenerării unui copil, ci cu abilitatea bisericii de a confirma cu încredere credința lui.

În al cincilea rând, faceți ca membralitatea să aibă sens în biserica locală. Ideea de membru nu se leagă de o listă de nume care, la un moment sau altul din timp, au făcut parte din biserica locală. Calitatea de membru este ca o țesătură actuală a relațiilor vizibile, ce pot fi evaluate. Noi ne ajutăm reciproc în a cunoaște faptul că avem credință, prin a participa la serviciile publice ale bisericii cu regularitate și prin a ne zidi unii pe alții în relațiile dintre noi. Dacă nu ești prezent sau implicat, zidindu-ți viața în biserica ta, cum ai putea să-i ajuți pe alții să știe că ei cred, și cum ar putea să te ajute ei pe tine?

În al șaselea rând, practicați disciplina bisericii. Disciplina bisericii nu înseamnă că nu-l placi pe cineva sau te superi pe el. Nu înseamnă că cineva face o greșeală sau că unii oameni sunt mai buni decât alții. Nu înseamnă că cineva ajunge în Iad în mod necesar. Disciplina bisericii înseamnă că nu mai aveți dova-da de care e nevoie pentru a asigura pe cineva că este credincios. Acest lucru s-ar putea întâmpla din cauza practicării consecvente a unui păcat, față de care acea persoană nu se pocăiește. Dar ar putea să se petreacă și în cazul în care cineva s-a îndepărtat voit de biserică, așa încât biserica nu-i mai cunoaște viața. Oricare care ar fi motivul, disciplina bisericii este un act al dragostei. Noi toți suntem capabili să ne amăgim cu privire la propriile persoane. Disciplina bisericii poartă cu ea ideea că adunarea nu se consolează pe sine și nu consolează pe nimeni într-un mod fals, spunându-și: „Bine că măcar s-a rugat o rugăciune pe când era copil”. Dimpotrivă, tocmai datorită dragostei, biserica nu este mulțumită cu o credință istorică, și nici nu te va lăsa să rămâi mulțumit cu așa ceva.

În al șaptelea rând, faceți ca Evanghelia să fie primul lucru la care apelați în consiliere și ucenicizare. Evanghelia este pentru creștini pentru că Evanghelia nu doar că ne convertește, ci și produce schimbări de durată în noi. Confrunțați păcatul, pentru a nu risca să-i faceți pe oameni să se simtă mai confortabil, în timp ce ei se află pe calea către Iad. Dar nu confrunțați păcatul

prin a spune: „Curăță-te și încearcă cu mai mult zel; iață câteva trucuri și sfaturi”. Dimpotrivă, chemați-vă unul pe altul la înnoirea credinței și a pocăinței, și astfel dovediți unul altuia că sunteți dintre cei ce cred.

În al optulea rând, amintiți-vă că relațiile sunt deopotrivă mijloace de încurajare și mijloace de evaluare. Când vezi un frate sau o soră care trăiește într-o modalitate care este nepotrivită cu credința pe care o pretinde, vorbește-i cu blândețe și în dragoste prin a corecta, a îndemna și chiar a mustra. Dar, mai important, când vezi credință, nădejde și dragoste, încurajează aceste lucruri. Uneori este dificil să ne asigurăm pe noi înșine de credința noastră. Păcatele noastre se află întotdeauna înaintea ochilor noștri, întunecându-ne perspectiva. Imaginea pe care o vedem este adesea dominată de păcatele presante și de eșecul momentului. Acela este momentul când avem nevoie de altcineva care să privească la noi și care să ne arate creșterea pe termen lung, încrederea prezentă și roada Duhului, lucruri pe care adesea noi nu le putem vedea obiectiv în propriile persoane.

Cred eu? Tu crezi? Sunt atât de mulți creștini încearcă să-și ducă viața de credință de unii singuri. Sunt atât de multe biserici care practică un creștinism superficial, un creștinism de consum, care te abandonează singur, luptându-te să răspunzi la această întrebare. Slavă lui Dumnezeu pentru bisericile locale sănătoase, pentru că niciunul dintre noi nu putem face acest lucru de

CONVERTIREA

unii singuri. Vreau să știu dacă sigur cred sau dacă nu cumva mă amăgesc singur. Și în aceeași situație ești și tu. Asta înseamnă că avem nevoie de biserică.

CAPITOLUL 8

IUBITORI, NU IPOCRIȚI

Pericolul unei biserici excesiv de pură

Doi faimoși poeți reflectau astfel asupra naturii interacțiunilor dintre oameni:

„Niciun om nu este o insulă, formată în întregime din propria persoană – orice om este piesă dintr-un continent, parte dintr-un întreg.” John Donne (1624)

„Eu sunt o stâncă, nu o insulă, și o stâncă nu simte durere, iar o insulă nu strigă niciodată.” Paul Simon (1965).

Între acești doi poeți se găsește una dintre cele mai mari tensiuni emoționale din viețile noastre. Noi am fost creați pentru a

trăi în comunitate. Nu putem trăi singuri, și totuși, pentru a intra în comunitate, înseamnă să riscăm durerea profundă a respingerii și excluderii. La urma urmei, poate că este mai ușor să trăiești ca o insulă.

Tensiunea începe de timpuriu, de la școală sau de la echipa de sport. Ea se intensifică la colegii sau universitate. Își joacă rolul la locul de muncă, loc ce devine întrucâtva asemenea liceului, cu bisericuțele lui, și asta mai mult decât am fi noi dispuși să recunoaștem. Se pare că nu reușim niciodată să trecem de acea tânjire sau de întrebarea: Cui aparțin eu?

Apoi există biserica. Aparțin eu bisericii? În Evanghelie, noi învățăm că Dumnezeu ne primește prin Isus Hristos. Dar cum rămâne cu poporul lui Dumnezeu? Mă acceptă ei?

DEFINIREA ÎNTREBĂRII

Mulți creștini fac pasul într-o biserică întrebându-se: „Mă voi potrivi oare aici?” Cunoscând acest lucru, multe biserici se structurează în jurul acelor lucruri care vor face ca audiența să se simtă ca acasă, lucruri precum etnia, educația, aspectele socioeconomice, vârsta sau cultura, ca să enumăr doar câteva.

Există multe lucruri laudabile în a fi primitori și ospitalieri, dar există o problemă legată de această abordare. Pe de o parte, nimeni nu pare să îi aibă în vedere vreodată pe cei neplăcuți, nepopulari și greu de mulțumit. De asemenea, cum rămâne cu

avertismentele lui Iacov împotriva favoritismelor (Iacov 2:1-5)? Nu se mai aplică ele dacă obiectivul este creșterea bisericii și evanghelizarea?

Necreștinii nu se întreabă, „mă potrivesc oare aici?” Ei au o mulțime de locuri unde să meargă și unde să se potrivească. Dimpotrivă, mulți necreștini sunt intrigați de ideea unei comunități autentice. Și ei au sentimentul apartenenței. În fapt, există o întrebare filozofică de lucrare care îi încurajează pe păstori să îi atragă pe necreștini prin a le permite acestora să aparțină bisericii înainte de a crede. Odată ce ei descoperă o comunitate atrăgătoare în biserica ta, spune această gândire, există o probabilitate mai mare ca aceștia să devină credincioși.

Această abordare este populară în zilele noastre, dar, în fapt, nu există în Biblie conceptul de „a aparține înainte de a crede”. A aparține poporului lui Dumnezeu înseamnă că ai fost salvat din împărăția întunericului și adus în Împărăția luminii, prin credința în Isus Hristos (Coloseni 1:12-13). Tocmai pentru că noi credem ajungem să și aparținem, niciodată invers.

„Aparțin aceste comunități?” nu este întrebarea consumatorului sau a căutătorului. Ea este întrebarea celui aflat în dubii. În capitolul anterior, am văzut că biserica este un dar de la Dumnezeu care să ne asigure că suntem credincioși autentici. Dar unde punem ștacheta? Haideți să ne uităm la două posibile răspunsuri.

APARTIN DATORITĂ SFINȚENIEI MELE

În capitolul anterior, am subliniat rolul dovezilor exterioare în conferirea siguranței în mod reciproc. Dar, imediat ce adoptăm învățătura Bibliei care ne spune că ar trebui să îi acceptăm în biserică doar pe cei convertiți cu adevărat, asigurându-i astfel de credința lor, ne aflăm imediat în pericolul de a cădea pe partea cealaltă a calului. Noi știm că trebuie să umblăm după o dragoste a adevărului lui Dumnezeu, o întoarcere de la păcat și o dorință de a asculta de Dumnezeu. Dar câtă puritate morală, personală și doctrinară trebuie să avem pentru a fi suficientă? Cât de puțină ar fi prea puțină? Este mult prea ușor să devenim închiși, lipsiți de transparență, adică suspicios de retrași, în privința acceptării cuiva care nu se ridică la înălțimea standardelor noastre, fie personal, fie colectiv.

Iată de ce se tem necredincioșii cu privire la noi: ei cred că noi ne socotim mai buni, că a aparține unei biserici înseamnă să fii o persoană bună, a cărei viață, comportament și îmbrăcăminte sunt „cele corecte”.

Atunci când devenim rezervați în a-i accepta pe ceilalți pe baza măsurii noastre de sfințenie, devenim farisei. Aceasta este greșeala fundamentalismului, și este un pericol cu care se confruntă toate bisericile conservatoare, focalizate exagerat pe teologie. Isus nu i-a condamnat niciodată pe farisei pentru sfințenia lor. Ceea ce a condamnat la ei a fost reducerea sfințeniei la o listă exterioară de

lucruri permise și lucruri interzise pe care ei să o poată satisface, urmată de judecata tuturor celorlalți pe baza standardului lor.

Dacă sfințenia – indiferent cum ai defini-o – este măsura felului în care știi că aparții bisericii, cum ai putea decide, ca biserică, dacă și altcineva poate să aparțină ei? Cât de sfânt trebuie să fie cineva pentru a fi suficient de sfânt?

APARTIN DATORITĂ NĂDEJDII MELE

În primul capitol din 1 Corinteni, Pavel ne îndreaptă către un răspuns mai bun la întrebarea noastră:

„Mulțumesc Dumnezeului meu totdeauna, cu privire la voi, pentru harul lui Dumnezeu, care v-a fost dat în Isus Hristos. Căci în El ați fost îmbogățiți în toate privințele, cu orice vorbire și cu orice cunoștință. În felul acesta mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru; așa că nu duceți lipsă de niciun fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos. El vă va întări până la sfârșit, în așa fel ca să fiți fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos” (1 Corinteni 1:4-8).

Iată lauda lui Pavel. El Îi mulțumește lui Dumnezeu pentru harul pe care aceștia îl primiseră. El este bucuros că ei au fost îmbogățiți în vorbire și cunoștință. El afirmă că aceștia erau în posesia mărturiei lui Hristos. El spune că acestora nu lipsea niciun

dar, în vreme ce ei așteptau cu răbdare întoarcerea Domnului. Aceste prime câteva versete sună aproape la fel de pozitiv și încurajator pe cât este începutul la 1 Tesaloniceni, către care ne-am îndreptat privirile în capitolul anterior.

Totuși, această perspectivă se schimbă brusc. Acestea sunt unele dintre ultimele lucruri pozitive pe care Pavel avea să le spună despre corinteni în tot restul Epistolei lui. La începutul capitolului 3, el îi denuște „prunci”, „firești”, și imaturi, nefiind capabili să primească „bucate tari” (1 Corinteni 3:1-3). Totuși, aceste câteva rânduri de început sunt cruciale, pentru că ele ne permit să vedem dragostea lui Pavel în față de corinteni. Aceștia nu aparțin bisericii pentru că ar fi maturi și perfecți în sfințenie. Ei aparțin datorită nădejzii lor în Isus Hristos și a faptului că acea nădejde le reorientează viețile.

Ce se întâmplă când suntem mai plini de dragoste, în loc să fim rezervați și închiși? Folosind restul Epistolei întâi către Corinteni, aș vrea să enumăr cinci grupuri surprinzătoare de oameni care apar aparțin bisericilor noastre datorită faptului că nădejdea lor este în Isus Hristos.

Cel imatur

La începutul capitolului 3, Pavel îi denuște pe creștinii corinteni „prunci în Hristos” (1 Corinteni 3:1-3). *Doctrina* lor nu este ce ar trebui să fie. De la înțelegerea pe care o au cu privire la

natura și creșterea bisericii (cap. 3), la teologia închinării (cap. 14), și până la învierea viitoare (cap. 15), aceștia au o mulțime de lucruri de învățat. Iar ignoranța lor cauzează tulburare și dezbinare în biserică. Luptele se ivesc la tot pasul! Dar problemele nu sunt legate doar de doctrina Bisericii. Și înțelegerea pe care o au cu privire la *viața creștină* este imatură. Ei au păreri variate cu privire la permisiunea de a mânca din hrana jertfită idolilor (cap. 8), și au idei teribile cu privire la căsătorie și viața de burlac (cap. 7). Totuși, cu toate aceste aspecte de imaturitate, Pavel îi numește „frați” și afirmă că ei sunt „în Hristos”.

Pentru unele dintre bisericile noastre, aceasta este o problemă pe care trebuie să o tratăm. Bisericile ar trebui să se preocupe de trăirea și doctrina corectă. Totuși, indiferent dacă am venit din denomiinații mai liberale sau am întemeiat o biserică în efortul de a redescoperi creștinismul biblic, am putea avea oare dragoste față de cei care încă n-au ajuns la măsura creșterii spirituale pe care o avem noi? Există oare loc în bisericile noastre conservatoare pentru cineva mai puțin matur ca noi, dar care vrea să aparțină bisericii?

Cel imperfect

Un alt grup care aparține bisericii este format din cei imperfecti. Sigur, termenul în nu-i aparține lui Pavel, ci lui Eleazer Savage. Acesta a fost un păstor din Convenția Baptistă de Nord din Connecticut,

în perioada de început a secolului al 19-lea, și așa s-a referit el la acei creștini cu care am putea avea de-a face. El îi include în acea categorie printre alții, pe oamenii iritabili, pe cei excesiv de vorbăreți, pe cei impertinenți, pe cei taciturni și pe cei aparent neimportanti.¹⁴ Aceștia ar putea să se încadreze și în categoria celor imaturi, dar diferența este că unele dintre aceste probleme de caracter ar putea să nu se schimbe niciodată într-o persoană, indiferent cât de matură ar ajunge în alte aspecte. Îi vedem pe acești oameni în 1 Corinteni 1 și 3 împărțindu-se în facțiuni și tabere care se ceartă între ele. Îi vedem în capitolul 14 indispuși să se oprească din a vorbi și să-i lase și pe alții să spună măcar un cuvânt. Îi vedem în capitolul 12 promovându-și cu mândrie darurile. Și totuși, chiar dacă Pavel n-a lăudat în niciun fel aceste defecte de caracter, lor le adresează următoarele cuvinte: „Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularele lui” (1 Corinteni 12:27). Fiecare dintre noi avem defecte de caracter care ne fac să șchiopătăm, și am putea șchiopăta toată viața. Trebuie să ne suportăm șchiopătările unii altora, pentru că, dacă nădejdea ta este în Hristos, atunci aparții bisericii locale.

Cel slab

Este clar că, deși corintenii se întorseseră la Hristos, ei continuau să se lupte cu păcatul, și nu doar cu niște păcate neînsemnate. Pavel le confruntă imoralitatea sexuală (cap. 6), divorțul nebiblic (cap. 7) și beția (cap. 11). Pavel nu face cu ochiul acestor păcate.

El nu le ascunde sub preș. Într-un anumit moment, el le spune corintenilor: „Fugiți de curvie!” (1 Corinteni 6:18). Totuși, în același glas, el confirmă credința lor, pun întrebarea: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu?” (1 Corinteni 6:19). Cu alte cuvinte, Pavel știa că până și credincioșii autentici sunt slabi în firea pământească și se luptă cu păcatul. Dar își îndreaptă dragostea față de ei, întrucât lupta lor este dovada nădejzii lor vii.

Cu ani în urmă lucram alături de un alt tânăr, care se lupta cu o serioasă imoralitate sexuală, inclusiv faptul că apela la prostituatute. Cazul lui îți frângea inima. Existau momente când prezbiterii bisericii au luat în considerare cu seriozitate disciplina bisericii în cazul lui. Ceea ce ne-a oprit din a-l exclude a fost faptul că el se lupta cu adevărat. De fiecare dată când se petrecea câte un astfel de eveniment, el venea pentru a mărturisi, și ne cerea să pătrundem mai adânc în viața lui. Ar fi fost foarte ușor pentru el să se ascundă și să ne mintă, dar n-a făcut acest lucru. Așadar, biserica a mers alături de acest frate slab, care se lupta. Noi nu i-am spus, „tu nu aparții acestei biserici”, ci i-am spus, „vrem să te ajutăm în slăbiciunea ta și lupta ta”.

Ipocriții care se ascund și mint nu nădăjduiesc în Hristos, chiar dacă, pe exterior, ei arată bine. Cei care demonstrează adevărata nădejde în Hristos sunt cei deschiși, transparenți, care se luptă cu păcatele lor.

Cel rănit

Noi nu doar ne luptăm cu păcatul. Avem și circumstanțe când oamenii păcătuiesc împotriva noastră, iar noi răspundem într-un fel păcătos. În durerea noastră, noi revărsăm din noi nedreptate pentru a preveni alte răni. Noi legăm durerea noastră cu alte păcate, în loc să punem peste răni balsamul Evangheliei. Probabil că aceste lucruri erau parte din ce se petrecea în 1 Corinteni 6. Pavel îi mustră pe corinteni pentru că „un frate se duce la judecată cu alt frate, și încă înaintea necredincioșilor” (1 Corinteni 6:6). Știți cum funcționează acest lucru: cea mai bună apărare este un bun atac, așa că, atunci când cineva te dă în judecată, îl dai și tu.

Dar Pavel replică: „Pentru ce nu suferiți mai bine să fiți nedreptățiți? De ce nu răbdați mai bine paguba?” (1 Corinteni 6:7). El îi cheamă pe corinteni să răspundă la insultă cu har și la atac cu iertare și dragoste. Aceasta nu înseamnă că trebuie să ne supunem abuzurilor. Nu, ci înseamnă că răspunsul nostru, atunci când ni se păcătuiește, este să rămânem alipiți de Evanghelie mai degrabă decât de durerea noastră. Observați din nou că Pavel îi denuște „frați”.

Cel scandalos

Există o categorie de oameni despre care Pavel spune că nu aparțin bisericii, și față de care el nu arată toleranță. Este vorba de cel rău, cel care nu dorește să se pocăiască. Nu înseamnă că Pavel nu îi iubește chiar și pe acești oameni, dar ei trebuie să primeas-

că un fel de dragoste dură. Așadar, în 1 Corinteni 5, el cheamă biserica astfel: „Dați afară dar din mijlocul vostru pe răul acela” (1 Corinteni 5:13). Datorită păcatului important și a lipsei de pocăință din partea celui om, biserica nu mai poate afirma că acel om este un frate .

Totuși, ceva uimitor se petrece. În 2 Corinteni 2, Pavel îi spune bisericii: „Este destul pentru omul acesta pedeapsa, care i-a fost dată de cei mai mulți; așa că acum, este mai bine să-l iertați, și să-l mângâiați, ca să nu fie doborât de prea multă mâhnire” (2 Corinteni 2:6-7). Mulți cred că aici este avem de-a face cu același om din 1 Corinteni 5. Acesta pare că s-a pocăit cu durere în suflet. Așadar, Pavel îi spune bisericii să-l primească înapoi, să-l ierte și să-l mângâie, reafirmând față de el faptul că aparține bisericii. Nu există niciun păcat atât de scandalos, nicio istorie personală atât de dezgustătoare, care să nu poată fi iertată prin harul lui Isus Hristos, disponibil pentru cei care se pocăiesc și își pun nădejdea în El. Dacă Hristos nu Îl respinge pe criminalul, pe homosexualul sau pe abuzatorul de copii care se pocăiește, am putea noi oare să-i respingem pe aceștia?

Adevărul este că numele noastre, ale tuturor, se află undeva în această listă. Ești imatur în doctrina sau viața ta? Există defecte de caracter pe care alții trebuie să ți le suporte? Te lupți cu păcatul, sau există oameni care au păcătuit împotriva ta? Porți cu tine cumva o istorie de păcat care este rușinoasă și

scandaloasă? Indiferent în câte categorii te-ai putea regăsi, dacă nădejdea ta este în Hristos, apartinii bisericii Lui.

Nădejdea în Hristos se demonstrează printr-o traiectorie a creșterii spirituale, nu prin faptul că ai fi ajuns deja la destinație. Ea se vede printr-o disponibilitate de a fi învățat, nu printr-o atitudine că deja știi totul. Această nădejde se luptă împotriva păcatului, ea nu locuiește în Sion în chip ușuratic (Amos 6:1). Ea șchioapătă datorită rănilor bătăliei, dar merge înainte șchioapătând. Ea se agață de cuvântul vrednic de crezut care spune că „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși” (1 Timotei 1:15). Nicio rușine nu este atât de mare încât să nu poată fi cuprinsă și acoperită de rușinea Crucii lui Hristos, și răscumpărată acolo spre gloria Lui veșnică.

Pavel i-a denumit pe corinteni prunci, imaturi și nespirtuali. El nu i-a respins pentru acest lucru, dar nici nu i-a lăsat să rămână în acel loc. El i-a chemat să crească, și să facă acest lucru în comunitatea bisericii, care este școala credinței, nu în galeria eroilor. Dacă ar fi să schimbăm metafora, dacă biserica este via lui Dumnezeu, noi nu suntem, la urma urmei, niște inspecitori ai roadelor, ci grădinari, lucrând unii alături de alții pentru a vedea formată roada credinței.

Cum arată locul acesta în practică? În biserica mea, el arată în felul următor: mărturisești Evanghelia prin botez; prezinți nădejdea ta în Evanghelie; ești de acord cu declarația noastră

elementară de credință și mărturisești că dorești să crești în nădejdea ta în Hristos. Dacă acestea sunt lucruri care te caracterizează, atunci ești binevenit să aparții bisericii.

Cu ani în urmă am discutat cu un cuplu proaspăt logodit despre cererea lor de a deveni membri ai bisericii. Ea crescuse în biserică, iar povestea vieții ei și răspunsurile date erau parcă preluate dintr-un manual. El venea dintr-o viață de adicții și imoralitate, iar răspunsurile lor lui erau, în cel mai fericit caz, mediocre. Totuși, când au plecat de la discuția noastră, el avea o licărire de viață spirituală în el, pe când ea nimic. I-am acceptat pe amândoi ca membri în biserică. Au avut o logodnă lungă. Au participat la ședințele de consiliere premaritală. Aproape de final, l-am luat deoparte și l-am îndemnat între patru ochi să nu se căsătorească. Ea era membră cu o bună reputație în biserică noastră, dar eu eram mai convins ca niciodată că ea nu era vie spiritual, ci moartă în păcatele ei. Căsătoria a mers înainte și, vreme de ani de zile, biserică s-a alăturat lor în ceea ce s-a dovedit a fi o căsnicie grea. El creștea în credință, dar ea nu. La un moment dat s-au mutat în altă parte, unde căsnicia lor a sfârșit dureros și în divorț, când ea l-a părăsit.

Am făcut oare vreo greșală cu ani înainte prin faptul că i-am permis ei să devină membră a bisericii? Nu, nu am greșit. Cu toată intuiția mea, eu nu pot vedea inima, și nici tu nu poți vedea ce se află în interiorul omului. În dragoste, noi i-am spus „aparții

bisericii”. În dragoste, am umblat alături de ea, purtându-i sarcinile și chemând-o cu blândețe la viața credinței. Dacă ar fi fost să o iau de la capăt, aș fi luat aceeași decizie. Biserica nu este pentru cei care au ajuns deja în cer, ci pentru cei ale căror speranțe sunt îndreptate în acea direcție. Unii se dovedesc falși în speranța lor. Dar alții, chiar dintre cei care vin slabi și răniți, bolnavi și loviți, nu sunt dintre cei falși. Pentru oameni ca noi a murit Hristos și a zidit o biserică, așa încât, împreună, să devenim ceea ce Pavel descrie chiar la finalul Epistolei lui către Corinteni: „fermi în credință, bărbați și femei curajoși, puternici, care făc totul cu dragoste”, care este o expresie mai de modă veche cu sensul de dragoste.¹⁵

ÎNCHEIERE

Când m-am mutat de pe coasta de est a Americii pe cea de vest, m-am înrolat în grupul votanților frustrați. Până la momentul când alegerile prezidențiale ajung pe coasta de vest, în fiecare zi de alegeri, care include cel mai populat stat din țară, coasta de vest și partea de mijloc aveau deja publicate rezultatele alegerilor. Dar dacă rezultatul este deja stabilit, mai contează oare voturile noastre?

Aceași întrebare ar putea fi pusă cu privire la doctrina convertirii în viața bisericii. Dacă Dumnezeu este suveran în mântuire și convertirea este lucrarea Lui, mai contează felul în care punem în practică doctrina convertirii în viața noastră colectivă? Dacă nu putem face nimic pentru a influența ca aleșii Lui să fie mântuiți, mai contează cu ceva felul în care practicăm evanghelizarea sau oferim oamenilor siguranța mântuirii? Dacă rezultatul este deja

stabilit, nu ne aflăm noi într-o situație asemănătoare seriei de alegeri pe coasta de vest?

Dacă privești în ansamblu peisajul bisericilor evanghelice conservatoare, reformate, din America de astăzi, ar părea că doctrina noastră nu contează. Mai degrabă pragmatismul decât teologia pare să fie călăuză noastră în orice lucru, de la evanghelizare până la închinare și chiar felul în care vedem calitatea de membru în biserică (sau lipsa acesteia). Noi umblăm după orice pare să funcționeze, chiar dacă practica noastră contrazice ceea ce spunem despre modul cum o persoană trece de la moarte la viață.

Dar, în realitate, doctrina convertirii chiar contează. În primul secol, Petru le scria bisericilor răspândite în zona unde astăzi se găsește Turcia, și care se aflau sub presiune pentru că nu țineau pasul cu societatea înconjurătoare, o situație care nu este deloc deosebită vremurilor noastre. Fiind ispitiți să se alinieze pragmatic societății, Petru le scrie acestora să-i încurajeze pentru a rămâne credincioși. După ce discută mântuirea și viața împreună, Petru trage următoarea concluzie:

„Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sintetic poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare. Prea

iubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul. 12Să aveți o purtare bună în mijlocul Neamurilor, pentru ca în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării” (1 Petru 2:9-12).

În acest pasaj, teologia convertirii contează din cel puțin trei motive.

CONTEAZĂ PENTRU DUMNEZEU

Petru începe prin a arăta ceea ce Dumnezeu a făcut. El ne-a ales. Noi suntem ai Lui. Dumnezeu ne-a creat un popor. Dumnezeu ne-a dat îndurare. Dumnezeu ne-a chemat din întuneric la lumina Lui strălucitoare. Asta nu se aseamănă cu faptul că eu mi-aș chema copiii la cină, și nicidecum ca atunci când i-aș chema să-și facă temele. Poate că ei vor răspunde, poate că nu. Chemarea mea este o cerere, o invitație, care poate fi acceptată sau nu. Chemarea lui Dumnezeu este însă o chemare care împlinește intenția ei.

Dumnezeu împlinește mântuirea noastră prin moartea și învierea lui Hristos, și El aplică această mântuire în viețile noastre, într-un mod suveran, prin chemarea Lui suverană, mântuitoare. El ne dă urechi să auzim chemarea. El ne dă o inimă nouă pentru a răspunde chemării. El ne dă cele două haruri gemene ale

pocăinței și credinței pentru a îmbrățișa mântuirea care ne este oferită prin chemare.

Așadar, de ce contează mai precis teologia convertirii pentru noi? Petru răspunde: „ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat”. Ea contează pentru Dumnezeu. În mod natural, noi citim această frază la *singular* (cf. engl.), dar nu este așa. În limbajul original, termenul este folosit la plural. Petru scrie biseriilor, nu indivizilor. Pentru a-l înțelege pe Petru, avem nevoie să traducem acest verset în dialectul nostru: așa încât voi toți să propovăduiți perfecțiunile Aceluia care v-a chemat pe toți.

Dumnezeu vrea ca să-L lauzi personal pentru mântuire, dar Isus n-a murit doar pentru tine, ci El a murit pentru poporul Său, iar Dumnezeu vrea să audă acest lucru din partea poporului Lui. Ai putea striga de bucurie în sufrageria ta, în timp ce te uiți la meciul în care echipa ta favorită câștigă. Dar zgomotul din arena unde meciul se joacă în realitate este cu mult mai mare. Scopul lui Dumnezeu este să audă Evanghelia proclamată din întreaga arenă.

Acest lucru va avea loc în final în Ziua de Apoi dar, în biserica locală, noi avem parte de pregustarea acestuia. Contează cine se adună în fiecare duminică pentru a cânta laude lui Dumnezeu. Oamenilor poate să le placă prietenii sau beneficiile care survin de pe urma programelor bisericii. Dar ei pot să aibă așa ceva și fără a fi născuți din nou. Dacă Dumnezeu va fi cu adevărat lăudat,

biserica locală are nevoie să fie formată din oameni care au experimentat în mod real mântuirea lui Dumnezeu.

Închinarea bisericii locale nu este un exercițiu intelectual. Ea constituie lauda pentru ceea ce Dumnezeu a făcut în mod real în viețile noastre. Iată de ce nu poate exista ideea de „a aparține bisericii înainte de a crede”. Nu poți să te implicii în biserica locală înainte să crezi. Nu poate exista apartenență în acest fel, întrucât scopul lui Dumnezeu pentru aceasta este lauda, iar noi nu putem să-L lăudăm pentru ceva ce nu am experimentat.

Vorbeam recent cu un păstor a cărui biserică angajase un consultant pentru a-i ajuta să crească numeric. Consultantul le spusese că biserica făcea lucrurile greșit. Biserica nu este pentru credincioși, li s-a spus, ci pentru necredincioși. Așadar, ei trebuiau să își schimbe practica pentru a face biserica mai atractivă necredincioșilor, iar acest lucru însemna mai multă distracție. Într-un fel, consultantul avea dreptate. Dacă obiectivul era o mulțime mai mare, atunci distracția era instrumentul potrivit în acest scop. Dar nu acesta este obiectivul lui Dumnezeu pentru biserică. El dorește lauda din partea poporului Său, adică din partea oamenilor care știu că au primit îndurare.

Diferența dintre biserică, văzută ca o mulțime, și biserica văzută ca o adunare de credincioși este asemenea diferenței dintre cei care vor distracție și cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și Îi sunt loiali. Este diferența dintre un consumator al

experiențelor religioase și un producător al laudei spre slava lui Hristos Cel răstignit.

Teologia convertirii în accepțiunea noastră contează, pentru că ea reorientează înțelegerea pe care o avem cu privire la scopul adunării noastre și sensul calității noastre de membri în biserică. Dacă bisericile noastre nu sunt pline de credincioși, atunci Dumnezeu este furat de lauda pe care o dorește și o merită.

CONTEAZĂ PENTRU NOI

În al doilea rând, doctrina convertirii, așa cum o înțelegem, contează pentru noi. Petru ne reamintește că noi suntem „străini și călători” și ne îndeamnă să stăm la distanță de dorințele păcătoase care „se războiesc cu sufletele noastre”.

Pentru un creștin, vinovăția păcatului este îndepărtată, iar puterea păcatului este zdrobită. Dar prezența păcatului rămâne, iar acest lucru nu este o chestiune banală. Păcatul țintește să neucidă. Așa cum observa un puritan, îndemnul pentru noi e acesta: „ucide păcatul, altfel el te va ucide pe tine”.¹⁶ Din nou, acesta este un punct unde contează ce teologie a convertirii avem, aplicată la viața bisericii. Bătălia împotriva păcatului ne dă siguranța că noi credem cu adevărat, iar faptul că nu suntem singuri în această bătălie face toată diferența. Nu putem să ne ajutăm unul pe altul în această bătălie, dacă nu știm dacă ne aflăm împreună în bătălie sau nu.

Avem nevoie unul de altul în această luptă. Avem nevoie de ceilalți membri ai bisericii, care înțeleg cât de grea este lupta, care știu cum să ne ajute și să ne încurajeze, care înțeleg ce înseamnă că acel îndemn reciproc în credință este o chestiune de viață și de moarte, de care depinde întreaga zi a judecății (Evrei 10:25). Cât de descurajant și de aducător de confuzie este să ne luptăm împotriva păcatului, și să ne uităm la stânga și în dreapta, văzându-i pe ceilalți membri ai bisericii fie stând deoparte, fie chiar alăturându-se vrăjmașului!

Am cunoscut cândva un lider creștin care era un consilier talentat. Oamenii veneau la el cu problemele lor – căsnicii zdrobite, conflicte de familie, anxietate și depresie – și toți aveau să plece de la el ajutați cu adevărat de înțelepciunea și sfaturile sale. Toți, adică, cu excepția unui singur grup: tinerii care se luptau cu homosexualitatea. Atunci când aceștia intrau în biroul lui, el îi învăța să fie discreți cu privire la orientarea lor sexuală și cu privire la locurile unde să se întâlnească în siguranță cu alți bărbați pentru a avea relații. În final, s-a aflat că și acest lider experimenta atracție pentru relații de același sex, dar și-a pierdut interesul în a se lupta împotriva acestei ispite. În final, el a abandonat credința cu totul. Dar oare câți tineri au fost îndepărtați de la a lupta împotriva păcatului care să războiește cu sufletul?

O colegă de facultate s-a aflat la un moment dat într-o circumstanță în care căsnicia ei era zdrobită, pe când soțul

a părăsit-o pentru o altă femeie. Ea a mers la liderii bisericii ei, căutând ajutor, dar aceștia i-au spus că nu puteau să facă nimic. În curând, biserica evanghelică unde ea mergea i-a primit cu brațele deschise pe fostul ei soț și pe noua lui soție, acceptându-i ca membri. Ea a fost însă lăsată într-o noapte întunecată a sufletului, din care a avut nevoie de mulți ani pentru a se recupera. Cât de mulți soți sunt oare ispitiți de adulter în acea biserică unde nu-și găsesc ajutorul în bătaia lor împotriva păcatului care este războiște cu sufletul?

Teologia convertirii contează în ucenicizarea din bisericile noastre, în sfaturile evanghelice pe care le dăm, și chiar în disciplina bisericii, pentru că prezența păcatului rămâne, iar noi umblăm răniți de acesta. Avem nevoie de ajutorul reciproc în biserici pline de oameni care vor duce bătaia alături de noi.

CONTEAZĂ PENTRU LUMEA DIN JURUL NOSTRU

În al treilea rând, doctrina convertirii pe care ne-o însușim contează pentru soarta lumii. Privind la bisericile noastre, lumea capătă garanția că există un Dumnezeu și că există în schimb nădejdea schimbării. Petru știa că, atunci când lumea vede comportamentul nostru „onorabil” și „faptele noastre bune”, oamenii ar putea „să ne vorbească de rău”, dar ei vor și ajunge să Îl glorifice pe Dumnezeu.

Petru spune că acest lucru se va petrece „în ziua cercetării”. Este foarte posibil ca această frază să se refere la Ziua Judecării, dar eu nu cred că Petru se gândea la asta. De-a lungul Scripturii, ziua cercetării lui Dumnezeu este ziua mântuirii, și noi Îl glorificăm pe Dumnezeu pentru că am crezut în El.¹⁷

Dacă lumea privește la biserică și tot ce vede este exact ce e în lume, doar poleită cu o mulțime de vorbe religioase bine articulate, cum ar putea aceasta să aibă încredere că există un Dumnezeu ce ne dă nădejdea unei vieți diferite? Dacă lumea vede biserica doar pretinzând anumite lucruri, o vor considera drept o minciună. Dar dacă oamenii văd vieți care sunt schimbate în mod autentic și care se schimbă continuu, unii, așa cum ne învață Petru, Îl vor glorifica pe Dumnezeu în acea zi prin a deveni creștini.

Cu ceva ani în urmă, un domn în vârstă a început să viziteze biserica unde eram membru. Era o biserică plină de tineri și, cumva natural, se situa mărginaș în comunitate. Dar el nu a plecat. A observat, a ascultat, și a ajuns să ne cunoască pe mulți dintre noi. Apoi a venit ziua când și-a pus credința în Hristos. În mărturia de la botez, el a explicat ce se petrecuse. Era psihiatru și profesor universitar. Toată educația îl învățase că ceea ce vedea în biserică nu era posibil: o comunitate adevărată care trecea dincolo de barierele naturale; schimbarea reală care nu era doar o simplă ajustare terapeutică; dragostea jertfitoare de sine pentru alții, care nu venea în schimbul vreunor avantaje. El a conștientizat

că singurul lucru care putea să explice ceea ce vedea era faptul că Dumnezeu era real și Evanghelia lui Isus Hristos era adevărată.

Biserica locală este planul lui Dumnezeu pentru evanghelizarea lumii. Biserica locală este garanția dată bisericii asupra faptului că Isus a înviat din morți. Viețile acelorora dintre noi care suntem convertiți cu adevărat, comunitatea noastră creștină, autentică și dependența noastră de har și nu de tehnici, constituie lovitura dată de Dumnezeu necredinței. Iată de ce atât teologia convertirii cât și practica noastră ce decurge din ea contează pentru soarta acestei lumi. Dacă lumea nu vede acest adevăr în noi, unde altundeva să îl vadă?

Dumnezeu alege și Dumnezeu mântuiește. Convertirea este lucrarea Lui. Și totuși, El folosește mijloace pentru a împlini scopurile lui predeterminate. Unul dintre aceste mijloace este biserica locală. Noi aducem mărturie Evangheliei prin cuvintele noastre. Apoi facem ca aceste cuvinte să fie credibile prin intermediul vieților noastre. Pentru Dumnezeu, pentru noi înșine și pentru soarta acestei lumi, contează dacă înțelegem corect această doctrină și dacă o punem în practică în mod credincios în viața bisericii.

Note bibliografice și explicative

1. Pentru a vedea filosofia acestui program și un exemplu de aplicare a ei, vizitați aceste două pagini de internet ale World Weavers: <http://www.worldweavers.com/cambodia-spiritual-adventure> și <http://www.worldweavers.com/about-us>.
2. Fanny Crosby, “To God Be the Glory,” 1875.
3. Bruce Waltke, *The Book of Proverbs: Chapters 1–15*, New International Commentary on the Old Testament (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 2004), 211.
4. Charles Wesley, “And Can It Be That I Should Gain,” 1738.
5. Dietrich Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship*, rev. ed. (New York: MacMillan, 1963), 99.

6. Charles H. Spurgeon, “The Metropolitan Tabernacle Pulpit,” in *Spurgeon Sermon Collection*, Accordance electronic ed., 2 vols. (Altamonte Springs, FL: OakTree Software, 2012), paragraph 62026.
7. Gordon T. Smith, *Transforming Conversion: Rethinking the Language and Contours of Christian Initiation* (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2010), 148.
8. John Piper, “Hope in Eternal Purity,” Desiring God website, November 4, 2015, <http://www.desiringgod.org/interviews/hope-in-eternal-purity-aim-at-daily-purity>.
9. Oprah Winfrey, “The O Interview: Oprah Talks to Phil Donahue,” O, *The Oprah Magazine*, September 2002, 214.
10. Kevin DeYoung, *The Hole in Our Holiness: Filling the Gap between Gospel Passion and the Pursuit of Godliness* (Wheaton, IL: Crossway, 2012), 18.
11. Lloyd Wendt, *Give the Lady What She Wants! The Story of Marshall Field & Company* (New York: Rand McNally, 1952), 223.
12. Rick Warren, *The Purpose Driven Church* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1995), 219.
13. Citat în David Wells, *Above All Earthly Pow'rs: Christ in a Post-Modern World* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 2005), 302.

14. Eleazar Savage, *Manual of Church Discipline* (1863), în Mark E. Dever, ed., *Polity: Biblical Arguments on How to Conduct Church Life* (Washington, DC: Center for Church Reform, 2001), 487.
15. 1 Corinteni 16:13–14, traducerea autorului.
- 16 John Owen, *Of the Mortification of Sin in Believers; the Necessity, Nature, and Means of it: with a Resolution of Sundry Cases of Conscience thereunto belonging*, în *The Works of John Owen*, ed. William H. Goold, vol. 6 (Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1967), 9.
17. Thomas R. Schreiner, *1, 2 Peter, Jude*, The New American Commentary, vol. 37 (Nashville, TN: Broadman & Holman, 2003), 124.